

Còn Mãi Vấn Vương

Dung Nhi

"Áo nàng vàng Anh về yêu hoa Cúc.

Áo nàng xanh Anh mến lá sân trường,

Sợ thư tình không đủ nghĩa yêu đương,

Anh thay mực cho vừa màu áo tím."

Bốn câu thơ của Nguyễn Sa đã diễn tả một mối tình học trò ở bên Việt Nam thật rất đẹp. Người con trai ở bên Việt Nam khi đã đem lòng yêu thương thì không những yêu thương người con gái thật tha thiết, mà còn yêu màu áo nàng, yêu cả những chiếc lá sân trường. Thật là lãng mạn. Còn con trai bên này thì sao? Ôi thôi thấy mà chán. Ở bên Việt Nam, người ta học lớp 12 thì áo sơ mi trắng, quần tây đen, thật là chừng chạc đàng hoàng. Chàng học trò lớp đệ nhất đã biết làm những bài thơ tình thật thơ mộng, thật cảm động, rồi viết lên trên những cánh phượng, hay trên những chiếc lá vàng bằng lụa tặng cho cô bé cùng lớp thay cho những lời yêu. Còn chàng học trò lớp 12 bên này ra sao?

Chắc chắn là chẳng biết làm thơ Quần áo lung xùng, chẳng giặt chẳng ủi. Tóc thì nửa nâu nửa đen. Cả ngày lông bông ở ngoài đường. Không những là không có những bài thơ viết trên lá trên hoa, mà ngay cả viết vài chữ trên tấm card ngày Valentine cho bạn gái cũng rất là làm biếng. Nhiều anh chàng ngay cả chỉ ký tên bên dưới tấm card cũng còn quên mất.. Ở trường, những anh chàng học giỏi thì đa số có mái tóc như kiểu cái nấm. Trông thật không giống ai, cả ngày cứ ngớ nga ngớ ngẩn, chúi đầu vào computer. Tròng kính cận còn dày hơn là kính hiển vi Khi gặp con gái thì lắp ba lắp bắp, không nói nên lời. Rồi cũng có những anh chàng trông rất bảnh bao và khéo ăn nói. Nhưng một là thuộc vào loại rỗng óc, chỉ có bề ngoài. Hai là bị nằm trong số đen loại mang họ Sở tên Khanh.

Mọi người vẫn nói mối tình học trò là đẹp nhất. Biết bao nhiêu bài nhạc và thơ đã diễn tả mối tình học trò, một tình đầu đời. Tuy rằng Mẹ cứ dặn đi dặn lại nhiều lần bảo Thu Linh đừng bao giờ cặp bồ. Có bạn trai là chẳng còn học hành được nữa đâu. Dù thế, Thu Linh vẫn mong là mình sẽ có được một mối tình học trò đẹp như trong truyện và thơ Nhưng Thu Linh hiểu nếu Thu Linh ở bên Việt Nam thì còn có thể, nhưng tiếc rằng Thu Linh lớn lên ở bên Mỹ. Cuộc sống sung sướng ở bên này đã khiến con người không có còn nhiều cảm xúc. Lưu Trọng Lư đã viết những bài thơ có đoạn diễn tả khi hai người xa cách, thì nỗi nhớ đến day dứt đứt ruột. Nhưng còn bên này, làm sao người con trai có thể nhớ nhung để n thể khi anh ta đã có computer, karaoke, phim, bowling, và biết bao nhiêu thứ giải trí khác, anh ta có rảnh đâu mà nhớ.

Cho nên, sự lo lắng của Mẹ có lẽ không cần thiết. Nhìn đi nhìn lại trong trường cũng chẳng có ai mà Thu Linh cảm thấy thích. Năm nay đã là năm cuối ở highschool, Thu Linh nghĩ chắc mình mãi mãi sẽ không bao giờ biết mối tình học trò của những năm trung học là như thế nào đâu.

Hôm nay là buổi tựu trường bắt đầu vào một năm học mới. Thời gian vụt qua như mũi tên bay, mới ngày nào Thu Linh còn là cô bé freshman lơ ngơ trong trường, cầm cái tấm schelduce đi kiểm lớp mà không dám hỏi người ta chỉ, sợ bị những tên senior cổ tình chỉ sai chỗ. Không biết ai đã đặt ra luật lệ đó, mà cứ hễ là senior thì sẽ kiếm một tên freshman để bắt nạt. Năm nay Thu Linh đã là senior. Làm senior cũng oai chứ bộ, giờ ăn trưa có dãy ghế dành riêng cho mình nè. Rally thì lại được ra sớm nữa. Đi trong hallway cũng ngang hơn một chút. Nghĩ đến là Thu Linh mong cho mau đến ngày tựu trường. Nhưng Thu Linh sẽ không tàn nhẫn bắt nạt freshman đâu, nếu là các cô bé hồi, thì Thu Linh nhất định làm vai người chị tốt, chỉ chỗ dẫn đi đàng hoàng. Còn nếu là con trai hồi thì "hm", phải suy nghĩ lại đã."

- Thu Linh! dậy đi con.

Nghe tiếng gọi Thu Linh mệt mỏi mở mắt. Nhìn cái đồng hồ đã 6:30. Thu Linh kéo chăn lên ngủ tiếp.

- Thu Linh, dậy chưa con.

Ba của Thu Linh lại gọi cửa.

- Ba cho con ngủ thêm mười phút nữa đi.

- Nó còn chưa chịu dậy hay sao?

Tiếng của anh Thái bên ngoài.

- Hay để cho nó nghỉ hôm nay đi. Đêm qua 2 giờ nó mới về tới. Chắc nó mệt lắm.

- Không được đâu ba, ngày đầu tiên không đi học sẽ bị mất lớp. Thu Linh dậy đi.

Anh Thái đập cửa thật mạnh

- Áaaaaa,

Thu Linh vùng vằng thức dậy. Mỗi buổi sáng vào những ngày đi học. Thu Linh ghét nhất là nghe tiếng của Ba và anh Thái.

- Được rồi, anh đừng đập cửa nữa.

Mới 7:30 sáng mà sân trường đã đầy cả người. Cái hàng để lấy schedule chỉ nhìn thôi cũng thấy ngán ngẫm. Học sinh xếp hàng dài thật là dài. Còn chen chúc cut in line nữa. Sao mà có nhiều người last name là chữ N quá.

- Em ngồi đây đi để anh đi lấy thời khoá biểu cho em. Chén chúc như vậy mắc công em bị thương.

- Cám ơn anh Thái.

- Thu Linh,

Một bàn tay đập sau lưng làm Thu Linh giật bắn cả người. Thu Linh quay lại. Thì ra là Phương Nghi, nhỏ bạn thân của Thu Linh.

- Phương Nghi, mày làm cho tao hết hồn.

- Sao mày yêu tim qua vậy. Mày về đến hồi nào. Chiều hôm qua tao gọi anh Thái nói mày còn chưa có về. Tao với Thảo Hà còn tưởng là hôm nay mày không có đi học.

- Tao xuống máy bay 1 giờ đêm hôm qua. Bây giờ buồn ngủ muốn chết. Tại anh Thái bắt tao phải đi học.

- Orlando vui không, sao mày ở lâu quá vậy?

- "Cũng okay thôi. Nhưng tao thích mấy đứa bé nên ở lại chơi lâu một chút. Lát chiều mày, với Mai Hương, Thảo Hà tới nhà tao chơi đi.

- Ờ để lát rủ tụi nó. Lấy schedule chưa

- "Anh Thái đi xếp hàng lấy rồi.

- Nhất mày đó. Tao chưa thấy ông anh nào mà tốt với em như anh Thái.

- Mày cũng biết tao bị bệnh dễ gãy xương mà, để tao xếp hàng mắc công bị gì anh Thái sẽ phiền phức hơn. Anh Thái vì ảnh thôi.

- "Mày thật không có biết ơn gì hết. Đâu có phải bôn phận của anh Thái. Anh lo cho mày vì thương mày thôi. Anh Thái tốt ghê.

- Ê, mày ngưỡng mộ anh Thái như vậy, bộ muốn làm chị dâu tao hả.

Thu Linh chọc Phương Nghi Nghi đỏ cả mặt. Rượt theo đánh Thu Linh

- Mày khùng vừa thôi. Mày muốn chết hay sao. Nói bậy nói ba.

- đđâu có, tao nói chuyện trong tim mày thôi mà.

Thái đã lấy được thời khoá biểu, chàng bước tới chỗ của Thu Linh.

- "Hai đứa đang nói gì vậy?"

- "Tụi em đang nói về anh, Phương Nghi nói anh... " Thu Linh chưa nói hết Phương Nghi vội béo Thu Linh, không cho nói tiếp.

- Nghi nói anh làm sao?

- Không, em nói anh Thái tời giờ đi làm rồi kìa.

- "Ồ phải ha, thôi anh đi. Chiều nay anh phải ra toà, anh nói thư ký của anh đón em nha Thu Linh.

- Không cần đâu, chiều nay Phương Nghi đến nhà mình chơi, Phương Nghi chở em về luôn.

- Vậy cũng được. Bye bye Nghi, bye Thu Linh. Có gì thì em gọi cho anh.

- Bye anh Thái, nhớ cái thắng nha.

Thu Linh nói với theo.

Anh Thái đi đã xa rồi mà mặt của Phương Nghi vẫn còn đỏ ửng. Nhìn Phương Nghi, Thu Linh khúc khích cười. Bộ tứ công chúa, Thu Linh, Thảo Hà, Phương Nghi, và Mai Hương, ai cũng đều biết Phương Nghi yêu thầm anh Thái. Nhưng có lẽ anh Thái không biết, có lẽ anh Thái chỉ coi Phương Nghi như là một đứa em gái vẫn còn con nít như Thu Linh.

- Còn cười nữa.

Phương Nghi béo Thu Linh.

- đđược rồi, được rồi. Tao không cười nữa. Mày có thấy Mai Hương với Thảo Hà không?

- Lúc nãy tao thấy hai đứa nó đang xếp hàng lấy thời khoá biểu. Ê tụi nó kìa. Thảo Hà, Mai Hương.

Phương Nghi vẫy tay gọi lớn cho Mai Hương thấy.

Thu Linh, Thảo Hà, Phương Nghi, và Mai Hương được gọi là bộ tứ công chúa. Cũng là bạn học từ năm lớp 5 cho đến giờ. Thảo Hà cắt tóc ngắn, lại nhuộm nâu, Thảo Hà trông rất tân thời, bạo dạn và tự tin. Nét

đẹp của Thảo Hà. là nét đẹp rất modern. Mai Hương thì khéo trang điểm, và cũng trang điểm rất kỹ, Hương đẹp lộ lộ, rất quyến rũ.. Phương Nghi thì với vẻ đẹp hiền từ, sang trọng, lại rất có duyên. Còn Thu Linh thì để tóc dài, đẹp một cách dịu dàng với vẻ yếu đuối của một đứa con gái cần người ta bảo vệ. Nhưng ngoài bề ngoài và cách ăn mặc khác nhau. 4 người đều có giống nhau một điểm đó là rất quậy phá.

Thảo Hà chạy đến bên ôm Thu Linh.

- Thu Linh, tụi tao còn tưởng là hôm nay mày không đi học đó.

- Trời ơi, buông ra giùm đi cô nương, ở đây mà mày làm như vậy người ta tưởng mình bị bệnh. Nhớ tụi mày quá nên phải ráng đi học. Thấy mắt của tao đen hết rồi hay không?.

- Mày ba sạo vừa thôi. Nhớ tụi này mà summer mày đi cả hai tháng trời. Ê, ở bên Orlando có quen được anh nào không?

- Làm gì có. Ở bên đó toàn là Mỹ không à, mày biết anh Thái nói nếu mà tao cặp với Mỹ, thì ảnh sẽ cạo đầu của tao. Tao đâu có dám chứ. Tao chưa có bao giờ nghĩ tao sẽ cặp với người nước khác, ngay cả người Chinese cũng không được nữa, trừ khi là biết nói tiếng Việt. Anyway, Phương Nghi kể là mi quen với anh chàng nào học ở UC Davis, có không? Khai mau đi, sinh viên đại học đó, có tương lai lắm.

- Rã rồi.

- Thật không đó.

- Láo tụi bay làm gì. Không có hợp. He just so boring.

Mai Hương bây giờ mới lên tiếng.

- Con ni, lúc nào cặp bồ vài ba tuần là cũng mau chán. Tao chưa có thấy nó cặp với ai hơn một tháng. Ê Thu Linh, lúc hè tao có gặp Kyle, lần nào Kyle cũng hỏi. đến mày.

- Gặp Kyle ở đâu?

- Macýs, Kyle làm supervisor ở trong junior department. Mai một mua quần áo nhờ Kyle mua sẽ được bot.

- Khùng

- Kyle học cũng giỏi, đẹp trai, theo mày lâu như vậy sao mày không cho người ta cơ hội

- Tao nói rồi, tao không thích con trai trong highschool đâu. Con trai chậm khôn hơn con gái mà, cho nên bằng tuổi thì coi như em thôi.

- Ngon vậy.

- Chứ sao.

- Hơn nữa tao thấy Kyle giống như loại người sẽ không có chung tình đâu.

Phương Nghi cắt ngang

- Mày biết coi tướng hời nào sao tao không biết. Mấy năm nay người nào mày cũng không chịu, năm nay không có bồ làm sao đi prom

- Không đi thì thôi, chứ không lẽ vì muốn đi prom mà cặp bồ đại hay sao.

Phuong Nghi hỏi.

- Vậy mày thích loại con trai nào.

- Tao cũng không biết, tao nghĩ tao thích con trai cắt tóc ngắn gọn gàng. Đừng có mặc đồ trình trọng quá nhưng cũng đừng có baggy. Tao thích giống như mặc jean với T-shirt, kiểu giống như surfer, hay skater guy vậy đó. Nhưng mà phải chững chạc, con trai trong trường toàn là gì đâu không hà. Sao tao thấy họ còn con nít quá. Thôi đi, Mai Hương coi mình có học chung lớp nào không?

Mai Hương lấy bốn tờ thời khoá biểu ra so.

- Thu Linh với Phuong Nghi sướng ghê, học chung tới 3 lớp lận. Ê tụi mình học chung lớp AP Calculus đó.

- Tiết mấy vậy?

Phuong Nghi hỏi Mai Hương

- Giờ đầu tiên.

Giờ đầu tiên mà học. Calculus chắc tao ngủ gục quá.

Thảo Hà cũng thờ dài.

- Tao cũng vậy, môn toán là tao yếu nhất. Tại nghe lời con quỷ Thu Linh ghi cái lớp này.

- Mặc mớ gì tao, mày không tính đi university hay sao?

- Tao không biết đâu, Thu Linh mày là khá toán nhất. Mày phải coi tụi tao đó.

- Suyt, Kyle tới kìa.

Phuong Nghi chỉ. Thu Linh vội né.

- Che tao đi.

- Che cái gì, thấy rồi kìa.

- "Hi"

- "Hi Kyle! Phuong Nghi, Thảo Hà, Mai Hương cùng nói một lúc, vừa cười khúc khích.

- Thu Linh, mới về tới hả.

- Thu Linh về hôm qua Summer vui không Kyle?

- Summer Kyle phải đi làm, đâu có đi đâu.

- Thôi mình vô lớp đi, để lát người ta lấy hết bàn tốt. Bye Kyle.

Thu Linh nắm tay mấy người bạn kéo đi. Thảo Hà nói nhỏ?

- Sao mi bất lịch sự vậy, nói thêm vài câu bộ chết hay sao? Để người ta đứng như vậy.

- Kệ hần.

- Minh vô lớp thật sao.

Phương Nghi hỏi

- Tao không muốn đứng ngoài này, mắc công lại gặp Kyle Đâu có biết nói gì. Tao vô lớp đó, tụi bay vô không.

- Thì vô luôn.

Bốn đứa đi tới phòng D12, là lớp AP Calculus giờ đầu tiên. Trước cửa phòng D12, có gián tấm giấy lớn trên cánh cửa.. "Nguyen"

Thảo Hà kéo tay Thu Linh.

- Bộ thầy Việt Nam hả.

- Chắc vậy. Vô đi.

Vô trong, Thu Linh nhìn quanh trên bàn của teacher đã để xách vở và cặp, còn có ly cafe nữa nhưng không thấy thầy giáo. Ở dãy thứ ba, ghế thứ tư đã có một anh chàng ngồi ở đó. Tuy là tóc của anh hơi nhuộm nâu một chút nhưng có vẻ là người Việt Nam. Anh chàng mặc cái T-shirt màu trắng, với quần jean. Trông khá đẹp trai

Thảo Hà ghé vô tai Thu Linh nói nhỏ?

- Mẫu người mày nói giống vậy phải không?

- Khùng vừa thôi.

Nói vậy chứ Thu Linh cũng liếc nhìn qua phía anh chàng đó. Anh chàng này lạ mặt quá. Chắc là mới đổi trường chứ con trai Việt Nam Thu Linh biết hết mà. Anh chàng đang chăm chú đọc sách. Anh ta mặc đồ thật đơn giản nhưng nhìn lại rất nhẹ nhàng. Cách ăn mặc của anh ta, và phong cách cầm cuốn sách đọc cũng nhìn khác hẳn với mấy đứa con trai trong trường.

- Ê tao lựa bàn này.

Mai Hương dành chỗ.

- Lựa làm gì, lát nữa cũng xếp theo họ mà. Ngồi tạm đi.

Phương Nghi nói.

- Tao ghét nhất là xếp alphabet. Mấy người teacher lười nhớ tên nên cứ bắt xếp theo họ để họ dễ trả bài. Tụi bay biết thằng Johnny không, lớp nào nó cũng học chung với tao. Xếp theo họ nên nó ngồi trước tao, mà nó cao thi thôi. Mỗi lần chép bài là cổ của tao bị đau.

Để cặp xuống bàn, Mai Hương hỏi.

- Ê mày nghĩ Mr. Nguyen trẻ hay già.

- Trên bảng để Nguyen thôi, sao mà biết là thầy. Không cho là đàn bà hay sao.

Thảo Hà nói.

- Linh cảm của tao là thầy mà.

- Nếu là thầy Việt Nam thì chắc chắn là thầy tre?

- Sao mà biết. Thu Linh hỏi.

Thảo Hà phân tích.

- Mấy người già đâu có biết tiếng Anh. Cho dù có đi học thì cũng có accent mà làm sao dạy học. Chỉ có mấy người trẻ lớn lên ở đây không có accent nên mới đi dạy học được thôi.

Mai Hương không đồng ý.

- đđâu phải, mấy người già qua đây lâu cũng đâu có accent, giống như Giáo Sư Nguyễn Phú Lâm, ông ta cũng già mà, nhưng dạy English ở trường đại học đó.

Phương Nghi cũng nói.

- Phải ha, Lạ trời là thầy trẻ chớ đừng có già, mấy ông già Việt Nam vừa dạy khó lại thích ra uy thầy nữa. Ba của tao nói mấy ông thầy bên Việt Nam cho bài vừa nhiều, lại hay phạt. Khi dạy thì cả lớp không có một tiếng động. Ngay cả một con muỗi bay qua cũng nghe được nữa.

- đĐó là bên Việt Nam kia. Ở đây đâu có chuyện đó.

Thảo Hà nói.

Anh chàng đó bỗng nhiên khè cười, rồi ngược quay lại nhìn về phía Thu Linh, Phương Nghi Ánh mắt của anh ta chạm ánh mắt của Thu Linh. Anh ta nhìn Thu Linh mỉm cười rồi quay lên đọc sách tiếp. Thu Linh cảm thấy hơi ngượng.

- Nói nhỏ chút đi. Người ta nghe cười kìa.

- Kệ chứ.

Thảo Hà nói.

Tiếng chuông lần hai báo hiệu 8:00 giờ đúng. Học sinh cũng đã vô ngồi kín hết các ghế. Nhưng cũng chưa thấy thầy hay cô Nguyen xuất hiện. Ba tháng hè không gặp, mọi người cười nói ồn ào hỏi chuyện nhau. Thu Linh này giờ vẫn để ý anh chàng lúc này. Mặc cho người ta nói chuyện thật ồn. Anh ta vẫn cứ chăm chú đọc sách như là đang ở trong một thế giới riêng của anh ta Bỗng nhiên anh ta gấp sách lại, rồi bước lên trước lớp.

- Good morning class. Welcome to AP Calculus. My name is Mr. Nguyen. You guy are free to choose wherever you want to sit. There will be no sitting chart in this class.

Thu Linh và Thảo Hà nhìn nhau. Thảo Hà nói khè.

- Có thật không? Sao mà trẻ quá vậy.

- Ê mình lựa ngồi đâu?

Phuong Nghi quay xuống hỏi.

- Thì ngồi ở đây luôn đi, mắc công đi tới đi lui. Ê không biết có phải ông nghe mình nói chuyện nên không xếp chỗ hay không?

Mai Hương hỏi.

- Chắc không đâu. Đâu có tốt vậy.

Thu Linh đáp.

Vừa lúc đó, ông thầy dạy toán lớp bên cạnh đứng ở cửa ngó vô hỏi.

- How is it going David?

- So far so good.

Mr. Nguyen cười giới thiệu với lớp.

- Mr. Peterson was my geometry teacher. I graduated from this high school 5 years ago.

Mr. Peterson cười dặn dò với lớp rồi mới đi.

- Your teacher is an extremely smart and a really nice guy. You guys are all lucky to have him. Don't be too tough on the guy. This is his first day of teaching.

Mai Hương quay xuống nói nhỏ với Phuong Nghi,

- Ra trường 5 năm, vậy mới có 23 tuổi, còn nhỏ hơn là anh của tao nữa.

Trên bục Mr. Nguyen tiếp tục nói về mình và lớp sẽ có bao nhiêu cái test và cách tính điểm ra sao. Rồi bắt cả lớp phải tự giới thiệu tên của mình và kể summer mình đã làm gì. Thu Linh nhìn Mr. Nguyen, còn trẻ quá mà đã có thể làm thầy. Thu Linh cảm thấy trong lòng mình có chút gì đó khâm phục.

Ngày đầu tiên không có bài học. 50 phút trôi qua thật nhanh. Trước khi để học sinh đi, Mr. Nguyen nói

- For those of you in the VSA club. The meeting is in my room today during lunch time. Okay then, I see you all tomorrow, have a nice day everyone.

- Thu Linh, lớp tới là gì.

Thảo Hà hỏi.

- Tao với Phuong Nghi học Economic. Thôi không nói nữa mắc công trễ bị tardy. Lát nữa VSA meeting gặp nha Bye

- Bye.

Tiết thứ tư vừa tan, Thu Linh vội chạy ra khỏi lớp, vừa chạy vừa bỏ sách vô cặp.

- Từ từ thôi, coi chừng té đó Thu Linh.

Tiếng của Kyle đằng sau lưng,
Thu Linh dừng quay lại cười.

- Mr. Meske cho ra trễ quá, Linh còn chưa có photocopy flyers nữa. Thu Linh đâu có biết meeting hôm nay đâu. Kyle có tới VSA meeting không?

- Kyle đi mua đồ ăn đã rồi mới tới, Thu Linh muốn mua gì không?

- Thôi Linh không ăn trưa, mắc công bị mập. Kyle nói mọi người đợi Thu Linh chút nha. Nói rồi, Thu Linh vội chạy đi thật nhanh len lỏi vô giữa đám đông.

- đừng chạy nhanh quá Thu Linh.

Kyle vẫn còn đứng đó nhìn theo chưa đi.

Mở locker lục binder lấy tấm flyer rồi Thu Linh chạy nhanh đến thư viện để photo ra nhiều tấm. Xong rồi, Thu Linh lại chạy nhanh đến lớp của Mr. Nguyen. Căn phòng vắng lạnh chưa có ai đến, chỉ có Mr. Nguyen ngồi ở bàn đang vẽ cái graph của sine và cosine trên computer. Thu Linh thở phào nhẹ nhõm.

- Còn tưởng là trễ, biết vậy mình không cần chạy mệt như vậy.

Thấy Thu Linh bước vào, Mr. Nguyen ngưng vẽ, ngược lên nhìn Thu Linh cười, rồi nói bằng tiếng Việt. Giọng nói của Mr. Nguyen thật là nhẹ. Không biết sao, Thu Linh rất thích con trai có giọng nói thật soft, Thu Linh cảm tưởng là những người nói giọng nhẹ như vậy sẽ không nổi giận hay la lối bao giờ.

- đừng có nhắc thầy, để thầy nhớ... em... em.. là Thu Linh phải không?

- ủa.

Thu Linh dạ thật nhỏ?

Ngay lúc đó, Thảo Hà, Phương Nghi, và Mai Hương cũng vô tới. Vừa vô tới cửa Thảo Hà đã nghich ngợm

- Còn em, thầy nhớ em tên gì không?

Mr. Nguyen ngập ngừng,

- Em là Phương Nghi.

Thảo Hà lắc đầu. Chỉ Phương Nghi.

- Người nhìn dễ thương, hiền như masour mới là Phương Nghi đó thầy. Thầy thật không nhớ tên em hay sao? Thầy nhớ tên Thu Linh, Phương Nghi mà không nhớ tên em, làm em thấy tủi thân quá.

Thảo Hà phụng phịu làm bộ buồn.

Phương Nghi biết Thảo Hà đang giận nên béo nhẹ tay của Thảo Hà.

- đừng chọc thầy mà.

- Tao nói thật mà, chọc cái gì.

Thảo Hà nghiêm mặt, khuôn mặt của nó không có vẻ gì là đang đùa.

Mr. Nguyen bắt đầu bối rối cầm tấm attendant sheet lên coi rồi nói.

- Thảo Hà!
Thảo Hà gật đầu cười.

- đạ đúng rồi. Nhưng trời ơi, mới cách có 4 tiếng mà thầy đã quên mất.

Mr. Nguyen cười hiền,

- Xin lỗi nha, trí nhớ thầy tệ lắm. Hôm nay thầy có hơn 90 học sinh. Nhiều tên quá nên thầy lẫn lộn. Vài hôm nữa thầy hứa sẽ nhớ hết.

Thảo Hà cười dòn.

- Nghĩ là ngày đầu tiên thôi, tha cho thầy không nhớ tên tụi em.
Thu Linh nhìn mặt của Mr. Nguyen, thấy hơi đỏ. Hôm nay là ngày đầu tiên Mr. Nguyen dạy học, chắc chắn là chưa quen đối diện với học trò phá phách như Thảo Hà. Thường ngày, Thu Linh sẽ phụ họa. với Thảo Hà để chọc người ta, hôm nay bỗng nhiên Thu Linh thấy tội nghiệp Mr. Nguyen khi thấy vẻ mặt lúng túng của thầy khi bị Thảo Hà bắt bẻ. Thu Linh bầm nhẹ tay của Thảo Hà, nói nho?

- đủ rồi.
Thảo Hà khúc khích cười.

- À quên, mua cho mày nè. Mày chỉ ăn thứ này phải không.

Thảo Hà mở túi giấy ra đưa cho Thu Linh hộp bánh bông lan với chai nước lạnh.

- Sao biết mua cho tao vậy.

- Bạn già mà, tao biết rõ là mày chắc chắn không ăn lunch đâu. Biết mày sợ nhất là xếp hàng.

- Cám ơn nha, bạn tốt.
Mọi người khác bắt đầu tới càng lúc càng đông. Kyle cũng vô tới, đến bên Thu Linh đưa cho Thu Linh hộp đồ ăn.

- Thu Linh nè.

- Ồ, cám ơn Kyle, Linh nói không ăn trưa rồi mà. Kyle mua nhiều đồ quá, Linh làm sao ăn hết.

- Vậy thì đưa tao, mắc công uống công sức của Kyle

Mai Hương giựt hộp đồ ăn trên tay Thu Linh. Rồi nhìn Kyle cười chọc ghẹo. Kyle đỏ cả mặt.
- Chắc tới đủ rồi, mình bắt đầu nhạ. Mấy em con trai giúp thầy kéo bàn lại thành vòng tròn đi.
Đám con trai vội xúm lại khiêng bàn, còn đám con gái thì tụ lại nói chuyện, nào là lớp học, rồi nào là kiểu tóc nào thịnh hành năm nay.

- Nè mấy người con gái, giúp một tay đi, lo đứng nói chuyện không hà.
Nghe tiếng con trai sau lưng, Thảo Hà ngưng nói, quay lại ngó coi tên nào to gan dám phê phán con gái, thì ra là cái tên Vice President Joseph. Thảo Hà trả đũa.

- Không nghe thầy nói là con trai thôi sao. Mà nè, con trai gì yếu sùi khiêng có mấy cái bàn mà cũng không đủ sức, cần giúp.
Joseph cũng không thua.

- Không dám là không đủ sức đâu, tại các cô đòi nam nữ bình quyền, không để cho các cô làm chung mắc công các cô nói là kỳ thị phái nữ yếu đuối hơn phái nam.

- Làm biếng thì có mà còn viện cớ. Joseph ga lăng quá hèn gì Thảo Hà không thấy Joseph có bạn gái hả"

- Tại...

Joseph áp úng bí lối, tìm chữ để trả lời với Thảo Hà thì Kyle đi tới,

- ddùng có ráng cãi nữa. Joseph không cãi lại Thảo Hà đâu.

- Ê Kyle, tại sao nâng người ta lên hạ thấp phe mình xuống.

Joseph bắt bẻ Kyle

- Tại Kyle thông minh, học Kyle đi Joseph.

Thảo Hà cười nói.

Kyle lắc đầu cười không đáp, kéo Joseph đi.

- đi đi.

Mọi người đã vô ngời hết, Mr. Nguyen ngồi xuống bên cạnh Thu Linh. Mr. Nguyen chậm rãi nói.

- Thầy tên là Minh. Các em có thể gọi thầy là thầy Minh hay là David cũng được, không có sao. Thầy dạy môn Toán. Thầy nhận ra có nhiều em ở đây học trong lớp của thầy. Thầy cũng là coach của boy soccer team năm nay Thứ Sáu là tryout, Việt Nam mình giỏi đá banh lắm, thầy mong là sẽ có nhiều em tham gia. Năm nay thầy là advisor cho VSA club. Thầy chỉ đóng vai góp ý cho các em thôi, còn quyền quyết định cho mọi sinh hoạt vẫn là nơi các em...

Minh ngừng một chút

Thầy cũng học ở trường này, 5 năm trước thầy cũng ngồi trong căn phòng này học Toán. Nhiều em ở đây là senior, vài tháng nữa các em sẽ bận rộn về việc nộp đơn vô đại học. Thầy cũng còn nhớ cách làm rất rõ nên các em có gì thắc mắc hay cần thầy giúp gì về cách làm application thì cứ việc hỏi thầy.

Joseph, là vice president cũng là một cây nghịch phá, giơ tay.

- Còn việc tình cảm, bạn gái này nọ có thể hỏi thầy làm quân sư hay không?

Minh hơi lúng túng rồi đáp,

- Cũng được, nhưng sợ thầy chỉ cho em rồi nó còn bê bối hơn xưa.

Minh khẽ cười.

- Thôi được, bây giờ các em tự giới thiệu tên của mình. Thầy biết ngày hôm nay các em có lẽ đã làm chuyện này rất là nhiều lần, thầy rất là chán phải không. Nhưng thầy muốn học tên của các em, cho nên coi là giúp thầy. Chịu khó làm thêm một lần nữa. Bắt đầu từ Thu Linh.

Thu Linh bây giờ đã quen thuộc với hoàn cảnh, trở lại bản tính nghịch ngợm, chọc Minh

- Thầy đã gọi em là Thu Linh rồi, còn bắt em tự giới thiệu nữa hay sao?

Minh cười nói.

- Có bạn mới vô club lần đầu còn chưa biết em mà.

Thu Linh quay ra nhìn mọi người rồi nói.

- Thu Linh là president của VSA club.

- Em là Joseph là vice president

- Em là Mai Hương là treasury

- Em là Christine là secretary...

- Em là...

Mọi người lần lượt giới thiệu tên của mình. Kế tiếp là phần bầu cử đại diện cho mỗi lớp. Thảo Hà được chọn làm senior representative, đại diện cho học sinh Việt Nam lớp 12. Thảo Hà giờ tay phản đối.

- Thầy à, làm đại diện meeting nào cũng phải tới.. Thầy biết mà, đồ ăn trong trường này dở ẹc, nên lunch là em phải lén trốn ra ngoài mua đồ. Mua xong rồi phải lén chui vô lại, sợ cái ông Mỹ Đen security bắt gặp. Thầy coi, em đâu có rảnh tới được. Để cho Phương Nghi làm nhà Phương Nghi học giỏi, lại ngăn nắp.

Phương Nghi vội lắc đầu.

- Thưa thầy, em không có biết debate, làm sao đại diện được, Thảo Hà làm là tốt nhất. Minh cười hiền.

- Mọi người yêu mến bầu em thôi thì em chịu khó làm đi.

Thảo Hà quay sang béo Phương Nghi.

- Mà nhớ đó nha.

- Thôi được bầu cử kể như xong, Thu Linh em là president, có muốn nói gì không?

- Dạ có.

Thu Linh đứng dậy mở cặp lấy chồng giấy vừa photo phát cho mọi người.

- Tờ màu xanh là form để join VSA club, bạn nào điền rồi thì không cần điền nữa. Còn tờ màu vàng là có số email của VSA officer với schedule cho các meeting kế tiếp. Còn tờ màu trắng là form để order T-shirt. Giá là \$10 một cái. Bây giờ mình còn chưa có design, bạn nào design ra mẫu mà được lựa để in trên áo thì sẽ được free T-shirt. Các bạn có question gì thì có thể email Thu Linh hay bất cứ officer nào của VSA.

Thu Linh hỏi Joseph.

- Joseph nói gì không?

Joseph lắc đầu.

- Vậy meeting xong ha?

Thu Linh hỏi.

- No, bây giờ là tới phần interview.

Thu Linh tròn xoe mắt ngạc nhiên.

- Interview gì?

- Interview advisor, Thu Linh quên hay sao.

Thu Linh ngạc nhiên

- Có sao?

- Có mà.

Joseph nói với Minh.

- Thưa thầy, theo thông lệ hàng năm của VSA, ngày đầu tiên thì phải interview advisor, có nghĩa là Thầy, tụi em bây giờ hỏi thầy nha.

Minh đang ngồi yên giật mình,

- Lúc trước thầy học, đâu có màn interview advisor, có phải em đặt ra không?

- Không phải đâu thầy, chuyện này mới có 2 năm nay thôi. Em có câu hỏi trước.

Thảo Hà vội lên tiếng.

Ngoài cười ra Minh cũng không biết phải làm sao.

- Thôi được em hỏi đi.

- Thầy đã có vợ chưa.

Minh lắc đầu.

- Còn bạn gái

Joseph hỏi

Minh gật đầu.

Thảo Hà lại hỏi tiếp.

- Thầy là thứ mấy, nhà thầy có anh chị em gì không?

- Thầy có... mà khoan đã, mấy câu hỏi này đâu có liên quan gì tới VSA VSA là để nói về nền truyền thống văn hóa của Việt Nam. Thu Linh em là president, em nói mấy câu hỏi này có liên quan đến VSA hay không?"

Minh hỏi Thu Linh,

Thảo Hà bắm tay Thu Linh, nói nhỏ?

- Mà đừng có nói không nha...

Thu Linh mỉm cười, im lặng vài giây rồi nói.

- Ạ thưa thầy, theo em thì một trong những nền văn hóa của người Việt Nam đó là đức tính hiền hòa, dễ dãi, và thân thiện với tất cả mọi người. Hơn nữa, phải tôn trọng thầy cô như cha mẹ Tụi em bây giờ đặt những câu hỏi hơi có tính cách cá nhân một chút, cũng là để có thêm sự hiểu biết về thầy giống như hiểu biết gia đình của mình. Cũng có thể coi như là đang practice nền văn hóa của Việt Nam.

Ngừng một chút, Thu Linh chọc Minh.

- Em cũng có câu hỏi đó thầy. Thầy có bạn gái bao lâu rồi. Bạn gái này là người tình đầu đời của thầy hay là người thứ mấy?

Minh cười lắc đầu.

- Thấy bề ngoài Thu Linh, thầy còn tưởng có người giúp, ai ngờ em cũng là phe của Thảo Hà nữa.

Mai Hương, Thảo Hà nằm trên giường của Thu Linh chụm đầu vào coi cuốn album hình tài tử.

- Soài tượng ngâm với muối ớt nè. Ai ăn không?

Thu Linh khệ nệ bung cái khay đẩy cửa bước vô rồi đặt cái khay xuống bàn. Nghe đến xoài tượng, Thảo Hà vội nhảy xuống nhón một miếng. Miếng xoài chua làm Thảo Hà nhăn mặt.

- Wow, ở đâu có mấy thứ này vậy, tao tưởng ở đây chỉ có xoài xanh sống thôi.

- Bà ngoại của tao về Việt Nam nói dì tao ngâm rồi đem sang cho tao đó. Ngon không?

Thảo Hà gật đầu, quay lại gọi Mai Hương

- Mai Hương, Phương Nghi, tui bay mà còn không xuống tao ăn hết đừng có hối hận nha.

- Được rồi, xuống liền. Ê Thu Linh, sao cả cuốn album toàn là hình của Lưu Đức Hòa không vậy? Có hình khác không?

Mai Hương bước xuống giường hỏi.

Thu Linh lắc đầu.

- Bộ mày không biết con Linh nó mê Lưu Đức Hòa lắm hay sao. Nó nha, tối ngày nghe nhạc của Lưu Đức Hòa, coi phim của Lưu Đức Hòa, riết rồi thành ảo tưởng. Hèn gì mà con trai trong trường ai nó cũng không chịu.

- Kệ tao, bộ mày không mê tài tử hay sao mà nói tao. Đứa nào, weekend lái xe cả tiếng đồng hồ xuống Chinatown kiếm mua hình tài tử.

- Tao nhận mà, thần tượng của tao là Tô Hữu Bằng. Nhưng mà, Lưu Đức Hòa già rồi. Còn Tô Hữu Bằng dù sao chỉ có hai mươi mấy thôi.

Nghe Thảo Hà chê Lưu Đức Hòa, Thu Linh vội phang ngay.

- Nhưng Lưu Đức Hòa cao ráo phong độ, còn hơn anh chàng Alex To của mày, ốm nhom ốm nhách. Không có vẻ gì là đàn ông.

- Khoan đã, Tô Hữu Bằng là ai đây?

Mai Hương hỏi

- Vậy cũng không biết, dốt đặc. Là Ngũ A Ca trong phim Hoàn Châu Các Các. Tuần trước rủ tụi bay đi coi đại Nhạc Hội ở Great America, có Tô Hữu Bằng hát đó, mà không có đứa nào chịu đi.

- Nói tiếng Tàu không, có hiểu gì đâu mà đi.

Phương Nghi nói.

- Ê sao mày không rủ tao. Friends vậy đó hả.

Thu Linh đập nhẹ vai Thảo Hà.

- Tội nghiệp quá đi. Tuần trước mày còn ở Orlando mà.

- Phải ha tao quên, sorry.

Thu Linh cười xòa,

- "Tô Hữu Bằng ngoài đời đẹp trai không?
Thảo Hà gật đầu.

- Còn là very very handsome nữa, suýt nữa tao nắm được tay Tô Hữu Bằng. Nhưng mà he hơi lùn.

- Ê, thầy Minh cao quá ha.

Mai Hương đang không đổi đề tài sang Minh.

- Chắc cao bằng anh Thái của tao.

Thu Linh nói.

- Thầy Minh cũng nice chứ, bị con Hà chọc như vậy mà chỉ cười thôi.

Thảo Hà gật đầu đồng ý với Mai Hương.

- Hôm nay tại hết giờ, chứ nếu không Tao còn chọc nữa. Thầy Minh dễ thương như con gái, chọc chút là đỏ mặt. Lúc đầu nói học thầy Việt Nam tao hơi sợ, bây giờ tao nghĩ ông Minh sợ mình hơn là mình sợ Ông.

- Mà nghịch như quý ai không sợ mà mới là la.

Phương Nghi nói.

- đđề ngày mai đi học chọc thầy Minh tiếp.

Thảo Hà cười dòn.

- Thôi đi, chọc thầy Minh vậy đủ rồi.

Thu Linh nói. Thảo Hà bỗng nhiên quay sang nhìn Thu Linh chăm chăm.

- Sao bỗng nhiên mà nhân từ vậy Thu Linh? Chết rồi, hay mà thích thầy Minh phải không?

- Mà mát vừa thôi. Thầy Minh đâu có phải bác sỹ mà tao thích. Thầy giáo nghèo chết được.

- Ba mẹ mà còn chưa đi làm về hả Thu Linh.

Phương Nghi hỏi.

- Ba mẹ tao phải 5 hay 6 giờ mới về.

- Bày đặt hỏi quanh co làm gì, sao mà không hỏi đại sao chưa thấy anh Thái về.

Thảo Hà cười lớn. Phương Nghi đỏ cả mặt đánh Thảo Hà thật mạnh.

- Nói thật chứ, anh Thái của tao tốt lắm, ba của tao rất tốt với mẹ của tao, anh Thái cũng có di truyền tốt của ba tao mà. Cho nên sau này, tao muốn có một người chồng bác sỹ giống như ba của tao vậy đó. Tụi bay biết không, ba mẹ của tao Valentine vẫn còn tặng quà cho nhau. Họ rất là dễ thương. Phương Nghi, nếu mà làm chị dâu của tao, tao giơ hai tay ủng hộ.

Thu Linh khúch khích.

- Cả mày cũng điên như con Hà hờ Linh.

Phuong Nghi xịu mặt như giận. Nghi im lặng không nói gì nữa đến bên sofa ngồi.

- Mày giận tui tao hờ Nghi.

Thu Linh đến bên cạnh. Phuong Nghi không đáp.

- Tui tao giận thôi mà. Xin lỗi nha.

Nghi làm mặt nghiêm một lúc rồi cũng bật cười.

- Chọc tao hả con quý.

- Tại mày với con Hà chọc tao trước mà.
Bên dưới nhà, bỗng có tiếng ai hát karaoke thật lớn.

- Kìa vừa nói Tào Tháo, Tào Tháo tới kìa. Anh Thái của mày về đến đang hát karaoke kìa Phuong Nghi.
Cả bọn cười âm lên vì Thảo Hà dùng bốn chữ "Anh Thái của mày" để chọc Phuong Nghi.
- Không phải đâu, anh Thái không có bao giờ hát hết. Minh xuống nhà chơi đi.

Thu Linh nói.

Cả bọn kéo nhau xuống cái cầu thang xoắn theo hình con ốc. Từ trên nhìn xuống. Thảo Hà suýt soa.

- Nhà mày rộng quá, ở nhà một mình chắc là sợ ma chết.

- Mày cũng sợ ma hay là sao. Nhưng mà nhà này nếu có ma, ma cũng sợ bỏ chạy.

- Tại sao?

Mai Hương ngơ ngác,

- Tại tiếng hát đó kìa...

Ba đứa cũng vừa bước xuống family room. Thu Linh chỉ người đang đứng hát, hay nói đúng hơn là đang hét. Thì ra là cậu Huy của Thu Linh. Gọi là cậu chứ thật ra cậu Huy còn nhỏ hơn tuổi của anh Thái nữa. Năm nay chỉ độ khoảng 22-23 thôi. Ông ngoại của Thu Linh có đến 3 người vợ, Cậu Huy là con của bà ngoại thứ 3 của Thu Linh. Ở trong một gia đình phức tạp như vậy, nên Huy cũng không thích ở nhà, mà đến ở luôn ở nhà Thu Linh. Nhìn điệu bộ của Huy đứng hát, cả đám bụm miệng lại cười.

- Cậu hát thật khó nghe quá đi.

Thu Linh không nhịn được cười.

Huy ngừng hát quay lại.

- Mai một cháu đừng xin chữ ký cậu nha.

- Ai mà thèm xin chữ ký của cậu. Tránh ra đi để ca sỹ thiết biểu diễn cho cậu coi.

- Cháu ha?

Huy phì cười.

- Coi chừng làm bể hết ly trong nhà.

Thu Linh béo Huy thật mạnh.

- Phương Nghi, ra hát đi cho cậu Huy biết cái gì là hát.

Thu Linh vẫy tay gọi Phương Nghi Phương Nghi lắc đầu quày quây

- Hát đi mà, để tao lựa bài cho, bài Nụ Hôn Biệt Ly nhạ Giọng của mày giống tông của Minh Tuyết, khỏi cần phải chỉnh lên xuống.

Thu Linh năn nỉ.

Phương Nghi cầm cây micro lên hát bài. Phương Nghi hát thật là hay, giọng hát thật nhẹ nhàng, dễ thương. Ngoài tiếng hát của Phương Nghi và tiếng nhạc ra, căn phòng bỗng trở nên thật im lặng, mọi người đều yên lặng để nghe Phương Nghi hát. Bài nhạc vừa hết, có tiếng vỗ tay thật lớn sau lưng, Phương Nghi vội quay lại. Anh Thái đang đứng đó vỗ tay Nhìn Nghi anh Thái cười bảo.

- Nghi hát hay quá, anh mới nghe được một chút thôi. Hát thêm bài nữa đi Phương Nghi. Mặt của Phương Nghi bắt đầu đỏ ửng, thường ngày Phương Nghi cũng nghịch ngợm lắm, tuy rằng không bằng Thu Linh với Thảo Hà, nhưng trước mặt anh Thái, Phương Nghi bỗng dung hiền lành như một con mèo. Phương Nghi nhẹ lắc đầu đặt cây micro xuống.

- Em hát dở lắm, anh đừng chọc em mà.

- Không, anh nói thật đó.

Vừa lúc đó ba của Thu Linh cũng vừa về tới. Ba của Thu Linh vui vẻ.

- Lần trước ba đi đám cưới, Phương Nghi có lên hát làm sao mà không hay cho được

- Thấy không ba của tao cũng khen mày đó Phương Nghi, hát bài nữa nha.

Thu Linh nói. Phương Nghi vẫn lắc đầu.

Thu Linh chạy đến bên ôm chặt ba.

- đaddy, sao về trễ quá vậy.

- Ủ, hôm nay ba có đông khách quá,

Ba của Thu Linh âu yếm vuốt mái tóc của Thu Linh

- Thu Linh, con biết con bao nhiêu tuổi rồi không?

- Mười tám.

Thu Linh đáp.

- Vậy sao còn đeo dính ba như đứa con nít vậy nè. Hôm nay đi học ra sao con?

Thu Linh buông ba ra, nắm tay ba, hai cha con đến ghé sofa ngồi.

- Hôm nay đi học cũng không có gì, à con có ông thầy Việt Nam đó ba, trẻ cỡ bằng cậu Huy đó.

- Có khó hay không?

Thấy Thu Linh lại đang cắn móng tay Ba của Thu Linh mắng yêu.

- Lại cắn móng tay, lớn rồi mà không bỏ tật. Cứ làm như con còn bé lắm. Mai một đi với bạn trai không lẽ cũng vậy à, ba đâu có ở bên cạnh để nhắc con.

Thu Linh cười bỏ tay xuống.

- Ông thầy Việt Nam đó hiền lắm, lịch sự đàng hoàng không giống như kiểu của cậu Huy đâu ba.

- Việt Nam mà làm thầy giáo vậy cũng giỏi lắm.

Ba của Thu Linh gật gù, quay sang hỏi Phương Nghi.

- Ba mẹ của cháu vẫn khỏe chứ Phương Nghi?

- Dạ thưa bác ba mẹ cháu vẫn khỏe.

- Lâu lắm rồi bác chưa gặp họ, bữa trước ba của cháu hẹn bác đánh golf mà bác bận quá nên không đến được. Mai Hương với Thảo Hà sao yên lặng vậy, hát đi chứ.

Mai Hương chỉ cười, Thảo Hà liến thoắng

- Tụi cháu nhường cho bác hát trước, Thu Linh nói bác hát bài Xin Hãy Rời Xa không thua Vũ Khanh, tụi cháu chưa có dịp thưởng thức.

Ba của Thu Linh cười xòa.

- Không gặp mấy tháng thôi, Thảo Hà càng lúc càng khéo ăn nói. Các cháu cứ hát trước đi.

- Ba, Mẹ không về với ba sao ?

Thu Linh hỏi.

- Mẹ gặp dì Hạnh, hai người nói chuyện chắc tối mẹ mới về.

- Vậy com chiều mình làm sao đây?

Thu Linh hỏi.

- đừng có lo, có cậu nấu cho.

Huy nói.

- Cậu biết nấu ăn hay sao?

Thu Linh e ngại

- Nấu ăn là thiên bẩm của con người, cháu không biết là tại cháu dở thôi.

- Nhưng thiên bẩm của cậu hơi tệ đó cậu à. Lần trước cậu nấu món gì...

- Cháu không biết nấu ăn đừng bắt bẻ cậu chứ. Anh Trung à, đứa con gái của anh trung học rồi mà mì ly cũng không biết nấu. Anh có thấy đã chiều hư nó rồi hay không?

Ba của Thu Linh cười.

- Không thấy, cả hai cha con đều thông minh đáng yêu như nhau. Đâu cần thiết phải biết nấu ăn cho chai bàn tay Con Linh chỉ cần học cho giỏi là được rồi. Lát nữa mình ra ngoài ăn.

- Còn em, học ra từ trường nổi tiếng, biết bao nhiêu chỗ nhận mà không chịu đi làm. Cứ đi chơi rong cả ngày.

- Phải rồi, la cậu Huy đi ba.

Thu Linh nụng nịu.

- Mấy chỗ đó không có thích hợp với em. Bộ anh muốn em giống như thằng Thái, cả ngày ngồi trong văn phòng coi mấy cái hồ sơ lý dị, bảo lãnh, hay sao?

- Như vậy cũng tốt chứ có sao. Hôm nay sao ngoan quá ở nhà vậy?

- đđám con gái cứ bám sát, phiền quá.

Huy nhăn mặt

- Cậu thật là làm phách mà, nói con gái bám sát cậu. Làm như mình đẹp trai lắm không bằng.

Thu Linh nói.

- đđương nhiên,

Huy tự hào. Dĩ nhiên là Huy biết mình rất là đẹp trai, lại biết dỗ ngọt con gái nên Huy chưa bao giờ biết thất tình là gì.

- Cháu ước gì cậu bị người ta bỏ?

- Way, sao cháu ác quá vậy. Cậu cũng ước cháu bị ném mùi thương thâm một người là như thế nào.

Huy trả đũa.

- Hừ, còn khuya, cháu không bao giờ thích ai đâu. Hơn nữa có nhiều người theo cháu, cháu còn không thèm làm gì có chuyện thương thâm người tạ Cậu đừng có nằm mơ.

- Anh, giúp em một tay sách đồ vô đi.

Mẹ của Thu Linh đẩy cửa bước vội Nghe mẹ của Thu Linh gọi, Ba của Thu Linh vội đứng dậy.

- May quá mommy về.

Thu Linh reo lên.

Đi vào trong một lát ba của Thu Linh trở ra bung cái khay nước đến bàn. Phương Nghi nhìn thấy vội chạy đến đơ?

- Bác kêu tụi cháu vô lấy được rồi, làm phiền bác phải mang nước cho tụi cháu.

- đđâu có sao. Các cháu cần gì cứ nói, cứ tự nhiên như ở nhà.

Ba của Thu Linh dễ dãi. Mẹ của Thu Linh cũng đem ra nào là ô mai, mít cóc, rồi còn bò khô nữa.

- Mấy đứa ăn đờ cái này trước đi rồi lát ăn cơm với dì.

- Tụi cháu phiền dì quá.

Phuong Nghi nói.

- Các cháu tới chơi dì vui lắm. Rảnh thì tới chơi thường xuyên với Thu Linh. Ở nhà đi làm hết, có mình Thu Linh ở nhà, lúc nào nó cũng la chán. Có người tới nhà chơi với nó dì yên tâm hơn là để nó tới ngày lang thang ở shopping

Mẹ của Thu Linh cười nói rồi quay xuống bếp.

Có tay người đàn bà trong nhà mọi thứ đều xong hết. Chỉ một lát thôi là mẹ của Thu Linh đã làm xong món tôm luộc thật hấp dẫn. Loại tôm này phải lái xe hai tiếng tới Sacramento mua từng thùng mới có. Mẹ của Thu Linh hấp đến cả 2 thùng.

- Các cháu ra ăn trước món này đi, lát nữa còn món bún riêu nữa.

Mẹ của Thu Linh gọi. Mọi người ra bàn ngồi.

- Mai Hương coi dì làm món này bằng mẹ của cháu không?

- ẹ ngon lắm thưa dì.

Mai Hương đáp.

- Anh Thái đâu Thu Linh?

Phuong Nghi ghé vô tai Thu Linh hỏi nhỏ.

- Anh Thái không có ăn tôm. Không cần đợi anh. Mình ăn đi.

Món tôm luộc là món mà Thu Linh thích nhất. Cái đồng vỏ tôm trước mặt Thu Linh càng lúc càng cao.

- Mommy làm món này thật là ngon.

- đương nhiên, chị của cậu mà, tưởng giống cháu hay sao, mì gói cũng không biết nấu.

- Ai nói cháu không biết, làm tôm này thì hấp với apple juice với cam, với bắp nè, rồi cho bơ với gói gia vị vô xóc.

- Phải rồi, phải rồi, cháu chỉ biết nói thôi, còn thực hành thì dở ẹc

Huy chọc. Thu Linh đá chân của Huy thật mạnh

Huy nhăn mặt, ngồi không yên. Mẹ của Thu Linh hỏi.

- Em làm gì vậy

- Không, có con mèo lớn quá đang cắn em.

Huy cười nói.

Mẹ của Thu Linh chẳng hiểu gì cả.

- Nói nhảm không à, nhà mình làm gì có nuôi mèo.

- Thu Linh trước mặt bạn trai, cháu có ăn giống vậy không, giống như heo. Coi cái đồng vỏ của cháu kia.

- Cậu cũng vậy mà nói cháu.

- Của cậu thấp hơn cháu mà.

- Tại cậu giằn ra cho nó thấp đi mà.

Phương Nghi nhìn hai cậu cháu cười khúc khích.

- Phương Nghi sao không ăn mà ngồi đó cười. Không thích tôm hả, hay ăn bún nhạ Để tao nói mẹ múc bún cho mày nha.

Phương Nghi vội cản.

- Tao no quá rồi, không ăn nữa đâu. Nhà của mày vui quá. Mày có cuốn truyện Les Miserables mà phải không? Cho tao mượn đi.

- Ồ, ở trong phòng của tao, còn không có thì ở trong phòng sách. Mày biết chỗ mà, tự vô lấy nha, tay tao dơ quá.

- đ được rồi.

Phương Nghi đi vào trong.

- Mấy đứa ăn bún chưa để dì múc?

Mẹ của Thu Linh hỏi.

Thảo Hà với Mai Hương ngược nhìn đồng hồ. Rồi kéo tay Thu Linh.

- Thôi chết trễ giờ rồi, tụi con không ăn đâu. Tụi con đi coi phim xuất 8:20.

Thu Linh nói

- Vậy mau đi đi, Có tiền chưa Thu Linh?

Ba của Thu Linh móc bóp đưa cho Thu Linh tờ \$100.

- Chăm mua vé cho bạn luôn nè.

- Con có tiền rồi.

Miệng thì nói vậy chứ tay Thu Linh vẫn cầm tờ \$100 ba đưa.

- để con đi gọi Phương Nghi.

Phương Nghi lục lọi trong phòng Thu Linh một hồi mà không kiếm thấy. Chắc là ở trong phòng sách. Phương Nghi đi lên lầu ba vào phòng sách. Anh Thái đang ngồi ở đó đàn piano Phương Nghi đứng lặng yên ở cửa lắng nghe. Nghe có người anh Thái ngược lên.

- Em kiếm cuốn sách Les Miserables

Phương Nghi nói nhỏ.

- Vô đây đi Nghi, để anh kiểm cho.

Phuong Nghi nhìn quanh, căn phòng giống như một cái thư viện nhỏ. Cái phòng sách này chiếm hết nguyên cả lầu ba. Trong phòng để nào là piano, đàn tranh, violin, mandolin, saxophone, còn guitar nữa.

- Wow, sao có nhiều đàn quá.

Anh Thái đang lục sách ngừng tay cười nói.

- Cửa Thu Linh đó, Ba anh chiều nó nên nó đòi gì là mua ngay. Nhưng mà ở đây không có thứ nào nó chơi hơn 3 tuần.

- Thu Linh sướng quá, có ba mẹ thương như vậy?

Giọng của Phuong Nghi hơi trầm buồn. Anh Thái đến bên cạnh Phuong Nghi.

- Sao vậy Nghi!

Phuong Nghi thở dài.

- Nếu ba của em cũng thương con cái như ba của anh thì tốt biết mấy.

- Cha mẹ nào cũng thương con mà Nghi, có lẽ cách diễn đạt của mỗi người khác nhau thôi. Nếu thích, em có thể coi đây là nhà của em mà.

Anh Thái nhìn Nghi bằng một ánh mắt Nghi chưa bao giờ nhìn thấy bao giờ. Anh Thái vội quay đi chỗ khác. Một hồi sau hỏi Phuong Nghi.

- Em thích chơi đàn không Nghi?

- Dạ thích, nhưng em chơi dở lắm, Thu Linh bên ngoài chạy, vô không biết đã nghe được bao nhiêu đối thoại giữa Nghi và anh Thái.

- Vậy anh dạy đàn cho Phuong Nghi đi.

- Ờ...

Phuong Nghi ngập ngừng.

- Quyết định như vậy nha, bắt đầu từ ngày mai, chiều đi làm về anh Thái ghé đến nhà mà dạy cho mà đàn hai tiếng. Đồng ý không anh Thái?

Anh Thái gật đầu cười. Thu Linh kéo tay Phuong Nghi đi.

- Thôi đi, trễ giờ xem phim rồi.

Ra khỏi cửa, Thu Linh ghé vô tai Phuong Nghi nói nhỏ.

- Không cần phải cảm ơn tao.

Phuong Nghi đập lên vai của Thu Linh.

- Con quý này.

Vô học. đã được mấy tuần lễ. Không hiểu sao môn Toán là môn Thu Linh cảm thấy khô khan buồn chán

bỗng trở nên là môn Thu Linh thích nhất. Không biết có phải Thu Linh trở nên thích thú với Toán hay giọng giảng bài trầm ấm của Minh có một ma lực nào lôi cuốn mà Thu Linh cảm thấy giờ Toán, 50 phút trôi qua thật là mau. Còn những lớp khác thì ôi sao nó dài lê thê Minh thật là hiền, nên chỉ mới vài tuần mà đã trở thành thầy giáo rất được cả học sinh Mỹ lẫn Việt yêu mến. Có nhiều cô bé da trắng tỏ ý thích thầy ra mặt. Cứ đòi làm TAs cho Minh. Hôm nọ Minh đến bàn hỏi Thu Linh ngồi ở đó có thấy bảng không? Có cần Minh đổi chỗ cho Thu Linh không, làm Thu Linh thoáng cảm động vì Minh có để ý đến sự hiện diện và thoải mái của Thu Linh. Nhưng chỉ cảm động chút thôi, chứ không vì thế mà không cùng với Thảo Hà thôi không chọc Minh nữa đâu.

- Ê Thu Linh, sao chưa về mà thờ thần như người mất hồn vậy?

Thảo Hà chạy tới đằng sau đánh nhẹ vào lưng Thu Linh. Thu Linh hết hồn quay lại.

- Làm hết hồn, lúc nãy test Economic khó quá à. Tao nghĩ chắc tao làm sai bài số 4 rồi.

- Thi xong rồi, nghĩ làm gì nữa. Thầy Minh chắc chấm bài hồi sáng xong rồi. Minh tới phòng thầy Minh coi điểm nha.

Thảo Hà ru?

- Sao ngon quá đòi đi coi điểm. Lúc xưa tao nhớ mày cầu trời trả bài thi lại chậm một chút mà.

- Tại thầy Minh ra bài dễ ẹc. Ủ, mà cũng không hiểu sao lúc này tao thấy Toán dễ chứ không khó như lúc trước. Ai cũng nói Calculus khó tao thấy nó đâu có gì. Thôi đi đi nếu không thầy về mất bây giờ. Thấy Minh đang nói phone nên Thu Linh và Thảo Hà tính không vô, nhưng Minh đã thấy ngoắc tay kêu Thu Linh và Thảo Hà vào. Minh đặt phone xuống vui vẻ.

- Sao. Hai đưa kiếm thầy có chuyện gì?

- Tụi em muốn coi điểm bài test hồi sáng. Thầy chấm xong chưa. Minh mở ngăn bàn lấy ra xấp giấy rồi lựa ra bài thi của Thu Linh và Thảo Hà. Thảo Hà reo lên.

- Từ hồi lớp chín đến giờ mới được thấy con số 94% trên bài thi toán. Tao phải đem về cho ba tao để vô khung. Ê Thu Linh mày được bao nhiêu?

Thu Linh chìa cho Thảo Hà coi, Thu Linh được 98%.

- Wow, giỏi quá đi.

- Hai em thi khá lắm. Thu Linh! cái lỗi như vậy cũng làm sai.

Minh nói.

Thu Linh mở bài thi ra coi lại, derivative của $2x$ mà lại là $2x$, mình đúng là điên mà. Nhưng Thu Linh chống chế.

- Cũng tại thầy đó.

- Sao lại mắc mớ đến thầy.

Minh ngạc nhiên.

- Tại lúc sáng thầy cứ đứng sau lưng của em cười nên em mới làm sai.

Minh cười không đáp.

Miệng nói vậy chứ, Thu Linh biết lúc sáng khi thi Minh đi ngang nhìn qua bài thi của Thu Linh rồi khẽ cười. Nhờ vậy Thu Linh mới biết mình làm sai. Nếu không chắc còn sai nhiều hơn.

- Thầy, ai được điểm cao nhất trong lớp mình? Thu Linh hỏi thầy?

Minh lắc đầu.

- Long được perfect scores.

Trong lòng Thu Linh thoáng chút tự ái. Có con trai học giỏi hơn Thu Linh hay sao?

- Long là ai đây?

Thu Linh khẽ hỏi Thảo Hà.

- Là cái tên ngồi ở góc bên kia kia. Làm li ít nói lắm. Là bạn trai của con Jennifer. Nghe nói lúc xưa học ở Cupertino Highs, mới đổi về đây để hai đứa học chung. Lãng mạn không?

- Xí, lãng xẹt thì có, vì con gái mà đổi trường, không có chút gì nam tính.

Nghe Thu Linh nói, Minh bật cười.

- Phải rồi, Thu Linh, giờ thứ sáu em không có lớp sao em không về nhà sớm.

- Ba của em không cho em lái xe, em phải đợi anh của em đến đón.

- Vậy em làm TAs cho thầy được không? Thầy cần một TAs chấm homework giúp cho thầy.

- Thầy cho em làm thật hả, em rất là muốn làm.

Thu Linh vui vẻ.

- Thầy, nói có cái software math tutor cho em mượn mà.

Thảo Hà hỏi Minh. Minh vỗ đầu.

- Thầy quên mất, thầy để ngoài xe, ra xe thầy lấy cho.

Minh cùng đi ra với Thảo Hà với Thu Linh. Tuấn ở đâu chạy lại hỏi. Anh chàng chai mặt không thể nói. Bị Thu Linh từ chối bao nhiêu lần mà vẫn còn chưa sợ.

- Thu Linh, cuối tuần có đại nhạc hội hay lắm. Thu Linh rảnh không.

- Ở rảnh.

- Vậy Tuấn tới nhà đón Thu Linh nha.

- Không được đâu, ba Thu Linh khó lắm, muốn Linh bị la chết hay sao.

- Vậy Tuấn đợi Thu Linh trước cửa rạp nha.

- Thôi đừng, lỡ Tuấn đến trễ bắt Thu Linh đứng ở ngoài lạnh đợi hay sao? Hay Tuấn đưa cho Thu Linh tấm vé của Thu Linh đi. Nếu Linh tới sớm Linh vô trước, vô trong rạp gặp nha.

- Vậy cũng được

Tuấn vui vẻ đưa cho Thu Linh tấm vé rồi đi về. Thảo Hà hỏi Thu Linh

- Mà đi với tên đó thật hả.

- Còn lâu, đại nhạc hội Việt Nam tao nghe quảng cáo có Thành Được, Phượng Liên, thím Như Ý làm cho nhà tao thích cái lương lắm. Ê mà nghĩ lúc đó Tuấn thấy date của hắn là một bà lão hắn nghĩ sao hả. Tao nghĩ cái mặt của Tuấn lúc đó chắc là vui lắm.

- Còn phải nói.

Thu Linh và Thảo Hà khúch khích cười. Minh nhìn hai đứa lắc đầu không nói bước đi trước. Thu Linh chạy theo.

- Thầy có vẻ không đồng ý tụi em phải không?

- Thầy thấy tội nghiệp anh chàng kia thôi. Thu Linh chơi ác quá.

Minh nghiêm mặt khẽ đáp rồi bước đi.

Không hiểu sao chỉ với câu nói đó mà Thu Linh cảm thấy thật buồn, không dám giỡn nữa. Ra tới xe của Minh, Thu Linh vẫn im lặng chưa dám nói gì, cứ cúi mặt xuống nhìn đường.. Thảo Hà kéo tay Thu Linh nói nhỏ.

- Ê tao biết nhà thầy Minh rất là giàu, còn là multi-rich nữa.

- Sao mà biết.

- Mà nói lương giáo viên khoảng bao nhiêu.

- Chắc khoảng 40 ngàn.

- Coi xe thầy Minh kia.

Thu Linh nhìn theo Thảo Hà chỉ, Minh đang mở cốp xe lấy đồ cho Thảo Hà. Là chiếc Mercedes BLK màu trắng loại xe đua chỉ có hai chỗ ngồi. Chiếc xe này gần giống như của anh Thái, nhưng đẹp và mắc hơn nhiều. Minh nhà giàu tại sao lại muốn làm thầy giáo. Trông Minh bề ngoài dễ dãi, nhưng Thu Linh cảm nhận ra được một sự độ lượng nhưng nghiêm khắc đằng sau.

Thảo Hà không biết đang nói chuyện với ai trong phone mà Thu Linh đứng sau lưng này giờ mà Thảo Hà cũng không biết.

- Cellphone is not allow in school, I have to take it away now.

Thảo Hà giật mình quay lại.

- Con quý này. Làm tao còn tưởng mấy tên security nữa.

Thảo Hà thở phào nhẹ nhõm, tắt phone bỏ vô cặp

- Mà nói chuyện với ai mà tao đứng sau lưng cũng không biết.

- Chú Sơn! Tao dặn chiều nay đón tao trễ một chút. Tao phải ở thư viện làm research.

- Cái tên "chú" chiều nào cũng đón mày đó hả.

Thảo Hà gật đầu.

- "Chú" cái con khỉ. Chú gì mà trễ mãng, chắc là loại đừng gọi anh bằng chú hay không cũng là loại chú Đạt với cháu Diễm phải không?

- Cái gì chú Đạt với cháu Diễm?

Thảo Hà ngơ ngác

- Là hai nhân vật chính trong cuốn Yêu của Chu Tử. Tình yêu của họ rất cảm động. Truyện đó hay đã man. Đọc không tao cho mày mượn

- Truyện mà hay đã man. Thôi để cho mày đọc đi. Ê, nhưng chú Sơn là chú thật mà.

- Chú gì chứ, là bạn của cậu mày thôi, đâu có phải là chú ruột của mày. Mà nè, đâu có người chú nào tốt như vậy, ngày nào cũng đưa đón. Sao không thấy cậu Huy của tao đến đón tao.

Thảo Hà cười nói sang chuyện khác.

- Tại chú Sơn làm gần ở đây, tan sở nên sẵn đón tao luôn. Mà thôi, mắc công cãi với mày, con Mai Hương rủ tối nay đi xem phim, đi không?

- Tại mày không thật thà mà, nhưng tối nay tao phải ở nhà học bài. Ngày mai lại test Toán rồi, chán quá đi. Mày không cần ở nhà học hay sao?.

- Học cái gì chứ, test thầy Minh ra đâu có khó lắm, tao chỉ mong được khoảng 90% là đủ rồi. Mày giỏi toán mà, cần gì lo quá vậy. Ồ, lần trước thằng Long hơn mày hai điểm nên mày còn ầm ức đến giờ hả. Tao thật không hiểu tại sao hể con trai hơn điểm của mày là mày phải cố làm cho hơn lại.

- Tại người ta cứ nói con trai học Toán giỏi hơn con gái. Tao chỉ muốn chứng minh con gái thông minh không kém con trai. Những gì con trai làm được con gái cũng làm được, không những vậy mà còn chắc chắn giỏi hơn nữa.

Thảo Hà lắc đầu cười,

- Tao chịu thua mày luôn.

Mai Hương đã mua xong đồ ăn trưa chạy tới.

- Cái này của con Hà, còn cái này của mày nè Linh. Làm bạn với tụi bay đúng là không có điều gì tốt. Hai đứa ngồi tán dóc bắt tao đứng xếp hàng mua đồ.

Thảo Hà cười xòa,

- Tại mày đẹp mà, nên mới nhờ mày mua Mày coi, mày mua người ta mức nhiều như vậy, lần nào tao mua chỉ có chút xíu thôi.

- Ờ Ờ có nói ngọt. Ờ sao, tối nay có đi xem phim không?

Mai Hương hỏi

- Thu Linh không đi, còn con Nghi thì khỏi rủ. Lúc này tao cũng ít gặp nó. Tan học là nó chạy còn nhanh hơn là bị ma đuổi về nhà để tập đàn. Đúng là có bỏ bỏ bạn. Ờ Thu Linh, Phương Nghi với anh Thái của mày bây giờ tiến triển ra sao? Tao hỏi mà con Nghi không chịu kể.

- Còn lâu nó mới kể cho mày nghe. Con Nghi nó kín miệng lắm, không có bô bô như mày đâu.

Mai Hương nói.

- Tao cũng không biết. Anh Thái nhìn cao ráo to con, chứ về tình cảm thì nhất lắm, con Nghi cũng giống vậy. Tao cũng mong hai người họ together. Anh Thái bây giờ tốt với tao lắm, nhưng mà đàn ông thì hay nghe lời vợ, sau này đâu biết ra sao. Cho nên vì ích lợi cá nhân, tao mong anh Thái với Phương Nghi together, dù sao cũng là bạn già mà.

- Còn tưởng là mày tốt bụng muốn giúp cho họ.

Mai Hương cười đùa.

Vừa lúc đó Long đi ngang qua chỗ Thu Linh, Mai Hương, Thảo Hà ngồi.

Mai Hương nói nhỏ.

- Jennifer cũng may ha, Long vì nó mà chịu đổi trường. Có người bạn trai như vậy cũng đâu có tệ.

Thu Linh không đồng ý

.- Ờ Ờ có ham, càng lãng mạn bao nhiêu thì lại càng mau thay đổi bấy nhiêu. Có biết con trai không, mở miệng ra là đòi anh chỉ yêu có mình em thôi, nhưng năm phút sau gặp người khác, anh ta cũng sẽ nói câu đó.

- Tao thấy mày hình như có thành kiến với Long.

Mai Hương nói.

- Không phải tao có thành kiến. Để tao chứng minh cho mày coi. Trong vòng 1 tháng tao sẽ làm cho họ break up.

Mai Hương vội can

- Thôi đừng, chơi như vậy ác lắm.

Thảo Hà vội lên tiếng.

- Không phải đâu. Nếu tình cảm của họ vững vàng, cho dù Thu Linh có phá đám cũng đâu có thể chia tay. Nếu như Thu Linh phá được thì là họ vốn không có thật lòng, sớm muộn cũng chia tay thôi.

- Tao đồng ý với Thảo Hà. Coi như tao làm cái test cho tình yêu của họ thôi. Họ còn phải cảm ơn tao nữa đó.

Mai Hương chịu thua

- Hai đứa bay đúng là mát, rảnh quá không có chuyện làm, tụi bay muốn làm sao thì làm. Coi chừng xây

ra chuyện đó.

- Yên tâm đi. Coi master work nè.

Thu Linh mở binder lấy tấm flyer VSA meeting rồi chạy tới phía của Long.

- Long ! Long.

Long dừng quay lại nhìn Thu Linh có vẻ hơi bối ngỡ. Không biết có phải vì cô bé nổi tiếng kiêu căng trong trường lại chạy đến làm quen với mình hay không? Thu Linh nhìn Long cười thật tươi.

- Hi Long, Long đi nhanh quá làm đuổi theo Long muốn hết hơi. Mình học chung lớp Calculus đó.

Long gật đầu.

- Long nhận ra Thu Linh, Thu Linh kiểm Long có chuyện gì.

"Thì ra anh chàng này biết tên của mình. Vậy càng dễ dàng hơn" Thu Linh vui thầm trong bụng

Thu Linh đưa cho Long tấm flyer

- Thu Linh là president của VSA club. Ngày mai có meeting. Nếu Long rảnh thì đến coi nha Ở trong hội rất là vui. Mong rằng ngày mai Long sẽ đến.

Thu Linh lại nhìn Long cười rồi quay bước đi.

Ngày hôm sau, đúng như Thu Linh dự đoán, Long quả thật đến VSA meeting. Nói là meeting chứ thật ra là học sinh Việt Nam vào để tán gẫu mà thôi. Thu Linh cả buổi chỉ ríu rít bên Long.

- Long thấy trường này với trường cũ của Long, trường nào vui hơn.?

- Long học ở đây có quen không?

- Long thích nghe nhạc không?

- Long...

- Long...

Thu Linh hỏi Long hết chuyện này đến chuyện khác. Trong lớp thì chút xíu lại gọi Long.

- Long ơi, bài toán này làm làm sao? Sao Thu Linh giải hoài mà không ra đáp số ghi ở đằng sau sách.

- Thu Linh ghi sai số rồi, phải dùng phương trình này trước nè.

Long nói.

- Cám ơn nha Long, cũng may là có Long thôi, nếu không, không biết ngày mai Thu Linh làm sao làm test.

- Không có đâu, Thu Linh thông minh lắm.

Từ từ, Long đã mất đi cái vẻ lầm lì, mà cùng đùa giỡn với Thu Linh. Thu Linh nghĩ thành công của mình chắc không xa đâu. Phương Nghi, Thảo Hà, và Mai Hương thì biết Thu Linh đang giở trò gì. Nhưng có một người không biết. Trong góc phòng, mỗi khi thấy Thu Linh cười nói với Long, lòng của Kyle thật

buồn, nhưng Thu Linh đâu có hề hay biết.

- Thu Linh, mày chơi đủ chưa.

Mai Hương hỏi

- Còn chưa, khi nào hai người chia tay thì xong.

- Nếu mày chọc Long, thì phải nói rõ cho Kyle biết. Đừng để Kyle hiểu lầm. Tao thấy lúc này Kyle rất là buồn.

- Nói cái gì. Kyle đâu phải bạn trai của tao. Cần gì phải giải thích.

- Nhưng Kyle thích mày mà. Mày làm như vậy Kyle rất là buồn.

- Vậy thì sao. Tao có tự do của tao mà. Hơn nữa tao đâu có phải người chọc cười. Buồn vui của người khác liên quan gì tao.

- Mày đừng có tàn nhẫn quá được không?

Mai Hương giận dữ hét to.

- Mày làm gì sao dữ với tao quá vậy. Kyle buồn hay vui liên quan gì tới mày. Bộ mày thích Kyle hay sao ?

Mai Hương thở dài.

- Phải, tao thích Kyle, tao không thể thích Kyle hay sao?

Thu Linh ngẩn người.

- Mày thích Kyle từ bao giờ. Tại sao mày không nói cho tao biết?

- Lúc nào tao cũng thích Kyle. Tụi mình học chung từ nhỏ, nhưng Kyle lúc nào cũng chỉ thích mày, muốn tao nói gì đây. Nói tóm lại, Kyle rất là tốt, mày đừng có làm cho Kyle buồn

Mai Hương thở dài rồi bỏ đi.

Sáng nay Thu Linh vô trường sớm, Kyle đứng dưới gốc cây đọc sách, Thu Linh đến bên cạnh.

- Kyle, siêng học quá.

- Không có đâu, tại hôm qua ham chơi, nên bây giờ mới phải ráng đọc cho xong. Thu Linh!

Kyle ngáp ngừng

- Bộ Thu Linh thích Long thật sao.

Thu Linh cũng không biết phải trả lời làm sao. Trong đầu của Thu Linh phân vân. "Có nên nói thật hay không? Không được, đừng để Kyle có hy vọng nữa, mình phải giúp cho Mai Hương."

Thu Linh khẽ gật đầu.

- Nhưng mà, chúng ta biết nhau từ nhỏ, Thu Linh thật không hiểu hay sao?

Kyle nắm bàn tay của Thu Linh, giọng của Kyle thật xúc động. Thu Linh vội rút tay ra khỏi tay Kyle,

- Linh biết Kyle tốt với Linh, nhưng trong lòng của Linh chỉ có Long thôi. Linh lúc nào cũng coi Kyle là người bạn thân. Kyle à, có nhiều người thích Kyle lắm. Mai Hương vừa đẹp lại tốt hơn Linh nhiều. Mai Hương rất là thích Kyle, thật đó Kyle.

- Thu Linh không thích Kyle thì thôi, không cần phải làm mai cho Kyle. Từ này Kyle không xuất hiện trước mặt, không làm phiền tới Thu Linh nữa đâu.

Giọng của Kyle chua chát. Nói rồi Kyle bỏ đi. Thu Linh thờ dài quay đi, vừa quay lưng thì thấy Mai Hương đứng đằng sau lưng không biết từ bao giờ. Nét mặt của Mai Hương giận đến độ không nói ra tiếng. Thu Linh hơi sợ.

- Mai Hương.

- Tại sao mà nói với Kyle là tao thích Kyle. Mà có biết làm như vậy từ nay tao làm sao gặp Kyle. Mà đừng tưởng chỉ có mình mà mới có nhiều con trai theo đuổi. Tao thích loại con trai gì thì cũng có, không cần mà phải làm bà mai cho tao. Không cần người nào nghĩ tội nghiệp tao si tình họ mà thích tao. Mà thật là quá đáng.

- Tao chỉ nghĩ là giúp mà thôi mà.

- Giúp cho tao, tao thấy mà đang phá tao thì có. Mà thích giỡn trên sự đau khổ của người khác. Con người của mà là như vậy. Nhưng mình là bạn thân mà. Tao không ngờ mà đối với tao như vậy. Mai Hương bỏ đi.

- Mai Hương

Thu Linh gọi theo nhưng Mai Hương vẫn bước đi không dừng lại.

- Mình đã làm sai hay sao?

Thu Linh thờ dài.

Tin đồn Long cặp với Thu Linh lan ở trong trường thật nhanh, tiếp đến là sự chia tay của Long với Jennifer. Tất cả chỉ mới là ba tuần thôi, mau hơn dự định của Thu Linh.. Thu Linh đã thành công trong chứng minh của mình. Nhưng sao lòng của Thu Linh chẳng vui chút nào. Sáng nay vô phòng ăn, Thu Linh thấy Jennifer đang gục trên bàn khóc. Thấy Thu Linh, Jennifer nhìn Thu Linh bằng một ánh mắt căm thù, giống như muốn ăn tươi nuốt sống Thu Linh. Thu Linh thật sợ ánh mắt đó. Còn Long mấy hôm nay ngồi trong lớp thật buồn không nói năng gì cả. Kyle cũng không nói chuyện với Thu Linh, còn Mai Hương thì vẫn còn đang giận. "Lần này mình đã làm sai thật rồi." Thu Linh thấy lòng của mình buồn rười rượi. Ngồi cắt mấy tấm hình để dán lên tường cho Minh mà hồn Thu Linh để ở đâu đâu.

- Á,

Thu Linh la lên. Cái kéo đã cắt vô tay Thu Linh. Nghe Thu Linh la, Minh vội chạy lại.

- Chuyện gì đó Thu Linh.

Thấy máu đang chảy xuống, Minh hoảng hốt, vội lại bàn kiểm bandages, Bây giờ là tiết thứ sáu. Minh không có lớp, thường Minh dùng thời gian này để vẽ những thứ gì đó. Thu Linh cũng không biết. Còn Thu Linh thì correct homework dùm cho Minh. Giấy để lung tung, lục một hồi mới kiểm ra hộp bandages, Minh vội tới băng cho Thu Linh.

- đau không?

Minh hỏi. Thu Linh lắc đầu.

- Thu Linh, đùa chơi chỉ nên ở một mức nào thôi, nếu quá đáng thì không những làm tổn thương người khác mà còn làm tổn thương ngay cả chính mình nữa.

Thu Linh ngược lên nhìn Minh, nghe giọng nói của Minh chắc Minh cũng đã biết mọi chuyện.

- Thầy, thầy chỉ cho em phải làm sao.

- Đi nhận lỗi của mình.

- Nhưng sợ em nhận lỗi, họ cũng không tha thứ cho em đâu.

- Không đâu, chỉ cần em nhận lỗi. Không ai nổi giận em.

Lời an ủi của Minh không làm Thu Linh vui lên chút nào. Thu Linh vẫn ủ rũ. Minh đến bàn, mở ngăn kéo lấy ra một cuốn sách rồi đem đến bên Thu Linh.

- Thầy cho em coi cái này, nhưng nói trước không được cười nha.

Thu Linh ngược lên coi.

- Là yearbook của class of 1994. Là năm thầy học lớp 12 mà.

Minh lật đầu.

- Phải.

Minh lật ra phần hình của senior, Minh chỉ.

- Đây là bạn gái của thầy. Cô ấy tên Tiên. Thầy và Tiên quen nhau năm học lớp 11.

Thu Linh nhìn tấm hình, Tiên thật rất đẹp, khuôn mặt trái xoan, sống mũi cao.

- Bạn gái thầy đẹp quá, nhưng hình như em thấy hơi quen.

- Cô ấy là hoa hậu hội xuân năm ngoái, có lẽ em thấy hình ở trên báo.

-Ồ dạ phải, em nhớ rồi. Còn hình của thầy đâu?

Minh lật ra trang kế tiếp,

- Nói trước là không được cười.

Cái tên Minh ở bên dưới tấm hình một anh chàng với cái kính cận gọng màu đen thật là dày. Còn mái tóc thì là cái kiểu mà Thu Linh vẫn thường gọi là cái nắm. Mặc cái áo sơ mi sọc ca rô gài nút lên tới cổ, trông quê ơi là quê Y chang như mấy anh chàng computer nerd hay physic nerd. Tại sao trông Minh bây giờ khác xa quá. Đầu tóc gọn gàng, ăn mặc theo mốt. Không còn một chút gì giống anh chàng năm xưa.

- Trời ơi, có thật là thầy không?

Thu Linh cười khúch khích

- đã nói là không được cười mà.

- Xin lỗi thầy.

Thu Linh cố mím môi để không cười, nhưng lâu lâu cũng bật ra tiếng. Nỗi buồn lúc này đã tan biến đi mất.

- Sao bây giờ thầy khác quá. Ý em nói, thầy nhìn rất là khác.

- Khi thầy lên đại học thầy mình không giống con giáp nào nên mới thay đổi.

Mình cười hiền.

- Lúc đó thầy đi học chỉ cắm đầu vào bài vở, nhút nhát, khờ khạo, hay bị người ta chọc lăm. Máy thầy cô trong trường thì mến thầy, nên tụi bạn gọi thầy là schoolnerd hay teacher pet. Bạn gái của thầy lúc đó giống như em bây giờ vậy đó. Rất là đẹp..

Nói đến đây Minh bỗng ngưng, khuôn mặt Minh thoáng bối rối. Có lẽ Minh hối hận vì câu nói so sánh vừa rồi của mình.

- Ờ.., Tiên rất là quậy phá, lúc đầu cũng hay chọc thầy lăm. Có một lần làm cho thầy rất là giận, còn tính đổi trường khác học nữa. Tiên rất là hối hận, tới xin lỗi thầy. Sau đó thầy và Tiên là bạn thân. Tiên không có ngại thầy nhìn không giống ai.

Mình lật đến trang gần cuối. Chỗ mà chụp hình những couple Có tấm hình chụp Minh ngồi, còn Tiên đứng đằng sau choàng cổ Minh, bên dưới có hàng chữ "cutest couple"
Thu Linh không nhịn được cười.

- Em lại cười gì đây.

- Em thấy giống odest couple hơn, bạn gái của thầy thì đẹp còn thầy...

Thu Linh ôm bụng cười.

Mình cũng cười

- Biết vậy thầy không kể cho em biết.

- Xin lỗi thầy. Mà bạn gái của thầy làm gì mà thầy muốn đổi trường vậy.

Mình đứng lên bỏ cuốn sách vô lại ngăn bàn

- Thầy kể cho em biết nhiều rồi, cái đó thầy không kể đâu.

- Kể đi mà thầy,

Thu Linh năn nỉ.

- No

Mình lắc đầu.

- Thôi được, bây giờ em cười lại rồi, hết buồn rồi phải không? Làm ơn \$100.

Minh xoa tay.

- \$100 gì

- Thi này giờ thầy làm bác sỹ tâm lý cho em. Tiền bác sỹ đó.

Minh đùa.

- Hừ, thầy đừng có mong

Thu Linh đánh nhẹ vô lòng bàn tay của Minh.

- Cảm ơn thầy.

Thu Linh nhìn Minh biết ơn. Minh không hơn tuổi đám học trò bao nhiêu, nhưng thật điềm tĩnh, và chừng chạc đến la.

Ra khỏi lớp của Minh, may quá Thu Linh thấy Mai Hương đi ngang.

- Mai Hương.

Nghe gọi, Mai Hương dừng lại.

- Mai Hương, xin lỗi nha Tao thật là bậy. Làm cái gì cũng không suy nghĩ trước. Đừng giận mà.

Mai Hương im lặng một lát rồi nói.

- Mà mày không phải tính xin lỗi không như vậy chứ.

- Bộ mày muốn tao mua bó hoa tới xin lỗi hả. Tao mua, nhưng chỉ sợ mấy anh chàng trong trường thích mày hiểu lầm rồi chạy hết... thì..

- Cái đồ khùng.

Mai Hương bật cười.

- Cười là hết giận nha Tao đi ăn bánh xèo, chịu không. Để rủ con Nghi với con Hà đi luôn.

- Thật ra xin lỗi nha Linh, bữa trước tao cũng nói nặng quá.

- Không có sao, tao quên hết rồi. Bụng của tao để chứa đồ ăn thôi, không có chỗ chứa những thứ khác đâu. Thôi đi.

Thu Linh cười, khoác tay của Mai Hương đi. Thấy bóng của Long. Thu Linh vội chạy theo.

- Ê mày đi đâu đó.

- Mày ra xe trước đi, tao đi gỡ thêm một sợi giây nữa.

- Long,

Long quay lại, giọng Long đượm buồn.

- Gì vậy Thu Linh?

Thu Linh ấp úng mãi mới nói thật nhỏ.

- Xin lỗi nha.

- Thu Linh nói gì.

Long hỏi lại.

- Long nghe được mà, Linh nói xin lỗi. Linh chưa có bao giờ nói xin lỗi ai hết. Xin lỗi nha Long.

Thu Linh đỏ cả mặt

Long cười nhe.

- Long đùa chút thôi. Thật ra không có liên quan tới Thu Linh đâu.

- Linh biết Long nói vậy cho Linh bớt căng rút thôi. Để Linh đi giải thích với Jennifer cho Long.

- Không phải, Long nói thật đó. Thật ra từ đầu Long biết Thu Linh đùa giỡn mà.

- Long biết sao.

Thu Linh tròn xoe mắt.

Long gật đầu.

- Thu Linh dễ thương, nhí nhảnh có biết bao nhiêu người theo tại sao đang không lại thích một con người lảm lì như khúc gỗ. Long không ngu đến độ không hiểu ra điều đó đâu.

- Không phải, Long rất là tốt, lại học giỏi. Nhưng sao Long với Jennifer lại chia tay.

- Tại không hợp nhau nữa. Giữa hai đứa đã có nhiều vấn đề từ lâu. Thật ra, Long về đây học tại nhà của Long mới dọn về đây. Không phải vì Jennifer. Thu Linh biết trường này rất khó về việc học sinh từ khu khác đến mà. Nếu đi, chỉ không thuộc về đây, họ đâu có cho Long học. Nhưng mọi người trong trường thích đồn như vậy Long cũng hết cách.

- Vậy Long có còn coi Thu Linh là bạn không?

Long gật đầu.

- Always

Thu Linh vẫn còn chưa tin tưởng.

- Long thật không có giận Thu Linh chút nào hay sao.

Long lắc đầu.

- Vậy sao lúc này Long buồn quá vậy?

- Người bạn thân của Long chơi cho football team đang nằm trong nhà thương nên Long hơi buồn.

- Ô, vậy mà Thu Linh cứ tưởng là Long đang giận Linh. Còn định rủ Long đi coi basketball games Warrior chơi với Chicago Bull nữa. Long không giận Linh, thôi để Linh rủ người khác.

- Khoan đã, bây giờ hình như Long thấy hơi giận đó.

Long cười.

- Vậy chiều thứ bảy 5 giờ nhé Ngày mai Linh sẽ đi mua cái mũ của Chicago Bull.

Thu Linh tươi tắn vui vẻ.

- Sân nhà Warrior mà Thu Linh đội nón Chicago Bull thật sao?

- Có gì hỏng được?

- Ai mà đi coi sân nhà, mà ủng hộ đội bên kia bao giờ.

- Kệ chứ, cho nên mới rủ Long theo. Long học võ tới đai đen mà, có đánh nhau thì có Long rồi.

- Ô thì ra không phải thật lòng rủ Long, muốn Long làm người hộ vệ miễn phí cho Thu Linh thôi.

- Vậy Long có đi không nè?

- Ờ đi chứ,

Long cười.

Sáng nay trời thật âm u, chắc đến chiều thì sẽ mưa. Mẹ dặn đi dặn lại bảo Thu Linh mang theo cây dù, Thu Linh dạ vâng biết rồi, nhưng khi ra cửa rồi cũng quên mất. Bây giờ là mùa Thu, nếu có mưa chắc cũng không có lớn. Đôi lúc khi mưa rơi lất phất, Thu Linh lại thích một mình đi bộ trong mưa, đi trong cơn gió hơi se se lạnh của mùa thu, rồi ngắm nhìn những chiếc lá vàng rơi phủ đầy hai bên đường. Thu Linh bẽ ngoài mang cái vẻ đứ con gái hết sức nhõng nhẽo, nghịch ngợm, phá phách. Ai cũng nghĩ Thu Linh không thể ngồi yên một chỗ, không biết ưu tư muộn phiền là gì. Nhưng mỗi khi chỉ có một mình, Thu Linh dường như lại là một con người khác, là một cô gái ngồi lặng yên hàng giờ, ngắm nhìn bầu trời, rồi mộng mơ suy nghĩ về một thứ, một điều gì đó mà Thu Linh vẫn cảm thấy thiếu ở trong lòng. Những ngày cả bản thân của Thu Linh cũng không biết thứ đó là gì, và mình chờ đợi gì.

Nhiều hôm, cứ ngồi suy nghĩ như vậy cho đến trời thật khuya mà Thu Linh cũng không hay biết. Ba của Thu Linh trực đêm ở nhà thương về, thấy Thu Linh ngồi một mình trên ghế xích đu ở ngoài vườn trong gió lạnh, ông thật hết hồn, la Thu Linh một trận. Nhưng ngày hôm sau, khi đi làm về lại vẫn thấy Thu Linh ngồi một mình trong bóng tối ở ngoài vườn. Đối với con bé khủng điên bướng bỉnh này, ông thật hết cách, chỉ còn biết để sẵn thuốc cảm trong phòng cho Thu Linh mà thôi.

- đến trường rồi, chịu xuống chưa hay còn ngồi đây mơ mộng cô nương?

Nghe tiếng của Mai Hương, Thu Linh giật mình, ngơ ngác quay sang nhìn Mai Hương

- Bộ tới rồi hả.

- Tới lâu rồi, nhiều lúc tao thấy mày giống con khủng, mơ mộng cả ngày, mày không làm thi sỹ thì ổng.

- Tại sao?

- Tại mấy tên thi sỹ thì hơi man man, lúc nào cũng ngắm trời ngắm mây, rồi ngồi thần thờ mơ mộng, tao thấy cũng hơi giống mày đó.

Thu Linh khẽ bật cười rồi bước xuống xe. Mai Hương vừa mở cánh cửa thì những chiếc lá nhỏ đã đua nhau bay vào trong xe.

Mai Hương bực bội cuối xuống nhặt những chiếc lá.

- Mấy cái lá quý này, mới mở cửa thôi, đã bay vô Lá ở đâu mà nhiều quá không biết.

Thu Linh không để ý đến sự cần nhẫn của Mai Hương, từ khi trời đổi sang Thu, buổi sáng nào mà Mai Hương không như vậy. Hơn nữa tâm trí của Thu Linh đã bay theo những chiếc lá vàng.

- Mùa thu đẹp quá ha Mai Hương?"

- đẹp con khi khộ Coi xe của tao nè. Mới clean bên trong hôm qua đó. Mùa thu lá đổ đầy cả vườn, mắc công dọn dẹp, còn nhất là khi mưa xuống nữa, dính lại với nhau thật là dơ bẩn. Còn nữa nha, trời thì lại lạnh. Sáng nào cũng phải mặc cái áo lạnh dày cộm, quần áo đẹp gì thì cũng không thấy. Còn gió nữa, tóc tao mất cả tiếng blow dry buổi sáng, đến khi vô lớp thì bù xù như bà điên. Còn...

- Thôi đủ rồi, nói chuyện với mày cảnh đẹp gì cũng bị mày làm tan hết. Phải rồi, lát chiều cậu Huy đón tao, mày không cần ở lại đợi tao. Không nói bây giờ, tao sợ lát nữa tao quên mất.

- được rồi, tao vô thư viện trả cuốn sách, mày đi không?

Mai Hương hỏi.

- Thôi, tao vô lớp trước nhạ Lạnh quá à.

Hôm nay khác với ngày thường, Minh không ngồi ở bàn với cái thước kẻ và cây viết chì, cầm cục vẽ. Không hiểu sao Minh thích vẽ quá, rảnh một chút là ngồi vẽ. Minh đang đứng ở cửa sổ ngó ra ngoài đường.

- Chào thầy.

Nghe tiếng Thu Linh, Minh quay lại nhìn Thu Linh cười. Minh ngoắc tay kêu Thu Linh lại.

- Thu Linh lại đây coi nè.

Thu Linh đến bên cạnh Minh, trước cửa lớp của Minh có một cái cây thật lớn, những chiếc lá xanh lúc trước bây giờ đã đổi màu vàng, xen lẫn chút đỏ, chút cam. Sáng nay có gió, nên lá đang rơi xuống cỏ thật nhiều như tuyết. Nhưng là những hạt tuyết màu vàng thật đẹp, thật xinh. Nhìn lá vàng phủ trên cỏ đã rất đẹp rồi, nhưng khi được nhìn cảnh lá vàng đang rơi xuống thì lại càng đẹp hơn.

- Thật là đẹp quá.

Thu Linh khẽ thốt thật nhỏ như nói đang tự nói với mình. Quay sang Minh Thu Linh hỏi.

- Thầy cũng thích mùa Thu hả thầy?
Minh gật đầu.

- Nhưng mùa Thu ở Venice còn đẹp hơn đây nữa.

Nghe Minh nói vậy, Thu Linh chọc.

- Không phải đâu. Mùa Thu ở đâu cũng vậy mà, cũng lá vàng rơi thôi. Em nghĩ chắc chắn là ở bên Venice thầy có một môi trường rất là lãng mạn, cùng ai ngắm lá cho nên thầy mới thấy bên đó đẹp hơn phải không thầy. Thầy không cần phải trả lời yes. Nhưng em nghĩ chắc chắn là như vậy.
Minh bật cười.

- Không có đâu, bên đó đẹp vì cảnh đẹp. Không có người nào hết. Lúc thầy học đại học, thầy ở trong study abroad program, thầy đến Venice học một semester, lúc đó là mùa Thu Ở bên đó đường phố có rất nhiều cây lớn, và vắng xe lắm, không như ở đây đâu. Lúc mới đến, buồn quá đâu có biết làm gì, cho nên tan học thầy không đi về nhà liền mà thích lang thang trên đường. Có những buổi chiều lúc mặt trời sắp lặn nhưng mà chưa có lặn hết. Thì một góc trời đỏ rực, cả con đường sáng một cái màu thầy không biết diễn tả làm sao, nhưng rất là đẹp, Ánh sáng đó cũng chiếu xuống lá ở dưới đường, Khí hậu thì không có lạnh buốt, mà chỉ hơi hơi lạnh mà thôi, trên đường còn hay có những người thổi saxophone hay hát nhạc Italian. Thầy không biết người khác nghĩ sao, nhưng thầy thấy nó có một cái vẻ gì rất êm đềm, nhẹ nhàng, thật là đẹp lắm. Mai một không chừng thầy sẽ qua đó sống luôn.

- "Nghe thầy kể em muốn qua bên đó ngay bây giờ. Thầy, lúc đó, bạn gái của thầy có đi qua đó học với thầy không?"

Minh lắc đầu.

- Con gái mà, đâu có thể đi xa như vậy một mình.

- Sao không được.

- Con gái đi xa một mình không có tiện. Khi đau ốm đâu có ai chăm sóc.

- Tại sao con trai cứ nghĩ là con gái phải cần có người chăm sóc, con gái đâu có cần người ta chăm sóc. Hơn nữa em thấy người cần chăm sóc là con trai mới đúng. Vừa ngu ngốc, vừa khờ khạo, dễ bị gạt cho nên phải nói con trai cần con gái chăm sóc cho, mới là đúng hơn.

Minh bật cười

- Ý nghĩ của em lạ lùng thật đó.

Thu Linh đột nhiên reo lên như phát hiện ra được điều gì.

- Em biết rồi, bạn gái của thầy không đi chung với thầy, vậy người ở bên Venice không phải là người khác. Thầy mau mau hồi lộ cho em đi. Nếu không em kể cho bạn gái của thầy biết hôm nay thầy ngắm lá nhớ đến người nào bên Venice đó nha.

Minh khẽ cười.

- Nói này giờ em cũng quay lại chuyện này. Thầy nói thật đó, em không tin thì thôi.

- Phải rồi thầy à, em có bài toán Physic giải hoài không ra, thầy chỉ cho em được không?

- Mang sách lại thầy coi cho.

Minh bước lại ngồi ở bàn của chàng. Thu Linh đem cuốn sách đến bên bàn của Minh.

- Bài 62 đó thầy.

Thu Linh nhìn trên bàn của Minh, thì ra mấy tấm tranh vẽ của Minh không phải là vẽ người hay cảnh mà là vẽ những building, trên giấy còn có ghi tọa độ và màu sắc nữa.

- Sao tranh vẽ của thầy lạ quá vậy?

Minh bật cười giải thích.

- Cái này là thiết kế đồ, sơ đồ xây cất của những khu building, hay nhà condô Cái này là mẫu vẽ nháp thôi. Khi vẽ nhà thì thầy phải vẽ lại. Đây là công việc khác của thầy.

Thu Linh tròn mắt.

- Thầy vừa đi dạy học, vừa làm kiến trúc sư, vậy thầy phải đi làm cả ngày rồi.

- Cũng không phải, việc làm này của thầy một tuần chỉ cần vô một hai buổi chiều thôi, còn thầy có thể làm ở nhà buổi tối hay lúc thầy rảnh cũng được

- Nhưng ba mẹ của thầy giàu mà, thầy đâu cần phải mệt như vậy.

Thu Linh ngây thơ hỏi.

Minh khẽ cười

- Tin tức trong trường lan nhanh như vậy hay sao. Nhưng không lẽ nhờ vào bố mẹ hoài ? Là đàn ông phải tự lập mà.

- Như vậy chắc thầy đâu có còn thời gian đi chơi?

- Phải, đành chịu thôi, tại thầy thích hết cả hai nghề. Thầy thích kiến trúc, nhưng lại thích giờ giấc dạy học. Ngày nào học sinh được nghỉ thì thầy cô cũng được nghỉ. Sau này khi thầy có con thầy muốn lúc nào cũng có người ở bên cạnh nó. Ngày lễ nào nó được nghỉ thì cũng có thầy ở nhà với nó. Còn buổi chiều đã có vợ thầy ở với nó, lúc đó thầy có thể đi làm việc mình thích, vẽ hoa. đồ chẳng hạn.

Giọng của Minh trầm hơn.

- Thầy không có anh chị em, lúc nhỏ ba mẹ của thầy chỉ lo làm việc, cuộc sống lúc nhỏ của thầy rất buồn, lúc nào cũng một mình, thầy không muốn sau này con của thầy giống như vậy.

Một nụ cười buồn thoáng qua thật lẹ trên khuôn mặt của Minh. Nhưng chỉ trong giây phút ngắn ngủi đó, Thu Linh dường như trông thấy được một sự cô đơn và trống trải, trong lòng của Minh. Càng biết thêm nhiều chuyện về Minh, sự khâm phục và ngưỡng mộ về Minh trong lòng của Thu Linh dường như lại càng lớn hơn. Cách nhau chỉ khoảng 4-5 tuổi, nhưng đám con trai trong trường hay những đứa con trai con của bạn bè ba mẹ Thu Linh, chỉ biết nghĩ tan học rồi sẽ đi đâu chơi, đi đâu đánh games. Còn Minh thì đã nghĩ sẵn cho một tương lai, một gia đình.

- Mùa Thu đẹp thật nhưng làm cho người ta suy nghĩ đầu đầu. Thôi được, mình trở lại bài toán đi. Minh nhìn vô cuốn sách đọc bài toán một lát.

- Bài toán này không có khó đâu Thu Linh. Em phải dùng Newton second law.

Minh ngược lên thấy Thu Linh không ngó vào sách mà nhìn đầu đầu.

- Thu Linh! Thu Linh có nghe thầy nói không?

- ạ có. Dạ thầy nói gì.

- ạ sao hỏi lại, bài toán nè. Đang nghĩ gì đó.

- ạ không có.

- Okay, trước tiên em dùng second law kiểm acceleration trước, rồi apply acceleration vô third law.

- ạ.

Miệng thì dạ nói hiểu vậy chứ thật ra Thu Linh chẳng nghe được Minh nói chữ nào. Đầu óc của Thu Linh còn mãi ở đâu đâu.

- Thầy nói đến đây em làm được chưa?

Minh hỏi.

- Ờ, dạ được.

Nghe Thu Linh dạ, nhưng nhìn nét mặt mập mờ của Thu Linh, Minh dường như hiểu được.

- Ờ thầy giảng lại cho em.

Ngay lúc đó điện thoại reo lên, Minh nhắc nghe phone, rồi đứng dậy.

- Thầy ra ngoài một lát. Thầy trở lại liền. Đợi thầy chút nha.

Minh đi khỏi một lát thì Long vô tới. Long khệ nệ bung cái một cái hộp dài. Đến bên Thu Linh. Thấy Thu Linh đang cắn bút ngó bài toán.

- Có người không làm bài nha.

- Ai nói không làm bài, chỉ có một bài Linh không hiểu nên chưa làm thôi mà. Long làm bài đó chưa.

Thu Linh ngược lên hỏi Long.

Long cười xoà

- Nói thật nha, Long cũng không hiểu. Thầy Minh đang giảng cho Thu Linh hả Lát chỉ lại cho Long nha.

Thu Linh gật đầu.

- Nhưng ông trốn mất tiêu rồi.

Long cười,

- Tặng cho Thu Linh nè.

Long đưa cho Thu Linh cái hộp.

Thu Linh mở cái hộp ra, ở bên trong là một vòng đeo cổ kết bằng hoa tươi, giống như cái vòng mà các cô gái Hawaii hay đeo. Nhưng vòng hoa này chỉ kết bằng một loại hoa mà thôi.

- Đẹp quá, là hoa gì vậy Long.

- Là hoa tường vi. Mấy hôm trước Long đọc cuốn sách nói về hoa, hoa tường vi tượng cho một người con gái hiền hòa, dịu dàng dễ mến. Nên Long kiếm tặng cho Thu Linh đó.

Thu Linh bật cười.

- Bộ Long thấy Thu Linh có chỗ nào giống những thứ Long mới nói hay sao?

Long gật đầu.

- Đôi lúc Thu Linh giỡn cũng rất quá đáng khiến người ta rất giận. Nhưng khi biết Thu Linh, thì Thu Linh là một người rất là tốt, Thu Linh thương trẻ con nè, lại còn rất tỉ mỉ quan tâm đến người khác. Long thấy giống hoa tường vi lắm.

Thu Linh thoáng cảm động.

- Long là người đầu tiên nói Thu Linh như vậy đó, là nói thật lòng hay không cũng được, cảm ơn nha Long. Thu Linh rất là thích vòng hoa này, nhưng tiếc quá đi...

- Thu Linh tiếc gì?

Long hỏi.

- Thì tiếc cái này là hoa thiệt, chứ không phải là chocolate, nếu không thì có thể ăn được
Long cười,

- Háo ăn quá. Ngày mai Long sẽ mua cái vòng chocolate nha.

Thu Linh bật cười.

- Linh nói chơi thôi, nguyên cái vòng chocolate muốn Linh thành bà mập hay sao?.

Minh không biết vừa đi đâu về. Chàng bước vô thấy cái vòng hoa trên tay Thu Linh, Minh đùa.

- Ô hoa tường vi nè Long, hoa tường vi thì tượng trưng cho yếu đuối, dịu dàng cần người ta che chở. Thu

Linh đâu có cần người che chở Đâm chết người ta đó. Tặng cho Thu Linh thầy thầy tặng nhánh xương rồng giống hơn.

Nghe Minh nói, Long khẽ bật cười nhưng nụ cười tắt ngay khi Long thấy khuôn mặt của Thu Linh.

" Thì ra trong lòng của Minh, mình là một con người như vậy, độc ác đâm chết người ta giống như gai xương rồng."

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên như có một ngọn lửa phùng phùng trong lòng của Thu Linh, muốn đần xuống cũng không được. Thu Linh cảm thấy thật giận, nét mặt của Thu Linh hầm hầm. Giận Minh nhưng dù sao Minh cũng là thầy, Thu Linh trút giận lên Long.

- Tức cười lắm hay sao.

Thu Linh vất vòng hoa lại, bỏ về ghế của mình.

- đđâu có mắc mớ tới Long, là thầy nói thôi mà. Chết thầy rồi, thầy làm cho Thu Linh giận rồi đó.

Long nói.

Minh cũng không ngờ phản ứng của Thu Linh lại lớn như vậy. Chàng hồi hận vì câu nói bông đùa vừa rồi của mình.

- Thu Linh, thầy nói chơi thôi.

Thu Linh không thèm nghe, hồi chuông thứ hai điểm, học sinh bắt đầu vô hết. Minh lên bục giảng bài. Cả giờ học Thu Linh không mở miệng nói tiếng nào. Không thèm nhìn Minh. Thật ra khi Minh trên bục giảng bài, Thu Linh vẫn nhìn Minh, nhưng khi Minh quay nhìn hướng của Thu Linh, thì Thu Linh vội quay đi nhìn chỗ khác. Giảng bài xong, Minh đến bên bàn Thu Linh nói.

- Bài toán lúc nãy để thầy giảng lại cho em.

- Không cần thầy nữa. Em tự làm được rồi.

Thu Linh lạnh nhạt. Minh chịu thua trở về lại bàn của chàng.

Minh đi rồi, Thu Linh thoáng chút hồi hận. Cảm thấy mình hơi chút quá đáng và hỗn láo. Minh dù sao cũng là thầy, có lẽ vì Minh còn quá trẻ nên trong lòng của Thu Linh không có coi Minh nghiêm túc như những ông thầy khác. Hơn nữa đâu phải là chưa có con trai gọi Thu Linh là hoa xương rồng. Thu Linh hay phá đám người ta như vậy, nên cũng nghe rất nhiều tên gọi sau lưng mình. Joseph vẫn thường gọi Thu Linh là máu lạnh mà. Nhưng người ta muốn gọi sao thì gọi, xưa nay Thu Linh không để ý. Ngoài trừ 3 người bạn thân của Thu Linh ra, không có ai có thể làm cho Thu Linh tốn công suy nghĩ hay buồn phiền. Nhưng khi Minh gọi Thu Linh như vậy, không hiểu sao Thu Linh cảm thấy bực quá. Đến giờ ăn trưa Thu Linh vẫn còn giận, miếng pizza với cheese nóng hổi thật ngon, món mà Thu Linh thích nhất, vậy mà hôm nay Thu Linh cảm thấy nuốt không trôi.

- Em có chọc hay gài bẫy thầy hay sao, mỗi lần Thảo Hà tính chọc thầy thì em cản, em tốt với thầy như vậy mà thầy gọi em là gai xương rồng. Mai một sẽ không thèm cản nữa. Để cho Thảo Hà quậy phá thầy cho bỏ ghét. Ngày mai em sẽ làm gai xương rồng đâm thầy cho thầy biết. Thầy thật là đáng ghét. Đáng ghét mà.

Thu Linh lẩm bẩm một mình.

- Trái cam có thù với mày sao.

Tiếng của Phương Nghi sau lưng, Thu Linh không đáp nhìn xuống thấy trái cam đã bị Thu Linh dùng cái dao nhựa đâm nát hết.

- Ê Thu Linh biết gì không? Thầy Minh bị xiu trong phòng kia.

Thảo Hà nói.

Thu Linh giật bắn người đứng dậy quay lại nhìn Thảo Hà và Phương Nghi, giọng của Thu Linh hốt hoảng.

- Mà nói cái gì, thật không.

Thảo Hà tỉnh bơ

- Bị mày đâm bao nhiêu nhất như vậy không bị đau đến xiu hay sao? Ồ, mày không có để ngày sinh. Muốn đâm người ta phải ghi tên họ lên trái cam chứ.

Thu Linh lườm Thảo Hà rồi ngồi xuống bàn, không nói. Khuôn mặt của Thu Linh hầm hầm giận.

- Mày giận ha?

Thảo Hà ngồi xuống bên cạnh Thu Linh

- Thu Linh, mày làm cái gì vậy. Bạn già tao hỏi thật. Bộ mày thích thầy Minh ha?

Thu Linh vội la.

- Mày khùng vừa thôi, tao thích mà ổng. Tao muốn đâm cho ổng chết thì có.

- Con Hà nói đúng, nếu mày không thích thì đâu cần có phản ứng lớn vậy, chuyên gia nói phủ nhận là dấu hiệu đầu tiên thích người ta Mày thích nên lời nói của thầy Minh mới làm mày thấy buồn, thấy giận. Vì mày coi trọng lời nói của thầy Minh. Lúc này, không có cái máy quay phim, nếu không tao quay lại cho mày coi khuôn mặt mày lúc này hốt hoảng đến độ nào khi nghe thầy Minh có chuyện. Lúc này, mỗi khi mình nói chuyện, mày có biết mày nhắc đến hai chữ thầy Minh bao nhiêu lần không? Nào là thầy Minh giỏi, thầy Minh chững chạc, thầy Minh nói... , thầy Minh bảo...

Nghe Phương Nghi nói, Thu Linh cảm thấy nóng cả mặt

- Mày đừng có nói bậy mắc công để đến tai thầy Minh. Nói tóm lại tao không có. Bạn của anh Thái có biết bao nhiêu người thích tao, tao cần gì thích cái tên thật là boring, chỉ biết làm việc, lúc nào cũng chỉ về thôi.

Thu Linh đứng dậy bước đi.

- Mày đi đâu đó

Thảo Hà gọi.

- Tao đi mua chai nước.

- Chai nước của mày ở đây còn chưa mở mà, mua nước cái gì nữa.

Thu Linh không đáp bước vẫn bước đi. Phương Nghi thở dài nói khẽ với Thảo Hà.

- Cầu trời Thu Linh đừng có thích thầy Minh. Thầy Minh đã có bạn gái rồi. Hơn nữa ông lại là thầy của mình nữa.

- Có bạn gái thì sao, đám cưới rồi cũng có thể ly di mà huông chi họ chưa đám cưới. Còn hết năm nay

thầy Minh đâu có còn là thầy của mình. Nếu thật nó thích, thì tao sẽ giúp cho nó

Thảo Hà ngang bướng.

- Mà mày muốn làm cái gì.

Phương Nghi lo ngại

- Bây giờ thì chưa biết, để tao đi làm cái kế hoạch đầu tiên đã.

- Kế hoạch gì

Thấy nét mặt sợ hãi của Phương Nghi, Thảo Hà bật cười

Là đi mua pizza, tao đói bụng gần chết. Mày đừng cứ tối ngày lo lắng giống bà cụ non. Suy nghĩ nhiều trán mau có nếp nhăn lắm đó, đến lúc đó anh Thái thay lòng đùng có khóc với tao nha.

- đồ điên.

Phương Nghi cũng bật cười theo Thảo Hà.

Đã hai lần Thu Linh đụng vô người đằng trước. Bước đi mà Thu Linh chẳng nhìn đường, trong đầu của Thu Linh cứ quan tâm những thứ mà Thảo Hà và Phương Nghi vừa nói.

- Có thật như Thảo Hà nói không? Mình hay nhắc đến Minh như vậy hay sao? Không thể nào đâu. Thầy Minh giỏi, mình chỉ thần tượng thôi, giống như anh Thái, giống như ba của mình. Hoàn toàn không có gì khác. Đúng như vậy. Chắc chắn là như vậy.

Tiết thứ sáu Thu Linh cũng không vô giúp Minh chấm bài mà ngồi ở trong thư viện. Mỗi ngày giờ thứ sáu vô giúp Minh chấm homework, trò chuyện với Minh dường như đã trở thành một phần sinh hoạt của Thu Linh. Một buổi không tới thôi, Thu Linh cảm thấy hình như mình đã bị mất đi một cái gì, một phần cuộc sống của mình.

Tan học Thu Linh thần thờ như mất hồn. Trời cũng như đang chọc Thu Linh mà. Mọi hôm đem dù theo thì không mưa. Quên một lần thôi, thì lại mưa tầm tã. Đã mấy lần Thu Linh cứ nhấp chạy ra rồi lại thôi, mưa lớn quá. Thu Linh không phải sợ ướt mình, mà sợ ướt sách vở. Nếu là anh Thái thì sẽ thông minh biết vô đây đón Thu Linh. Còn cậu Huy thì còn lâu, cái tên cậu đó thì chỉ có đi với bạn gái thì mới ga lăng thôi. Còn với cháu thì đừng hòng. Một bàn tay đập nhẹ lên vai Thu Linh. Thu Linh vội quay lại.

- Thầy làm em hết hồn.

Thấy Minh, trong lòng của Thu Linh không hiểu sao cảm thấy thật vui mừng. Nhưng sự nhớ mình đang giận nên Thu Linh làm nghiêm mặt quay đi chỗ khác.

- Còn giận hả, thầy nói giỡn thôi. Thầy xin lỗi nha Thu Linh.

Thật ra khi thấy mặt của Minh tới nói chuyện với mình thì bao nhiêu nỗi buồn với suy nghĩ lúc nãy đã biến đi mất. Thu Linh cũng cảm thấy mình quá đáng. Đâu có ông thầy nào chịu để ý đến cảm giác của học sinh như là Minh đâu. Thấy Minh cầm cả một chồng homework về. Thu Linh hỏi.

- Thầy mang bài về nhà chấm hả.

- Phải. Có cô bé giận không chấm bài giùm thầy nên thầy phải mang về chấm thôi.

Minh cười. Thu Linh cảm thấy chút áy náy trong lòng.

- Hay thầy để em mang về làm cho.

- Không cần đâu, nặng lắm. Cô bé đó ngày mai đừng biến mất thì được rồi. Mưa lớn quá ha.

Minh bỏ chồng giấy homework vô cặp.

- Sao còn chưa về nhà. Thu Linh đợi ai đó. Thầy thấy Mai Hương về rồi.

- Ập không phải, em đợi cậu của em. Nhưng mưa lớn quá, em ngại chạy ra thôi.

Minh đưa cây dù của chàng cho Thu Linh, Thu Linh vội từ chối.

- Không được đâu, em lấy cây dù của thầy, rồi thầy làm sao. Mưa lớn lắm.

- Ập được rồi, đàn ông ướt một chút không sao đâu. Mau về đi Thu Linh, gió lạnh lắm, coi chừng để bệnh đó.

Nói rồi Minh dúi cây dù vào tay Thu Linh rồi chạy ra xe. Cầm cây dù trong tay, Thu Linh cảm thấy thật cảm động. Ngoài ba và anh Thái ra, chưa có người con trai nào tử tế với Thu Linh như vậy. Một giác thật lạ, thoáng chút ngọt ngào dâng lên trong lòng của Thu Linh.

- Thu Linh!. Cháu đứng ở đây mà làm cậu kiếm này giờ.

Tiếng của Huy sau lưng, Thu Linh không quay lại. Thu Linh vẫn nhìn theo bóng của Minh cho đến khi mất hút trong mưa tầm tã. Không hiểu sao, bỗng nhiên Thu Linh lại cảm thấy giận Huy.

- Sao cậu đến trễ vậy. Làm cho người ta ướt hết.

Huy ngơ ngác chẳng hiểu gì.

- Cậu tới trễ chút thôi mà. Nói gì đây, cháu đâu có ướt gì đâu.

- Cũng tại cậu hết. Tới sớm một chút người ta đâu có bị ướt. Người ta mà bị bệnh cháu hỏi tội cậu đó.

Thu Linh giận dỗi bỏ đi trước. Huy vẫn còn ngơ ngác.

- Không biết cháu lại nổi cơn khùng gì.

Chàng lác đầu bước theo. Huy nghĩ trong đầu.

- Ập đúng là đã nuông chiều quá mức, lúc nào cũng làm tánh tiểu thơ, không biết tên nào xui xẻo là bạn trai của nó.

Sau cái buổi chiều mưa hôm đó, mỗi khi gặp Minh trong lòng của Thu Linh lại lâng lâng một cảm giác thật lạ, một cảm giác chưa hề có bao giờ. Nhưng Thu Linh vẫn phủ nhận là mình thích Minh. Thu Linh tự bảo mình

- "Thầy Minh là một ông thầy thật tốt, hiền hòa với học sinh, bắt quá là mình ngưỡng mộ, yêu mến thầy Minh thôi, yêu mến khác xa với yêu thích mà. Đúng vậy, mình chỉ là yêu mến thôi. Huống chi mình có nhiều lựa chọn, còn thầy Minh thì đã có bạn gái, mình thông minh sáng suốt như vậy, đâu có thể nào biết là ngộ cụt mà vẫn đắm vộ"

Nghĩ như vậy, Thu Linh coi đó là sự thật. Mặc cho Thảo Hà, Phương Nghi, và Mai Hương nói bóng nói gió. Thu Linh phớt lờ bọn họ Đi học vẫn vui vẻ cười đùa như chẳng có chuyện gì xảy ra. Để chứng minh mình không có gì, Thu Linh còn nghịch nghợm hơn xưa, thường xuyên chọc Minh. Những thứ Minh nói, Thu Linh thích cãi ngược lại, mà lý lẽ của Thu Linh thì ngang như cua Riết rồi Phương Nghi và Mai Hương cũng nghĩ là họ làm lẫn. Phương Nghi nói với Mai Hương.

- Nếu Thu Linh thật thích thầy Minh thì khi gặp thầy Minh, Thu Linh phải mắt tự nhiên, ngại ngùng, chứ đâu còn có thể phá phách như bây giờ. Câu nào của thầy Minh nó cũng phang lại. Không nề mặt thầy Minh như vậy không sợ thầy giận hay sao.

Mai Hương cũng đồng ý với Phương Nghi Nhưng chỉ có Thảo Hà là vẫn không thay đổi ý nghĩ của nó. Hơn nữa Thảo Hà còn tuyên bố một câu xanh rờn

- Tụi bay có biết cái gì đau khổ nhất không? Đó là thích một người mà bản thân của mình cũng không biết hay không dám nhận. Còn mỗi ngày ra về ta đây không có gì, đóng kịch người khác coi.

Thu Linh biết Thảo Hà đang nói mình. Giận quá, Thu Linh la lớn.

- Mà y đâu cần nói bóng nói gió. Tao không có. Tao cũng không có giả bộ Tao không có.

Thảo Hà vẫn chậm rãi, từ tốn nói.

- Mà y không nhận thì thôi. Nhưng tao thấy thầy Minh coi bộ cũng thích mà y.

Cuốn sách trên tay Thu Linh rớt xuống đất. Thu Linh vội bịt miệng không cho Thảo Hà nói tiếp.

- đừng có nói bậy. Tao không ngại tụi bay chọc tao, nhưng đừng dính líu tới thầy Minh, để tới tai người ta sẽ ảnh hưởng đến danh dự của thầy Minh.

Thảo Hà nói thật nhỏ.

- Tao nói thật đó. Thầy Minh tốt với học trò thật, nhưng không lẽ mà y không nhận ra ông đặt biệt tốt với mà y hay sao? Thầy Minh cũng trò chuyện với mà y nhiều hơn. Có nhiều chuyện ông kể cho mà y biết, nhưng đâu có nói cho tụi tao biết. Thầy Minh có hơn 90 học sinh, ngày nào cũng có đứa có chuyện buồn, sao không thấy ông hỏi thăm. Mà ngày nào mà y buồn, là thầy Minh lại hỏi tao,

- Em có biết sao hôm nay Thu Linh buồn quá không?

Nhiều lúc mà y ngang như cua, mà thầy Minh cũng nhường mà y. Mà y không biết thật hay sao?

Thật ra Thu Linh cũng cảm giác được Minh như đặc biệt tốt và quan tâm với mình. Nhất là gần đây, Thu Linh thật ngang bướng không nói lý lẽ, mà Minh cũng không giận. Chàng còn rất tốt với Thu Linh nữa. . Hôm nọ con puppy của Thu Linh chết. Thu Linh buồn lắm, cả ngày ủ rũ không nói năng. Giờ thứ sáu Thu Linh vô lớp của Minh, cửa lớp thì mở mà không thấy Minh. Đến gần hết giờ thứ sáu thì Minh mới đi đâu về. Trên tay của chàng ôm con chó nhỏ, chỉ lớn độ hai bàn tay thôi. Con chó lông thật rũ , dài và trắng như tuyết. Con chó thật đẹp, vừa thấy Thu Linh vội chạy đến.

- Con chó của thầy hả, đẹp quá.

- Thích không? Thầy tặng cho em đó.

Thu Linh ngần ngại

- Thầy tặng cho em thật sao?

Minh gật đầu. Đưa con chó cho Thu Linh. Vuốt lông của nó chàng bảo.

- Lina phải ngoan, làm cho chị Thu Linh cười biết không?

Thấy Minh nói chuyện với Lina như coi nó là người, Thu Linh bật cười. Không hiểu sao mỗi Thu Linh có chuyện muộn phiền, thì Minh lại có cách làm cho nỗi buồn đó tan biến đi mất.

Thu Linh thương mến Lina lắm, Lina được đặt quyền ngủ ở trong phòng của Thu Linh. Mỗi khi ôm Lina trong lòng, trái tim của Thu Linh lại băng khuâng xao xuyến nghĩ đến Minh.

- Tại sao thầy lại tốt với mình như vậy.?

Rồi Thu Linh lại tự trả lời mình như bao lần trước.

- "Tại mình giúp thầy Minh chăm bài nên thầy Minh tốt hơn với mình chút thôi. Đâu có ý gì khác. Mình khùng quá đi"

Nhưng hôm nay, cả Thảo Hà cũng nhận ra điều đó.

- "Không lẽ thầy Minh... Không đâu."

Thu Linh vội lắc đầu xua đi ý nghĩ đó. Nhưng trong lòng như thoáng một chút gì đó vui vẻ, giống như một thoáng hy vọng.

Hôm nay đã là đầu tháng 11, như mọi năm vào tuần lễ đầu tiên của tháng 11 tức là sau ngày chấm dứt quarter thứ nhất. VSA sẽ tổ chức một buổi sinh hoạt ngoài trời. Đã gần 1 tuần lễ mà mọi người vẫn còn bàn cãi buổi sinh hoạt sẽ tổ chức ở đâu.

- đi Six Flag nha, mới có mấy cái rides mới. Cái Revolution chơi đã lắm.

Joseph đưa ý kiến.

Mấy cái trò chơi ở Six Flag, chỉ đứng dưới nhìn thôi Thu Linh cũng cảm thấy chóng mặt chứ đừng nói là chơi. Năm ngoái Thu Linh tới chơi chỗ mấy cái ride dành cho trẻ con, mấy cái rides chỉ chạy vòng vòng rất là nhẹ nhàng. Joseph đi ngang bắt gặp, chọc Thu Linh cả tuần lễ. Năm nay nhất định không đi chỗ đó nữa đâu.

- Năm nào cũng đi Six Flag, không có gì mới mẻ. Hay đi biển nha.

Thu Linh nói.

- đi biển ? Ra ngồi nhìn nước đã rồi đi về. Chán chết.

Joseph không chịu

- đi biển cũng tốt chứ.

Minh lên tiếng

- Thầy lúc nào cũng bình Thu Linh.

Câu nói vô tình của Joseph làm Thu Linh đỏ mặt. Liếc nhìn Minh, Thu Linh thấy mặt của Minh vẫn bình thường không thay đổi.

Minh vẫn điềm tĩnh.

- Thầy có hai cái jet ski, ra biển chơi jet ski cũng vui mà. Máy em biết lái jet ski không?

- Ờ

Joseph ngần ngừ.

- Nhìn Joseph là biết không biết chơi rồi, con trai gì mà dờ ẹc

Thảo Hà chọc tức

- Ai nói không biết, vậy đi biển đi.

Joseph tự ái, vỗi cái. Thảo Hà khúch khích cười Joseph bị mắc bẫy rồi mà không biết.

Minh chợt vỗ đầu.

- Ồ, mà tuần sau thầy hứa cho chị họ của thầy mượn cái xe lớn để dọn nhà, mình đâu có xe để chở hai cái jet ski.

- Không có jet ski đi biển chán lắm. Đi Six Flag nha.

Joseph hí hửng.

- Để thầy gọi bạn thầy, rủ anh ta đi với mình. Anh ta cũng vui tính lắm.

Minh lấy phone ra bấm số.

- Hi Kiệt, cuối tuần rảnh không... Ờ, dẫn mấy đứa học trò đi chơi, tính rủ ông đi luôn... Đem theo cái xe pick up chở hai cái jet ski nha.

Không biết bên kia phone nói gì mà Minh cười lớn. Chàng tắt phone.

- Okay, anh ta hứa rồi.

Nhìn cái nét mặt thất vọng của Joseph, Thảo Hà thấy tức cười quá, không hiểu sao Thảo Hà thích chọc Joseph nhất.

- Ê mình có thể mang đồ ra ngoài đó BBQ.

Mai Hương nói

- Vậy thì đi Half Moon Bay, chỉ có chỗ đó mới cho BBQ thôi.

Kyle này giờ mới lên tiếng.

- đường đi Half Moon Bay toàn là đèo không, lái xe ghê lắm.

- Mai Hương không lái xe được thì đi xe Kyle đi.

Kyle nói khê với Mai Hương, nhưng Thảo Hà đã nghe được. Nó la oang oang.

- Ê Kyle, Kyle chở Mai Hương còn tụi này làm sao.

- Ờ

Nét mặt bối rối của Kyle, Thu Linh nghĩ chắc chắn là giữa Kyle và Mai Hương đã có một chuyện gì. Nếu thật Kyle với Mai Hương, Thu Linh thấy vui lắm. Thu Linh nắm tay Thảo Hà, nháy Thảo Hà đừng phá đám nữa.

Con gái không có ai dám lái xe đi Half Moon Bay hết. Thấy vậy Minh tính.

- Xe của thầy chỉ chở được 1 người thôi. Vậy còn xe của Long, Kyle, Tuấn. Vậy xếp làm sao đây.

- Xe Kyle nhỏ lắm, vậy Kyle chở Mai Hương được rồi. Ê Kyle tới nhà Mai Hương đón Mai Hương nha, khỏi mắc công Mai Hương lái xe đến nhà thầy Minh. Nhiều xe quá đậu có chỗ đậu.

Thu Linh nói rồi nhìn Mai Hương cười, khuôn mặt của Mai Hương đỏ hết.

- Vậy, thầy chở Thu Linh đi, còn tụi em từ từ tính chia nhau ra, đủ chỗ mà.

Thảo Hà phân chia

- Hay Thu Linh đi xe của Long đi, sẵn nhà của Long gần Thu Linh, Long tới đón Thu Linh.

Long quay sang hỏi Thu Linh, Thu Linh còn chưa kịp trả lời thì Thảo Hà đã la lớn.

- Không được.

Thái độ của Thảo Hà làm cho mọi người ngạc nhiên, làm như là chuyện của Thảo Hà không bằng.

- Tại sao?

Long hỏi

Thấy mắt mọi người đổ dồn nhìn mình, Thảo Hà ấp úng.

- Ờ tại... tại Ba của Thu Linh khó lắm, chỉ cho Thu Linh đi xe con gái chở hay là con trai trên 21 tuổi thôi. Long chở, mắc công ba của Thu Linh không cho Thu Linh đi nữa.

Long vẫn còn không hiểu.

- đđâu phải, Long có lần chở Thu Linh đi coi basketball mà, ba của Thu Linh hiền lắm, đâu có nói gì đâu?

- Ờ... lúc đó tại trong thành phố, còn bây giờ đi đường đèo mà... Với... "

Thảo Hà bắt đầu bối rối, còn nói nữa chắc Thảo Hà sẽ bí nên bắt đầu nói ngang.

- Ê, mà í gì đây Long, bộ không thích chở tụi này hả.

- đđâu có, chở Thảo Hà là hân hạnh mà.

Long cười.

Thu Linh biết nãy giờ Thảo Hà đang bịa chuyện. Ba của Thu Linh làm gì có cấm chuyện đó bao giờ. Rõ ràng Thảo Hà cố ý ghép Thu Linh đi xe của Minh. Thảo Hà béo tay của Thu Linh khích khích cười nói nhỏ?

- Không cần cảm ơn, nhưng có thể đãi tao ăn kem.

- đđồ điên.

- Thôi được, như vậy đi. Thứ bảy mình gặp ở nhà thầy, rồi đi. Lát thầy ghi lại địa chỉ cho các em.

Thì ra nhà của Minh cũng gần nhà của Thu Linh. Cùng một con đường, nhà của Thu Linh queo về hướng bên phải, thì nhà của Minh queo bên trái. Cách nhau Thu Linh nghĩ đi xe chắc chỉ khoảng 5-10 phút mà thôi. Căn nhà của Minh là căn nhà mới xây chỉ nhỏ thôi nhưng kiểu thì rất xinh
Thảo Hà bấm chuông, một bà già ra mở cửa.

Thu Linh nghĩ chắc là mẹ của Minh. Thảo Hà và Thu Linh nhìn nhau, Minh là vai thầy, vậy mẹ của thầy phải chào bằng gì.

- Chào bác hay bà.

Thảo Hà ghé vô tai của Thu Linh hỏi khe?

- Chắc là bà.

Thu Linh nói.

- ạ chào bà.

Bà ta nhìn Thu Linh và Thảo Hà cười hiền lành.

- Hai cô vô đi. Máy cô cậu khác cũng tới rồi đấy. Cậu Minh sáng sớm ra ngoài. Lúc này cậu gọi cậu đang trên đường về tới đấy.

Thảo Hà ngạc nhiên, nếu là mẹ của Minh sao lại gọi Minh bằng cậu? Thảo Hà mà thắc mắc là phải hỏi ngay.

- Bà là mẹ thầy Minh phải không?

Bà lão cười,

- Tôi làm gì có phước phần đó. Tôi là bà Hảo. Là người làm của nhà cậu Minh. Bà chủ biểu tôi sang đây lo cho cậu ấy.

- Ba mẹ thầy Minh không sống ở đây sao?

Thảo Hà hỏi

- Ông bà chủ ở chỗ khác. Căn nhà này của cậu Minh mua đấy. Cậu nhà của tôi giỏi lắm. Lúc cậu còn đi học cậu mượn ông chủ ít tiền, rồi mua cái gì gọi là xì tóck ấy, ấy vậy mà sau khi cậu ra trường, cậu mua căn nhà này, còn trả lại tiền cho ông chủ nữa. Cậu ấy tài ghê không. Thôi các cô vô ngồi đi.

- Ồ thì ra vậy. Giỏi thật chứ.

Thảo Hà gật đầu.

Thảo Hà và Thu Linh bước vô trong, căn nhà vừa đẹp lại ngăn nắp. Có người làm hèn gì căn nhà của

Minh ngăn nắp, gọn gàng không có một hạt bụi. Hoàn toàn không giống chỗ ở của một anh chàng độc thân.

Bà Hảo lại khoe về Minh. Thu Linh thấy bà nói về Minh giống như đang hãnh diện nói về đứa con của mình.

- Căn nhà lúc người ta giao không đẹp như vậy đâu. Là cậu Minh thiết kế lại đấy, nào là thảm, sơn lại, lát gạch, dán giấy tường. Mấy thứ trang trí trong nhà cũng là do cậu ấy thiết kế. Thôi hai cô ngồi chơi đi, có cần nước gì không?

- Ập không cần đâu bà Hảo.

- Vậy tôi đi coi lại nồi xôi. Hồi sáng cậu Minh dặn tôi ướp thịt với nẫu xôi gì để lát nữa BBQ phải không? Để tôi đi coi lại. Cần gì thì gọi tôi nhé. Mấy cô cậu khác ở dưới garage chơi ping pong đấy.

- Ập được rồi bà Hảo.

Bà Hảo đi rồi. Thu Linh và Thảo Hà không xuống garage mà đi vòng vòng coi. Có căn phòng nhìn giống như cái office nhưng không có cửa. Ở đó trưng một cái piano loại nhỏ để sát tường chứ không phải loại grand piano mở nắp như ở nhà Thu Linh. Trên kệ để rất là nhiều khung hình. Thu Linh cầm cái khung hình Minh chụp với Tiên,

- Bạn gái của thầy Minh đẹp quá ha Thảo Hà.

Thảo Hà liếc sơ rồi nói.

- Trét cả tất phần sao không đẹp cho được.

- Mày..

Thu Linh lườm Thảo Hà. Thảo Hà cười.

- Tao nói thật mà. Nhưng có vẻ hiền. Coi tấm này nè.

Thảo Hà đưa cho Thu Linh coi cái khung hình đôi. Một bên có tấm hình Minh mặc đồ đá banh chụp chung với đội banh của trường đại học của chàng. Còn tấm kia là Minh mặc cái áo da màu đen đang lái motorcycle trên đường. Chắc là lúc đang lái bạn của Minh ở xe bên kia chụp Minh.

- Thầy Minh vừa đẹp trai vừa cool nữa. My dream type of guy Tại mày thích thầy Minh chứ nếu không thì tao sẽ thích ông.

Thu Linh vội béo Thảo Hà.

- Nói khê chứ con quý.

- Sợ gì, thầy Minh đâu có ở nhà.

- Hai đứa đang coi cái gì đó.

Tiếng nói quen thuộc sau lưng làm Thu Linh tái mặt.

- Thầy Minh.

Thu Linh quay lại, tay của Thu Linh toát mồ hôi lạnh. Không biết Minh có nghe được gì không. Nếu nghe chắc mình phải kiểem cái lỗ để chui quá. Nhưng nét mặt của Minh vui vẻ, chắc chưa nghe được gì đâu.

- Sao mặt tái quá vậy Thu Linh, em không khoẻ hả.

Minh lại gần bên Thu Linh, giọng chàng nhẹ nhàng, đượm vẻ quan tâm.

- Ập không có, nãy giờ thầy có nghe tụi em nói chuyện hay không?

Minh lắc đầu. Chàng ngạc nhiên với câu hỏi của Thu Linh.

- Không có. Bộ hai đứa đang nói xấu thầy sợ thầy nghe ha?

Minh cười.

- Ập có, Thu Linh khen thầy đẹp trai giống Lưu Đức Hòa, giống thần tượng của nó.

Thu Linh không ngờ Thảo Hà dám nói như vậy, mặt của Thu Linh đỏ hết. Thu Linh đánh lên lưng của Thảo Hà.

- Thầy đừng có nghe nó.

Minh cười

- Làm thầy mừng hụt tưởng em khen thầy thật, nếu vậy thứ hai khỏi cần test, thầy cho em A.

Minh giỡn.

- Ô vậy em khen thầy nhạ Thầy còn đẹp trai hơn Lưu Đức Hòa nữa. A, nha thầy.

Thảo Hà ðùa.

Minh kí nhẹ lên đầu của Thảo Hà.

- Em khen không có hiệu quả vì không có thật lòng.

Trái tim của Thu Linh bây giờ mới bớt đập một chút. Thu Linh mới nhìn kỹ Minh. Minh mặc quần tây màu đen, áo len cao cổ màu xám bên trong, bên ngoài chàng khoác cái áo coat màu đen. Minh thật là đẹp trai.

- Mình đi chưa thầy?

Thảo Hà hỏi.

- Còn chưa được, cái anh chàng kia lè mè quá còn chưa đến. Thầy gọi mấy lần rồi. Chắc đợi thêm chút.

Vừa lúc đó có tiếng bấm chuông.

- Chắc Kiệt tới đó.

Minh chạy ra mở cửa.

- Biết mấy giờ rồi không?

Minh phàn nàn.

- Kẹt xe mà.

- Mấy đứa ,đi được rồi.

Minh đi xuống garage gọi mọi người.

Kiệt cũng trạc tuổi của Minh. Mái tóc để kiểu spike, Kiệt không nhìn chừng chạc như Minh, nhưng có cái nét gì đó tiểu lâm, hiền lành, dễ mến.

- Chào thầy.

Mọi người gật đầu chào Kiệt

Kiệt vội phản đối.

- Các em là học trò của Minh thì gọi hẳn bằng thầy, nhưng tôi đâu có phải.

- Không gọi bằng thầy vậy phải gọi bằng gì. Bằng chú nhá.

Thu Linh nói.

Thảo Hà cười khúch khích xen vô

- Bậy không à, người ta cùng lắm hơn mình 4-5 tuổi thôi sao gọi bằng chú được

Nét mặt của Kiệt tươi tỉnh.

- Em nói rất là đúng đó.

- Phải gọi bằng bác mới đúng. Dạ chào bác a.

Thảo Hà tỉnh queo không cười, khoanh hai tay lại, cuối đầu chào Kiệt làm cho cả đám ôm bụng mà cười.

Kiệt hậm hực. Minh bật cười.

- Tôi đã nói với ông đám học trò này không phải vừa mà. Thôi các em đừng chọc anh ta nữa.

- Anh Kiệt à, mang giùm em cái thùng đựng nước đá ra xe được không?

Phương Nghi nhẹ nhàng. Nét mặt Kiệt vui ngay. Anh ta nói với Minh

- Trong cái đám học trò của ông, chỉ có cô bé này là dễ thương nhất.

- Thôi được rồi, kiêng hai cái jet ski lên xe đi. Còn đứng đây nói chắc khỏi đi luôn quá.

Xe của Minh là loại xe đua, chỉ có hai chỗ ngồi. Joseph chạy trước phóng thật nhanh làm Minh phải theo. Joseph đang không lái rẽ vào ngõ khác. Càng chạy lại càng lên cao, sương mù càng dày đặc, không thấy được đường trước. Đường núi quanh co, xe của Minh lại nhỏ xíu. Nhìn ra cửa sổ, thấy dốc núi cao vời vọi. Thu Linh bỗng nghĩ nếu lỡ xe rớt xuống không biết sẽ ra sao? Nghĩ vậy, làm Thu Linh chợt rùng mình.

- đang không sao nó chạy vô đây.

Minh đưa cho Thu Linh cái cellphone của chàng.

- Gọi qua cho Joseph giùm thầy.

Thu Linh bấm số gọi Joseph.

- Joseph, thầy hỏi sao đi đường này.

Tiếng của Joseph cười trong phone,

- Tại nghĩ chắc Thu Linh chưa thấy cảnh sương mù đẹp như vậy, nên dẫn đi đường này cho Thu Linh biết. Đẹp không

- đừng có sợ, lạc đường thì có. Đường gì mà ghê quá à.

Joseph cười hì hì.

- Nhưng đường này cũng tới, chạy còn nhanh hơn đường kia nữa.

- đưa thầy nói với nó mấy câu.

Thu Linh gắn cái ear headset vô phone rồi đưa cho Minh.

- Bên xe em làm gì mà ồn vậy. Đằng trước còn dốc hơn. Lái xe chậm lại chút đi Joseph.

Minh tắt phone rồi nói với Thu Linh

- An tâm đi, thầy lái xe an toàn lắm.

- Em đâu có sợ Em tin thầy lái xe mà.

Minh bỏ cái CDs vô máy, là bài Endless Love.

Thu Linh rất thích bài này, có lần Thu Linh nói với Thảo Hà khi Thu Linh đám cưới, Thu Linh sẽ dùng bài này để cho first dance. Lời nhạc hay, điệu nhạc lại nhẹ nhàng êm dịu.

- Thầy thích nghe nhạc classic hở thầy

Minh gật đầu.

- Bài này là favorite của thầy đó.

Thật không ngờ Minh cũng thích bài này, Thu Linh và Minh thật có nhiều sở thích thật giống nhau. Xe đã chạy qua hết khúc đèo. Đường tương đối phẳng hơn. Hai bên đường là những nhà cổ xưa theo kiểu Victoria, giống như những căn nhà của người tản cư. Thật giống y đúc những căn nhà bên Orlando Thu Linh khẽ nói.

- Thật giống ở đó quá.

- Giống ở bên Orlando hả.

Minh hỏi.

Thu Linh quay lại ngạc nhiên.

- Sao thầy biết.

Thầy có đến Orlando một lần.

- Nhưng sao thầy biết em đang nghĩ tới Orlando.

- Thầy nhìn một người, thầy có thể biết được người ta đang nghĩ gì hay chuyện xảy ra trong quá khứ của người ta Em tin không?

- Không tin đâu.

- Nói thật mà.

Minh cười.

- Nè, thầy biết hồi hè em đi Orlando, sống ở trong cô nhi viện với mấy em nhỏ hai tháng, đúng không?

Thu Linh ngạc nhiên

- đúng, nhưng chắc thầy nghe em nói chuyện với Thảo Hà nên biết thôi. Không tính.

- Em có nói với Thảo Hà chuyện này trong lớp bao giờ đâu. Ăn gian quá, không chịu thì...

Minh nhìn thấy chiếc vòng trên tay của Thu Linh.

- Cái vòng em đeo trên tay là do cậu của em tặng cho em tuần trước. Đúng không.

Cái vòng này hôm nay Thu Linh mới đeo thôi, Thảo Hà còn chưa có để ý thấy. Làm sao mà Minh biết được cậu Huy mua cho Thu Linh.

- Làm sao mà thầy biết được

Thu Linh càng ngạc nhiên hơn

- đúng phải không? Đã nói thầy bác học đa tài mà.

Minh cười.

Mãi nói chuyện đã tới lúc nào không hay Thu Linh bước xuống xe. Ở nhà thì nắng mà ở đây thì sương mù dày đặc. Không có chút ánh nắng. Gió thổi thật lạnh.

- Lạnh quá à..

Mai Hương phàn nàn.

- Hỏi tội Thu Linh đi, là Thu Linh đi biển đó.

Joseph nói.

- Nhưng tại Kyle nói đi Half Moon Bay chứ bộ Đi Santa Cruz âm hơn mà.

Thảo Hà trả lời giùm Thu Linh.

Mọi người đổ thừa qua đổ thừa lại. Minh phân giải

- đđược rồi, bây giờ còn sớm, lát trưa nắng sẽ lên.

Cũng may là chỉ khoảng 15 phút sau là nắng lên, Thu Linh thở phào nhẹ nhõm. Là ý kiến của mình, nếu lạnh quá không ai chơi được thì mình sẽ lạnh tội hết.

Mọi người sắp xếp đồ xong chạy ra chỗ sóng. Thu Linh vẫn ngồi ở đó. Minh đi ra rồi, thấy vậy quay trở lại

- Sao không ra đó chơi, mà ngồi đây.

- Em không có biết bơi.

- Vậy sao đòi đi biển. Biết vậy mình có thể đi chỗ khác chơi mà. Em ngồi đây một mình hay sao?

Nghe câu nói đó, Thu Linh cảm thấy hình như Minh vì mình mà đồng ý đi biển. Còn phải phiền phức đem theo jet ski nữa.

- Em thích ngồi ở bãi biển đọc sách thôi.

Thu Linh mở sách tay lấy ra cuốn truyện nhỏ.

- Thầy coi, em có chuẩn bị mà. Thầy đi đi.

Minh ngần ngừ rồi bước đi. Kiệt và Kyle mỗi người một cái jet ski đang đua nhau. Long bơi ra tuốt ở ngoài kia, cái bóng lên xuống với sóng biển. Thảo Hà, Mai Hương, và Phương Nghi cũng đang nghịch nước ở ngoài kia. Trông họ thật vui quá, Thu Linh cũng muốn xuống chơi. Nhưng Thu Linh lại sợ lạnh, từ nhỏ vì cái bệnh xốp xương, sức khỏe của Thu Linh rất yếu. Tất cả các môn thể thao Thu Linh đều không thể chơi, ngay cả basketball hay bơi lội. Nhìn người ta chơi, Thu Linh hâm mộ lắm, những lúc như vậy Thu Linh lại rất là buồn. Có lẽ vì vậy mà cả nhà ai nấy cũng đều nâng niu, chiều ý Thu Linh. Đem cuốn sách theo nhưng hôm nay Thu Linh cũng không có muốn đọc. Bãi biển Half Moon Bay chẳng có đến một cái vỏ ốc. Thấy mấy đũa nhỏ đang xây lâu đài cát. Thu Linh cũng muốn làm một cái.

- Can I borrow your bucket.

Thằng bé dễ thương cho mượn ngay.

Mượn được cái xô rồi, Thu Linh vội chạy ra múc nước rồi trộn cát. Một lát thôi thì Thu Linh đã xây được mặt ngoài của lâu đài.

- Một người xây lâu đài cát không vui đâu, để thầy cùng xây giúp em nhà"

Thu Linh quay lại, Minh đứng sau lưng, nụ cười thật hiền.

- Thầy không chơi jet ski với họ hay sao?

Minh ngồi xuống, chàng nói nhỏ.

- Thầy không mang theo đồ, chơi jet ski sẽ ướt hết. Xây lâu đài cát có lý hơn.

- Thầy nói láo dở quá à. Đồ của thầy ở trong cái giỏ bên kia kìa. Em ngồi một mình không có sao đâu. Thầy không cần ở đây với em.

Minh cười.

- Chàng bắt tay vô xây lâu đài. Thu Linh ngừng tay không làm mà ngó Minh. Minh ngược lên
- Sao không xây đi mà ngồi nhìn. Tính bắt chước kiểu lâu đài của thầy hả.
- Ai mà thèm bắt trước thầy, lâu đài của em gần xong rồi, thầy làm này giờ mới có cái hình vuông thôi à.

Minh khẽ cười. Chàng xây một hồi rồi xô ngã tất cả. rồi xây lại, nhưng lần này chàng đắp cát lại thành giống như một cái đồng cao u u tròn tròn.

Thu Linh ngạc nhiên.

- Lâu đài gì mà kỳ vậy,

Minh phì cười

- Xây lâu đài cát khó quá, xây con rùa dễ hơn. Cái này là mình con rùa.
- Chứ sao, bộ thầy tưởng xây dễ hả. Nhưng mà đâu có ai xây con rùa cát bao giờ.
- Sao lại không được. Em xây lâu đài, còn thầy xây con rùa bảo vệ công chúa trong lâu đài.

Minh gắn tiếp cái đầu và chân rồi vẽ vòng lên mình.

- Thấy con rùa của thầy đẹp không?

Thu Linh cười không đáp. Minh cũng cười.

- Nói thật nha, thầy vẽ trên giấy còn được, chứ ceramic thì thầy dở lắm.
- Kiệt chạy tới.

- Trời đất, hai người bao nhiêu tuổi rồi mà xây lâu đài cát. Ra biển thì làm ơn cho chút tinh thần thể thao coi.

Minh cười không đáp.

- david, qua bên kia coi mấy cô bé kia nướng BBQ ra sao đi. Coi bộ họ không xong. Nướng cháy hết tron. Mấy đứa con gái này dở quá, chẳng biết nấu nướng gì hết. Phải chi ông dẫn theo bạn gái của ông theo thì đỡ khô?

- Ông coi bạn gái của tôi là người làm hay sao.

Minh nói.

- Bộ bạn gái thầy Minh nấu ăn ngon lắm hả.

Thu Linh hỏi Kiệt

- Cô ta không những nấu ăn ngon, mà còn ngon tới biết bay nữa. Minh là một người điếm phúc nhất trên đời. Cô ta còn...

- Thôi đừng có dài dòng nữa. Qua bên đó coi đi.

Minh ngăn không cho Kiệt nói tiếp nữa.

Nắng chỉ được vài tiếng là sương mù lại đổ xuống. Ở trong nước khi lên gặp gió thì thật lạnh. Tuy rất vui, nhưng đến 4 giờ thì mọi người không chịu nổi nữa đành ra về. Trên đường ra xe, Thu Linh thấy đứa bé ôm một con rùa bằng bông. Xưa nay Thu Linh đâu có thích rùa, không hiểu sao hôm nay Thu Linh thấy con rùa thật dễ thương. Thu Linh cứ mãi nhìn theo thằng bé.

- Thu Linh.

Minh gọi

- ủa.

- Em thích con rùa đó ha?

- Con rùa bông đó lớn quá, em thấy ngộ thôi.

- Đi theo thầy.

Minh đi trước, Thu Linh đành đi theo.

- Thầy đi đâu vậy, xe thầy đậu bên kia mà.

Minh vẫn rảo bước, thì ra Minh dẫn Thu Linh đến chỗ gift shop, ở đây con gì cũng có, gấu, chó bông, khi, nhưng không có con rùa. Minh đi tới đi lui kiểm.

- Chắc người ta mua ở chỗ khác, thôi mình về đi thầy.

- Ờ.

Minh không lái xe theo đường lúc đến mà lại chạy ngược lên. Chạy được một lúc Thu Linh thấy đề bảng San Francisco Thu Linh ngạc nhiên. - "Về nhà phải chạy South theo hướng San Jose mà. Sao thầy lại chạy North lên San Francisco"

Thắc mắc vậy thôi, chứ Thu Linh cũng không hỏi. Về đường xá Thu Linh thật dở lắm. Ngay cả bản đồ Thu Linh cũng còn không biết đọc mà. Chạy khoảng nửa tiếng, Minh rẽ vô exit downtown của San Francisco Chàng dừng xe lại trước cửa một tiệm thật lớn, chuyên bán thú bông.

- Thu Linh xuống xe, vô đây đi.

Thu Linh đi theo Minh, vô trong tiệm Minh đi vòng vòng, không biết chàng kiếm cái gì. Ở tầng dưới không thấy, Minh lên tầng hai, chàng chỉ Thu Linh.

- Con đó có đủ lớn không? Wow thật là super.

Thu Linh nhìn theo tay của Minh chỉ. Con rùa thật lớn treo trên tường. Thì ra Minh đi tuốt lên San Francisco để kiếm mua con rùa cho mình.

- Thầy lên tuốt đây chỉ để mua con rùa hay sao?

- Em đừng coi thường con rùa ở đây nha Sự đặc biệt của những con rùa bông ở đây khác với chỗ khác là nó có trái tim. Khi mình mua thì người ta mới bỏ trái tim vô cho nó, và may lại làm con rùa ngay tại chỗ cho mình.

- Hơ?

Thu Linh vẫn không hiểu.

Minh đưa cho Thu Linh một trái tim nhỏ bằng crystal.

- Đây là trái tim của nó. Em cầu nguyện đi. Nó sẽ toại ước nguyện cho em.

- Có thật không.

Thu Linh không tin, nhưng thật là ngộ quá, Thu Linh cũng làm theo lời của Minh.

- Em cầu gì đó.

- Nói với thầy thì đâu còn linh nữa.

Minh bật cười.

- Please.

Minh gọi cô bán hàng. Cô ta nhồi bông vô con rùa, bỏ trái tim vào rồi may lại. Thấy Minh đưa cho cô bán hàng \$300, Thu Linh hết hồn.

- Thầy à, mình không mua được không?

Minh ngạc nhiên

- Tại sao, em không thích nữa hả.

- Mắc quá à. Con rùa thôi, làm cho thầy phí tiền như vậy.

Minh phì cười.

- Đâu có phí, tiền làm ra là để sai. Quan trọng là mình kiếm được thứ mình thích. Con rùa này đặc biệt làm cho em mà. Không mua sao được.

Bước ra ngoài tiệm, trời cũng vừa chập tối. San Francisco còn lạnh hơn là Half Moon Bay Thu Linh co ro, run cầm cập. Minh choàng áo khoác của chàng lên vai Thu Linh. Thu Linh thấy như có luồng điện chạy qua người mình. Thu Linh ngượng ngùng vội từ chối.

- Em không có lạnh đâu.

- Run đến như vậy mà còn nói không lạnh. Đừng bướng bỉnh nữa Thu Linh.

Không biết có phải cái áo thật ấm hay trời bỗng nhiên bớt lạnh mà Thu Linh thấy thật ấm. Ấm đến tận trong tim.

- Cảm ơn thầy.

- Đâu có gì.

Minh cười, nụ cười làm trái tim của Thu Linh xao động.

- Sao Minh lại tốt với mình như vậy?"

Trên đường về, Minh để nhạc Việt, bài nhạc Tình Đơn Phương, Don hồ hát. Thu Linh chợt nghĩ không biết có phải Minh mượn lời nhạc đó để nói với mình không?

Tiếng nhạc êm êm, ôm chặt con rùa trong lòng Thu Linh ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Xe bỗng nhiên thắng gấp làm Thu Linh thức dậy.

- Xin lỗi nha, thầy tránh xe đằng trước. Ngủ say như vậy không sợ thầy chở em đi bán hay sao?

- Em biết thầy không làm như vậy đâu.

Thu Linh nhìn ra đường, gần tới nhà. Minh không lái xe quẹo vô hướng nhà chàng mà lại quẹo phải. Đến trước nhà Thu Linh, Minh lái xe lên sân garage như biết rõ căn nào. Thu Linh ngạc nhiên.

- Sao thầy biết nhà của em.

- Thầy đã nói thầy biết hết mọi chuyện mà.

Vừa lúc đó xe của Huy cũng vừa về tới. Minh mở cửa xuống xe đến bên xe của Huy.

- Ê Huy, đem cháu của ông về an toàn, nguyên vẹn đó nha.

- Sao, gõ đầu trẻ vui không. Chùng nào thì chịu thua đây?

- Tôi nghĩ không đâu. Mỗi ngày tôi vui vẻ lắm. Ông thua chắc mà.

Minh cười

- Mai đi uống cafe không? Bé Bự ngày mai về.

- Để coi đã, nhiều việc làm quá. Đi thì tôi gọi ông sau. Thôi tôi về.

- Tới giờ trình diện với Tiên hả.

Minh cười. Chàng quay lại nói với Thu Linh.

- Bye bye Thu Linh.

Thu Linh nhìn theo cho đến khi xe của Minh đi khỏi.

- Thu Linh vô nhà đi.

Huy gọi.

- Cậu quen với thầy Minh hả.

- Nó, nó là bạn học high school của cậu mà.

- Sao cậu không nói cho cháu biết.

- Xưa nay cháu đâu có thích thú biết cậu quen với ai. Nói cháu biết làm gì

- Tại sao thầy Minh chưa bao giờ đến nhà mình chơi.

- Lúc học chung high school thì cậu đâu có ở đây, nó đến đây làm gì. Còn sau high school thì nó năm học ở đây, năm thì học bên Ý. Cậu cũng ít gặp nó lắm. Hơn nữa nó còn là tình địch của cậu? Cậu không hiểu nha. Lúc đó cậu phong độ hơn nó, đẹp trai hơn nó, nó chỉ cao hơn cậu một chút thôi, mà Tiên chọn nó không chọn cậu. Anyway, hồi hè nó về đến có đến nhà mình chơi 2 lần. Nhưng lúc đó cháu đang ở Orlando.

- Hôm nay nó chở cháu đi Half Moon Bay phải không?

Thu Linh gật đầu.

- Cậu dặn nó mà. Nếu mấy thằng khi kia lái xe thì nó phải chở cháu. Cháu mà bị gì cậu sẽ đực nó.

Huy đùa.

Thu Linh cảm thấy lòng của mình bỗng nhiên như chùng lại, một cái gì đó nghẹn ở trong lòng.

- Thì ra lâu nay thầy Minh đặt biệt quan tâm và tốt với mình như vậy là vì cậu Huy dặn dò. Thầy Minh đâu có biết bùa phép gì, thầy Minh biết chuyện về mình vì cậu Huy kể thôi. Sao mình nghĩ không ra thầy Minh quen với cậu Huy. Thầy Minh nhường nhịn mình, tốt với mình hơn người khác vì mình là đứa cháu của người bạn. Đối với thầy Minh, mình chỉ là một con bé. Thầy Minh làm gì có ý với mình. Mình thật là ngu ngốc, mơ nghĩ viển vông.

Thu Linh thần thờ ngồi trong phòng. Huy đi ngang đứng ở cửa phòng nhìn vô.

- Sao ngồi tối vậy, không bật đèn. Ba mẹ cháu tối nay không về. Thay đồ đi, cậu chở cháu ra ngoài ăn.

Thu Linh.

Huy bước vào phòng bật đèn lên. Chàng đến bên cạnh Thu Linh. Khuôn mặt Thu Linh trắng nhợt. Huy lo sợ.

- Cháu làm sao vậy hả. Ba của cháu đã dặn đừng đi chơi mà. Thấy chỗ nào không khoẻ. Cậu gọi ba cháu về nhà.

- Không cần đâu cậu.

Thu Linh ôm lấy Huy bật khóc. Huy hoảng hốt.

- Chuyện gì xảy ra vậy. Nói cho cậu biết đi.

Thu Linh vẫn khóc.

- Cháu đau lắm cậu à, thật là đau lắm.

Dẫu một người đóng kịch thật hay, nói láo thật giỏi, có thể gạt hết mọi người, nhưng cuối cùng thì cũng không thể tự gạt chính mình. Thu Linh biết mình đã yêu Minh, yêu một người mà mình không thể yêu. Không những Minh là thầy. Một chữ "thầy" đã là một khoảng cách quá xa ngăn cách hai người, hơn nữa Minh còn có bạn gái. Nếu như đối với người khác, cho dù người ta đã có bạn gái thì Thu Linh cũng không sợ. Thu Linh sẽ dùng cách, đóng kịch để người đó để ý đến mình. Thu Linh không phải đã từng thành công hay sao. Nhưng đối với Minh thì không được. Trước mặt Minh, Thu Linh cảm thấy mình thật yếu đuối. Tất cả sự tự tin và cao ngạo như đã hoàn toàn biến mất.

Lúc xưa, dẫu thích Minh, nhưng Thu Linh không ngại ngừng vì ôm cái hy vọng biết đâu Minh cũng thích mình. Còn bây giờ, niềm hy vọng đó đã tan mất. Chỉ là riêng mình ôm một mối tình câm. Thu Linh giận mình, ghét mình đã sớm biết không có kết quả mà còn để rơi vào lưới tình, rơi vào hoàn cảnh ngày hôm nay. Muốn tránh mặt Minh để mong có thể quên, mong trái tim có thể ngủ yên, lắng dịu đi cơn đau. Nhưng nghĩ thì dễ, thực tế khi làm rất khó khăn. Hình ảnh của Minh dường như đã mọc rễ ở trong lòng. Không có giây phút nào Thu Linh không nghĩ đến Minh. Hai ngày cuối tuần, không đi học, không gặp Minh thì nỗi nhớ day dứt đến khó chịu.

"Mình phải làm như thế nào đây?"

Thu Linh thở dài, ôm Lina vô lòng, những giọt nước mắt lăn trên má.

- Lina, mi có biết ta phiền lắm hay không?

Căn bệnh tương tự dường như còn nghiêm trọng và nguy hiểm hơn bệnh cảm hay những căn bệnh khác nhiều, vì nó không những đầy đau. cơ thể mà còn hành hạ tinh thần của người tạ Chỉ hai tháng, Thu Linh trông tiêu tụy xanh xao đi hẳn. Đi học về tới nhà, Thu Linh nhốt mình trong phòng, đóng chặt cửa lại, chẳng nghe phone, chẳng nghe nhạc, cũng chẳng coi TV. Căn nhà thiếu vắng đi hẳn tiếng cười đùa ríu rít. Thu Linh dường như đã biến thành một con người khác. Mọi người trong nhà cũng cảm giác ra được sự khác lạ này. Ba của Thu Linh bảo con gái có lúc buồn, lúc vui, chắc là chuyện tình cảm gì đó nhưng mẹ không đồng ý. Mẹ không tin Thu Linh vì tình cảm nên con người sa sút đến như vậy, vì mẹ đã dò hỏi Phương Nghi Phương Nghi nói là không thấy Thu Linh thích ai. Thật ra thì Phương Nghi thật sự cũng chẳng biết được gì. Rốt cuộc, thì ba và mẹ của Thu Linh đồng ý với nhau có lẽ đang là mùa nộp đơn vô đại học, thi SAT, Thu Linh bận về việc học, việc. trong trường quá thôi.

Hôm nay đã là ngày 21 tháng 12. Hết hôm nay học sinh được nghỉ Christmas break 2 tuần. Trong trường nhộn nhịp với những bích chương về ngày lễ giáng sinh. Các hallway đều được trang trí thật đẹp. Mọi người thì ríu rít tặng nhau những tấm thiệp, những món quà. Chỉ riêng mình Thu Linh, trong cái không khí nhộn nhịp của Giáng Sinh mà chẳng thấy vui chút nào.

Lúc xưa giờ học đầu tiên, Thu Linh thích bao nhiêu thì bây giờ nó là cực hình bấy nhiêu. Tần ngần trước cửa lớp, Thu Linh hít một hơi thật mạnh, lấy can đảm, rồi bước vô lớp. Minh ngồi ở bàn của chàng. Hôm nay Minh nhìn hơi khác với ngày thường. Hôm nay chàng không đeo contact mà đeo kính cận. Khuôn mặt chàng nghiêm nghị không vui.

Cả buổi học Minh không cười không giỡn với học sinh như thường ngày. Chàng giảng qua loa rồi trở về bàn của chàng, trầm ngâm suy nghĩ một điều gì đó. Cả lớp cũng im lặng hẳn so với ngày thường vì thái độ khác thường của Minh.

Gần cuối giờ, Minh đứng dậy mở ngăn bàn ra lấy ra tập bài test ngày hôm qua trả lại cho học sinh.

- Thu Linh! Thu Linh!

Minh gọi đến lần thứ hai Thu Linh mới nghe. Về mặt ngo ngác mắt hồn như người mới tỉnh dậy.

- ủa...

Trả lại cho Thu Linh bài test hôm qua, Minh sẵn giọng.

- Học hành mà lơ đãng như vậy, đi học làm gì.

Nhìn mực đỏ nhuộm đỏ cả trang giấy đầu. Không cần mở trang cuối coi điểm, Thu Linh đã biết mình làm ra sao.

- Lát nữa cuối giờ em ở lại, thầy có chuyện muốn nói với em.

Minh nghiêm giọng. Rồi trở lại bàn của chàng.

Nước mắt tràn đầy ở khóe mắt của Thu Linh. Thu Linh có mím môi thật chặt để nước đừng chảy xuống. Thu Linh biết cả lớp đang ngó mình, thật quê lăm. Nhưng những giọt nước mắt vẫn tuôn chảy không sao ngừng. Một cảm giác uất ức, gì đó trong lòng. Từ nhỏ đến lớn Thu Linh chưa bao giờ bị thầy cô mắng bao giờ, càng không muốn người đầu tiên mắng mình là Minh. Thảo Hà quay xuống, ngó Thu Linh không biết làm sao.

- Bài test bị ít điểm thì thôi, tao thường xuyên bị F mà, thấy tao đâu có gì đâu. Đừng có khóc mà. Ông làm gì mà dữ vậy. Chắc cãi nhau với bạn gái, thất tình rồi trút giận lên tụi mình. Đáng ghét.

Phương Nghi vội béo tay Thảo Hà, ra dấu nhìn sau lưng của mình. Thảo Hà quay lại, thấy Minh đang trừng mình. Tia mắt sắc bén lạnh như đá của Minh khiến Thảo Hà cảm thấy run, vội quay lên nhìn xuống sách. Suốt giờ còn lại, Thảo Hà không dám mở miệng nói thêm tiếng nào.

Tiếng chuông vang lên, mọi người tủa ra ngoài, Thu Linh ngồi yên ở bàn của mình. Đầu cuối xuống nhìn cuốn sách, mà đâu có đọc được chữ nào. Minh bước tới, ngồi xuống cái ghế bên cạnh Thu Linh. Chàng đưa cho Thu Linh bọc khăn giấy.

- đừng có dụi bằng tay, sẽ làm đau mắt đó.

Giọng của chàng nhẹ nhàng, dịu hẳn, khác với lúc nãy.

- Xin lỗi, thầy không cố ý lớn tiếng với em đâu... Hôm nay thầy thật không được vui, em có biết tại sao không?

Minh đã dịu giọng xin lỗi. Nỗi uất ức trong lòng của Thu Linh cũng tan biến. Thu Linh ngược lên nhìn Minh lắc đầu.

- Vì mỗi một ngày thầy đứng trên đó, giảng bài đến khan cả cổ. Nhưng thực tế, không có đứa nào để tâm nghe... Có lẽ vì thầy là thầy mới, hay vì thầy quá dễ nên các em đã không tôn trọng thầy. Coi lớp của thầy serious. Bài homework hôm nay chỉ có 5 đứa nộp bài. Thầy thấy thật vọng lăm.

Minh ngưng giấy lát.

- Nhưng thầy thất vọng nhất là đứa học trò giỏi nhất của thầy cũng giống như vậy. Cũng không nộp bài, không những vậy bài test ngày hôm qua, không làm đúng đến một bài.

Thu Linh biết Minh đang nói mình.

- Xin lỗi thầy.

- Em không phải có lỗi với thầy, mà chính là bản thân của em. Thầy biết năm lớp 12, trường đại học. không có tính điểm nữa. Nhưng đây là những lớp college prep class. Em học theo đà này khi vô đại học sẽ mất căn bản. Thầy biết em học khá lăm... Tại sao vậy Thu Linh? Có chuyện gì xảy ra phải không? Hãy coi thầy như là một người bạn, kể cho thầy biết, dù chuyện gì thầy cũng sẽ giúp cho em. Được không? Nước mắt của Thu Linh lại long tròng.

"Làm sao mà nói, không lẽ nói thầy chính là nguyên nhân làm tinh thần của em khủng hoảng hay sao?" Lau vội những giọt nước mắt, Thu Linh lấy hết can đảm trả lời.

- dạ thưa thầy, đâu có chuyện gì. Tại em làm biếng không làm bài thôi... Xin lỗi thầy...

Thu Linh ngáp ngừng.

Em... em... không làm TAs cho thầy được nữa. Em muốn về nhà sớm.
Minh gật đầu.

- Lúc này em như là xanh lăm. Về nhà nghỉ sớm thì tốt hơn.

Thu Linh gom sách trên bàn lại.

- Thầy còn gì cần dặn em nữa không? Em phải đến lớp.

- Ồ, đợi thầy chút.

Minh đứng dậy, đi tới bàn, mở ra lấy một cái hộp, là cuốn Palm Handheld.

- Merry Christmas! Xin lỗi nha, thầy gói không kịp, thầy tính vài bữa nữa mới đưa cho em, nhưng ngày mai thầy đi LA rồi.

Cầm cuốn Palm, Thu Linh bỡ ngỡ.

- Sao thầy lại tặng cho em. Cái này tốn nhiều tiền của thầy lắm. Em... em không thể nhận đâu...

- Sao không được. Cám ơn em lâu nay giúp cho thầy chấm bài. Thầy biết tánh em hay quên, hôm nọ em nói muốn mua cái notebook để ghi lại mọi thứ cho khỏi quên. Cuốn Palm này sẽ tiện lợi hơn, ghi vô đây rồi, không sợ bị quên nữa, đến ngày nó sẽ nhắc em.

Thì ra những lời của Thu Linh nói, Minh nhớ ở trong lòng, rồi để ý mua cái này cho Thu Linh. Minh thật là tí mỉ.

- Tại sao thầy lại phải tốt với em như vậy. Em xin thầy đừng có tốt với em như vậy nữa... em xin thầy mà...

Nước mắt ràn rụa trên mặt, Thu Linh bỏ chạy ra ngoài. Minh đứng đó chết trân bỡ ngỡ không biết chuyện gì đã xảy ra, mình đã nói sai điều gì khiến Thu Linh kích động như vậy.

Bỏ hai giờ cuối, Thu Linh lái xe về nhà. Vắt cái cặp lên sofa, Thu Linh ngã người ra ghế.

"Phải tìm cách để không gặp mặt thầy nữa, nếu không chắc một ngày mình nhất định sẽ không cảm được mà nói ra. Có cách gì bây giờ. Không lẽ phải đổi trường hay sao?"

Ở trên lầu có tiếng ồn ào, hình như là ở trong phòng của ba mẹ "Tại sao giờ này ba mẹ lại ở nhà?" Thu Linh lần lên lầu. Tiếng cửa ba trong phòng vọng ra.

- Tôi hỏi bà lần cuối, bà có đi xin lỗi người ta không?

- Ông muốn tôi xin lỗi con hồ ly tinh đó. Ông đã bị điên rồi sao? Tôi chưa có đánh cho nó chết là đã may cho nó.

- Bà đừng có mở miệng là gọi người ta là hồ ly tinh. Tôi đã nói với bà bao nhiêu lần Hiền chỉ là đứa em người bạn học cũ của tôi. Lúc xưa tôi đi học ở trọ, mẹ cô ta tốt với tôi lắm, mỗi lần mang quà lên cho anh cô ta, không bao giờ thiếu phần của tôi. Bây giờ, cô ấy ở đây có một mình, nên tôi giúp đỡ cho cô ta thôi. Hoàn toàn không có gì khác. Bà đánh người ta đến xung mặt, người ta không kiện bà, bà còn không biết lỗi của mình.

- Tôi có lỗi gì, nó rõ ràng là con hồ ly tinh. Ra về tội nghiệp cho người ta thương hại. Ông đã làm bậy còn dám về nhà lớn tiếng với tôi. Ông còn dám chối không có gì. Không có, tôi đánh nó ông đau lòng vậy

sao?

- Bà thật là ngang ngược, Phải, cho dù tôi thật có ý với Hiền, thì sao. Cô ta dịu dàng hiểu biết, hơn bà cả trăm lần. Bà hãy nhìn lại bà đi, bà bây giờ giống gì, như một bà điên lỏng lộn đi đánh người ta. Bà không cần thể diện, nhưng có nghĩ đến thể diện cho tôi không?

- Phải tôi thay đổi, tôi đã già, tôi là bà điên. Tôi đã sinh cho ông hai đứa con, tôi đương nhiên đâu có còn bằng người tạ Tôi đã làm biết bao nhiêu chuyện cho ông. Không có tôi, ông có thể học hành tới bác sỹ hay sao? Bây giờ ông giỏi lắm, có tiền có địa vị, ông muốn bỏ tôi phải không? Ông không phải là con người mà.

Thu Linh nghe tiếng mẹ vờ khóc vừa la trong phòng, tiếp là những tiếng đồ bị đập vỡ. Rồi tiếng hét to của ba.

- đứu rồi. Tôi xưa nay chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Trong lòng tôi, bà vẫn đẹp như ngày nào. Bà có biết bà đã thay đổi ở chỗ nào không. Ngày xưa, bà là hoa khôi của Trung Vương, nhưng bà không kiêu căng, bà rất hiền, rất dịu dàng. Bà không sợ truyền nhiễm tới thăm những đứa trẻ bị bình cùi. Bà hát cho đám nhỏ nghe. Đó là lần đầu tiên tôi gặp bà, tôi hoàn toàn bị thu hút vì một người con gái đẹp, nhưng không chút sợ hãi, tới nơi đây an ủi cho những người bệnh. Còn bây giờ, bà không những tị hiềm, ngang ngược, mà còn nhỏ nhen. Y tá của tôi bà đui đùng người một. Nếu không thì người ta cũng vì những lời xiêng xỏ, tiếng nặng tiếng nhẹ của bà mà xin nghỉ. Nhưng tôi cũng nhịn bà, bà càng ngày lại càng quá đáng hơn. Lần này còn ra tay đánh người tạ Bà hãy tự hỏi mình, bà có còn chút gì giống cô hoa khôi Trung Vương ngày xưa. Tôi thật không hiểu, tại sao bà lại thay đổi đến như vậy.

- Tôi đã già rồi, tôi thấy mệt lắm, tôi không muốn tiếp tục cuộc sống cẩu xé lẫn nhau nữa. Chúng ta hãy ly dị đi.

- Ông nói cái gì. Ông vì người đàn bà đó mà muốn bỏ mẹ con tôi?

- Nếu bà thích nghĩ như vậy thì tùy bà, tôi không có gì nói nữa.

- đđược, ông có giỏi thì ly dị đi, ông sẽ không có gì hết. Tôi sẽ thừa ông tội thông gian, ông sẽ không có một đồng xu, để coi con hồ ly tinh đó còn bám theo ông không?

Thu Linh quy xuống dưới thảm, bịt hai tai lại để không nghe thấy những lời đối đáp của cha mẹ, nhưng từng chữ vẫn tiếp tục lọt vào tai.

- Bà đã điên rồi. Bà tưởng giữ mấy cái đó ra có thể giữ tôi hay sao? Nhà cửa, tài sản, bà lấy hết đi. Tôi không cần cái gì đâu. Tôi không thể sống tiếp trong căn nhà này nữa. Tôi sẽ ly dị với bà.

- Ông đi ngay cho tôi, đi cho khuất mắt tôi.

Cánh cửa mở ra toang, ba của Thu Linh bước ra, thấy Thu Linh ông đứng sững lại, nhưng rồi bước đi thật nhanh

Tiếng mẹ vẫn khóc ở trong phòng. Thu Linh ôm đầu.

"Tại sao bao nhiêu chuyện lại xảy ra một lúc trên mình của tôi. Tôi đã làm lỗi gì, tại sao lại hành hạ tôi thể này."

Giáng Sinh năm nay là một năm buồn nhất trong cuộc đời của Thu Linh. Đêm Bình An những năm trước cả nhà cùng quây quần bên lò sưởi. Thu Linh cứ đi tới đi lui lắc lắc mấy quà, mỗi lần hé mở được một tí là cậu Huy lại chạy ra không cho mở vì chưa đến 12 giờ. Rót cuộc thì hai cậu cháu đồng ý mỗi người được mở một hộp, rồi hai hộp, ba hộp... Chưa đến 12 giờ mà hai cậu cháu đã mở tung hết. Mẹ đi ra thấy lạ, thì hai cậu cháu đổ tội qua đổ lại nào là ý của cậu, là ý của cháu. Còn anh Thái thì đàn piano hát bài Last Christmas. Mọi người thật vui vẻ. Còn Noen năm nay, anh Thái buồn chuyện ở nhà đã bỏ đi New York, cậu Huy đi chơi xa với bạn. Mẹ dẫn Thu Linh về nhà bà ngoại để ăn Giáng Sinh. Đêm Bình An ở nhà bà ngoại chẳng có nhạc, chẳng có những bài thánh ca đón mừng chúa Hải Đông, thay vào đó là những bài hát đầu tổ những tội lỗi ba của Thu Linh. Các dì, và ngoại mỗi người một câu nói ra nói vào. Trong lòng đã phiền, khi nghe lại càng phiền hơn. Thu Linh lên lên lên trên lầu, vô phòng sách của ông ngoại lấy phone ra gọi bạ Bên kia đầu giây tiếng nhạc, tiếng nói ồn ào.

- Hello Ba!

- Ô Thu Linh! Sao con? Mấy hôm nay khoẻ không con. Sao không gọi phone cho Ba, mẹ cảm con hả.

- Dạ không có. Mẹ đâu có làm vậy bao giờ.

Thu Linh nói láo.

- Ba ở đâu sao ồn quá vậy.

- Ba đang ở buổi tiệc của hội Chu Văn An. Con có thích món quà đó không? Ba đặt mua ở bên Pháp cho con đó.

- Con không cần món quà đó, con cần ba thôi. Ba về nhà xin lỗi mẹ đi ạ Chúng ta như lúc trước được không ba?

Thu Linh khóc trong phone.
Ba của Thu Linh ngập ngừng.

- Ba... ba không về được. Con đã lớn rồi, chắc con hiểu mà. Giữa ba mẹ có nhiều vấn đề phải giải quyết.

- Ba ly dị với mẹ thật sao. Tuy là mẹ lớn tiếng, nhưng con biết mẹ thương Ba lắm, Ba đừng ly di với mẹ Con năn nỉ Ba.

- Thu Linh! Chuyện người lớn con không hiểu được đâu. Ba... ba...

Ba của Thu Linh ngưng vì có người ở bên đó đang nói gì với ạ Thu Linh nghe hình như là tiếng của người đàn bà.

- Ờ, ba lát nha con.

Thì ra mẹ nói đúng, ba đúng là có người đàn bà khác, lúc trước ba mẹ cũng thường hay gây gỗ, nhưng vài hôm ba sẽ năn nỉ mẹ Nhưng lần này thái độ của ba thật quyết liệt. Nếu không có người đàn bà khác, thì ba sẽ không tuyệt tình như vậy với mẹ Một cái gì đó nghẹn trong lòng của Thu Linh nói không ra tiếng. Thu Linh cảm thấy thật tuyệt vọng chán chường. Không nói bye bye, Thu Linh cúp phone xuống không nghe tiếp nữa. Xuống nhà lấy chùm chìa khóa, Thu Linh mở cửa ra lấy xe lái đi. Chẳng có ai phát giác Thu Linh đã bỏ đi. Ai nấy cũng còn đang nhập tâm trong cuộc đấu tố.

Lái xe vòng vòng Thu Linh cũng chẳng biết đi đâu. Bọn bè thì nhiều, họ hàng lại đông nhưng chưa bao giờ Thu Linh lại cảm thấy cô đơn như lúc này. Giờ này, chắc ai cũng đang vui vẻ ăn Giáng Sinh với gia đình. Chỉ có mỗi một mình Thu Linh là không biết phải đi đâu. Ba và Mẹ cả hai đều không có quan tâm đến Thu Linh.

Thu Linh thấy chán nản hơn bao giờ hết. Kéo cánh cửa kiếng xuống cho gió thổi nhẹ nhẹ vào. Thu Linh phóng xe như bay trong đêm. Như ma dẫn lối, Thu Linh tới biển Half Moon Bay lúc nào mà không hay Thường ngày thì cho dù cho tiền bảo Thu Linh lái tới đây Thu Linh cũng không dám, vì đường ngoằn ngoèo. Không hiểu sao Thu Linh lại có thể tới được nơi này.

Bờ biển Half Moon Bay vắng lặng. Đâu có ai vào trong đêm Bình An mà lại lang thang đến bờ biển. Đi trên bãi cát, tới lại chỗ mà Minh đã làm con rùa. Thật lạ quá con rùa vẫn còn đó, bao lâu rồi không lẽ không có ai phá đi hay sao? Ngồi xuống dưới cát, Thu Linh hình như thấy trước mắt buổi chiều hôm đó trước mặt mình. Hôm đó là ngày Thu Linh cảm thấy vui nhất, và cũng là ngày đầu tiên biết sâu là gì. Thu Linh thờ dài đứng dậy. Tại sao mình lại không thể quên đi, nhớ mãi những chuyện đó làm gì.

Rời bãi cát, Thu Linh đi dọc lên bờ đá, càng đi lên càng cao. Thu Linh đi tới cái mỏm của một cái dốc thật cao, nhìn xuống bên dưới là biển đen ngòm. Thu Linh nghĩ con người từ đây rớt xuống không biết se ra sao. Có sống nổi không? Nhưng nếu chết chắc sẽ con` thoải mái hơn. Chết rồi mọi thứ không còn liên quan tới mình, cái gì cũng không cần phải suy nghĩ nữa. Không còn biết buồn vui, biết yêu biết hận. Như vậy không phải thoải mái lắm hay sao.

Thu Linh từng bước, từng bước lại gần cái mỏm hơn.

- Nguy hiểm lắm. Hãy mau quay trở vô đi...

Giọng nói trầm ám thân quen sau lưng gọi lớn. Thu Linh quay lại, không tin ở mắt mình.

Thu Linh từng bước, từng bước lại gần cái mồm hơn.

- Nguy hiểm lắm. Hãy mau quay trở vô đi...

Giọng nói trầm ám thân quen sau lưng gọi lớn. Thu Linh quay lại, không tin ở mắt mình. Cái bóng dáng đó, con người đó "Minh có phải đang nằm mơ không?"

Trong giây phút xúc động, tất cả tình cảm cố đè nén trong lòng bấy lâu như được cởi mở, giải thoát khỏi những ràng buộc của lễ nghi luân lý, của tình thầy trò. Thu Linh vội chạy tới ôm lấy Minh.

- Anh...

Thu Linh thốt ra được tiếng "Anh" thì nàng ứa nước mắt, lòng vội đi hẳn, tất cả sự xúc động lúc nãy cũng từ từ lắng đi. Chỉ giây phút sau, Thu Linh đã thấy lòng của mình bình tĩnh trở lại, nhưng Thu Linh vẫn, cố tình kéo dài cái giây phút trong vòng tay ấm của người mình yêu, mong sao thời gian dừng mãi ở trong vòng tay ấy. Nhưng có giấc mơ đẹp nào mà có thể kéo dài mãi mãi, cuối cùng thì cũng tỉnh dậy mà thôi. Cái hiện thực phũ phàng đã trở lại trong đầu của Thu Linh, muốn không nghĩ tới cũng không được. Thu Linh đã hoàn toàn tỉnh táo. "Minh đang làm cái gì đây. Tại sao lại có hành động như vậy, sau này làm sao có thể đối diện với nhau. Cái cảm giác xấu hổ đó khiến Thu Linh càng cảm thấy tuyệt vọng hơn bao giờ hết.

Thu Linh vội buông Minh ra, bỏ chạy về phía cái mồm đá thật nhanh, trong giây phút này cái chết đối với nàng không còn gì là sợ hãi. Không những vậy, chỉ có chết thì Thu Linh mới có thể mang đến cho Thu Linh niềm thoải mái và thanh thản. Minh vội rượt theo. Nắm tay Thu Linh kéo lại. Thu Linh giằng co cố gắng dứt tay ra khỏi bàn tay của Minh

- Buông tay em ra, bỏ mặc em đi.

- Hãy bình tĩnh lại đi Thu Linh.

- Em muốn làm gì không cần thầy lo tới. Buông ra.

Thu Linh lại cố vùng ra, nhưng nàng không nhúc nhích được vì bàn tay rắn chắc của Minh đã giữ chặt đôi đôi vai của nàng.

- Anh không thể nào không lo được, vì... vì anh không muốn thấy người anh yêu bị gì cả. Em hiểu không? Những lời nói đó buột ra, Thu Linh lặng người, nước mắt ứa ra. Minh ngưng ngưng buông tay, thả đôi vai của Thu Linh ra.

- Xin lỗi em, anh... anh không nên nói ra những lời đó.

- Không...

Thu Linh lắc đầu, nàng ôm lấy Minh.

- Anh có biết em ước ao được nghe mấy chữ đó đến độ nào không? Nhưng ngay cả trong mơ thì anh cũng không hề nói những chữ đó với em.

Thu Linh nép đầu vào ngực của Minh, nước mắt thấm ướt áo của chàng.

- Anh thật không biết từ lúc nào thì hình bóng của em đã mọc rễ trong lòng anh. Anh cứ tự nói mình là không thể nào. Mỗi ngày anh cố gắng đóng vai thầy đạo mạo, cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc la mắng em khi em không làm bài để em ghét anh. Không tới trước mặt anh nữa. Nhưng khi thấy những giọt nước mắt của em, thì anh lại không thể cầm lòng, anh không thể xa em được, anh lại phải tới gần an ủi em. Tối hôm nay đáng lý ra anh phải đang ở LA, nhưng anh lại thấy thật phiền, lái xe về đây tới ngồi làm lại con rùa cát đó. Anh thật không biết mình đang làm gì nữa.. Anh...

Minh xiết chặt Thu Linh vô lòng hơn.

- Chúng ta phải làm như thế nào đây.

Minh thở dài.

Làm thế nào Thu Linh cũng không biết, trong lúc này đối với Thu Linh chỉ có một chuyện quan trọng nhất đó là Minh yêu nàng. Còn những thứ khác Thu Linh không muốn nghĩ tới, không muốn biết đến làm gì. Thu Linh bỏ mặc tất cả, chỉ cần có Minh thôi.

Thu Linh ngồi trong phòng, vui vẻ đan cái khăn quàng cổ cho Minh, nghe nói tặng cái khăn quàng cổ chính tay mình đan dài 20 feets cho người mình yêu thì có thể trói buộc người đó suốt đời. Mấy hôm nay Thu Linh đã tỉnh lại, không nghĩ đến chuyện của gia đình, không nghĩ tới bất cứ gì khác, mà chỉ nghĩ đến Minh thôi.

Thu Linh đã tìm được một chỗ tựa cho tâm hồn. Đôi lúc nghĩ đến người bạn gái của Minh, trong lòng thoáng một chút áy náy khó chịu. Nhưng rồi Thu Linh tự nói mình đâu phải là Thiên Chúa, người ta tát má phải của mình thì đưa luôn má trái cho người ta tát. Con người ai mà không ích kỷ Hạnh phúc không phải từ trời rơi xuống, mà là phải do chính mình tranh thủ và giữ lấy cơ hội Huống chi nếu tình cảm của họ không có vấn đề sẵn thì cho dù không có sự hiện diện của Thu Linh, sớm muộn cũng đổ vỡ mà thôi. Thu Linh dùng cái lý luận này để che lấp và làm nguôi đi sự cắn rứt trong lòng, nhưng cũng chính Thu Linh hiểu rõ hơn ai hết, cái sự giải thích này chỉ là một cái cơ bào chữa. Nhưng, Thu Linh không muốn nghĩ đến. Lúc xưa có một gia đình thật hạnh phúc, nhưng bây giờ cái gia đình đó đã không còn nữa. Thu Linh thấy trống vắng hơn bao giờ. Cuộc sống dường như chẳng còn lý thú gì để tiếp tục Nếu như không có Minh, thì Thu Linh chắc không thể tiếp tục cuộc sống này

- Thu Linh ra đây. Mau ra đây

Tiếng quát lớn, đập cửa thật mạnh của Huy, Thu Linh chưa kịp nhảy xuống giường mở cửa thì Huy đã đá cửa vào. Nét mặt của Huy hầm hầm.

Thu Linh đặt cái khăn quàng lên đang đan xuống giường rồi bước xuống.

- Cậu bị điên rồi sao. Sao đá cửa của cháu.

Huy không đáp, bước tới thẳng tay tát thật mạnh vào mặt của Thu Linh. Thu Linh lao đảo đứng không vững. Huy giận dữ.

- Ba mẹ cháu không biết dạy, xưa nay nuông chiều cháu quá khiến cháu không còn là con người, mà trở thành một con quỷ. Họ không biết dạy, thì cậu dạy giùm, cậu phải đánh cho cháu tỉnh lại. Huy lại giơ tay nhưng thấy dấu lằn năm ngón tay hiện trên má của Thu Linh, trong lòng thoáng chút xót xa Chàng buông tay xuống thở dài.

- Cháu có biết Tiên đêm hôm qua tự tử không?

Mặt Thu Linh tái nhợt không chút máu.

- Nhưng cũng may là gia đình phát giác kịp.

Huy nói tiếp

- Tại sao cô ấy đại dột như vậy.

Thu Linh lắp bắp.

- Tại sao?

Huy gằn giọng

- Cháu biết rõ tại sao hơn ai hết, cần gì phải hỏi cậu. Cháu đâu có bao giờ thương ai, lần này lại đánh cá với ai đây, Họ đã đám hỏi, cả bạn bè họ hàng đều biết, bây giờ người bạn trai đòi chia tay, thử hỏi người ta con là con gái đó, còn mặt mũi gì nữa. Không chết cho xong. Thử hỏi nếu cô ta thật sự chết. Cháu làm sao ăn nói với lương tâm của cháu. Cháu không cảm thấy cần rút hay sao.

- Tôi quên mất Thu Linh nhà mình làm gì biết đến hai chữ lương tâm là gì. Xưa nay cháu không phải thích phá vỡ hết những cuộc tình đẹp đẽ hay sao. Cháu thích vui trên sự đau khổ của người khác. Thì làm gì biết đến cần rút. Cháu đâu có biết tình cảm là gì. Lần này lại đánh cá với ai đây? Trong trường cháu muốn chọc ai thì chọc, tại sao lại quá đáng chọc đến thầy của mình. Thăng Minh dù sao cũng là thầy của cháu. Cái thằng đó thì ngu ngốc đương nhiên là không thoát khỏi bẫy của cháu. Nhưng cháu đã lớn rồi, lâu lâu cũng nên vận dụng đầu óc để mà suy xét việc làm của mình.
Huy ngưng lát rồi mai mỉa.

- Nhưng thôi, nói phải trái với cháu cũng thừa, cậu quên mất rằng mình đang nói chuyện với một người đã bán trái tim cho ma quỷ từ lâu.

- Cháu không có lòng đâu. Cháu không có muốn như vậy đâu.

Thu Linh quy xuống đất.

Huy thở dài, giọng chàng dịu hơn.

- Cháu không muốn thì đừng làm kẻ thứ ba nữa. Cậu nói cho cháu biết báo ứng rất là mau. Cháu làm kẻ thứ ba phá hoại tình cảm người ta nên cũng có kẻ thứ ba phá hoại tình cảm ba mẹ của cháu. Hãy suy nghĩ lời của cậu đi.

Nói rồi chàng bỏ ra ngoài, lái xe đi mất. Thu Linh thần thờ như một xác chết trong phòng. cả ngày ngồi yên ở một chỗ đó không ăn uống gì.

Đến khoảng 8 giờ, Thu Linh đứng dậy đi ra ngoài, đi ngang qua phòng mẹ, không biết mẹ đã về chưa, Thu Linh đẩy cửa bước vào. Căn phòng tối mịt.

- Thu Linh hờ con.

- ẹa, sao mẹ đi ngủ sớm vậy.

- Mẹ còn chưa ngủ, mẹ thấy mệt nên nằm đây thôi.

Thu Linh với tay tính bật đèn cho sáng nhưng rồi lại thôi, sợ mẹ sẽ nhìn thấy dấu bàn tay còn in trên mặt.

- Con đã ăn cơm chưa, xuống nói thím Như Ý làm cơm cho con ăn đi.

Giọng của mẹ thật buồn. Chắc mẹ đang nghĩ đến bạ Mẹ thật là tội nghiệp quá. Mẹ tuy bề ngoài hay la hét, nhưng mẹ rất là tốt, đàn bà ai lại không ghen. Có yêu thì mới ghen, không yêu làm sao ghen cho được. Cái lý lẽ đó Thu Linh cũng hiểu, tại sao ba thông minh như vậy lại không hiểu được. Ông ta rõ ràng là viện cớ bào chữa cho lỗi lầm của mình thôi. Ông ta đã làm sai, không những không nhận lỗi, còn đổ tội là tại vì mẹ của Thu Linh. Càng nghĩ Thu Linh lại càng cảm thấy giận, thù ghét ba của mình hơn.

- Vậy con xuống nhà, mẹ nằm nghỉ đi nha.

Thu Linh bước xuống nhà, thím Như Ý đang nói chuyện phone

- Cái con đó biết người ta có vợ rồi mà còn xáp vợ Đùng là hồ ly tinh. Cái khúc cuối đó, chị có coi không?... Ở thì cái khúc con nhỏ đó chạy ở trong mưa rồi xe lửa cán chết đó. Tôi coi cái đoạn đó thấy mát bụng ghê Chết là đáng đời. Mà đáng lý ra người ta phải làm cái thằng chồng đó chết luôn mới đúng, chứ đâu có tha thứ dễ dàng như vậy. Bởi vậy mới nói là phim, làm cho mình coi thôi, vô lý hết sức... Ở vậy thôi, tôi không coi đâu, chị đưa cho chị Bảy coi đi. Okay vậy hạ.

Thím Như Ý cúp phone, quay lại.

- Ủa cháu ở nhà mà thím tưởng cháu ra ngoài rồi chớ.

- Cháu nằm ở trong phòng. Lúc nãy thím nói chuyện với ai vậy.

- Ờ cô Hạnh, nói cho thím mượn bộ phim gì đó hay lắm, Lưu Đức Khải đóng. Nhưng mà có con nhỏ gì đó thím ghét lắm nên thím không coi.

- Chỉ là phim thôi, người ta chỉ là diễn viên đóng cái vai đó thôi, thím đâu cần ghét người ta như vậy.

Thím Như Ý cười.

- Ủ, mà không hiểu sao cứ thấy mặt của nó đóng phim gì là thím cũng không thích, cứ nhớ hoài cái phim nó đóng hồ ly tinh. Bởi mới nói đóng vai kẻ thứ ba phá hoại tình cảm làm người ta nhớ hoài. Cái con đó cũng ngu, đẹp mà cứ đóng mấy cái vai đó, đóng cái thứ dân bao nhiêu thứ không làm lại đi làm kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc nhà người ta, làm ai cũng ghét.

Chỉ nghe thím Như Ý nói thôi, Thu Linh bỗng thấy toát mồ hôi lạnh ở bàn tay.

- Cháu không sao chứ, sao mà mặt nhợt nhạt vậy?

- Dạ không sao.

- Cháu muốn ăn gì thím nấu. Mẹ của cháu hôm nay cũng không ăn gì. Cũng tại kẻ thứ ba.

Bà thờ dài.

- Là báo ứng, là báo ứng.

Thu Linh lẩm bẩm một mình.

- Cháu nói gì.

- Thôi cháu không ăn đâu, cháu thấy mệt quá, cháu đi ngủ đây. '

Thu Linh đứng dậy.

- Sao ngủ sớm vậy.

Thím Như Ý thắc mắc không hiểu.

Cả đêm trần trọc không ngủ được. Sáng sớm Thu Linh hỏi cậu Huy Tiên ở nhà thương nào, Huy tưởng Thu Linh cần rút vì trò chơi của mình bây giờ đi nhận lỗi nên vội vàng đưa ngay.

Thu Linh mua bó hoa đến nhà thương thăm Tiên. Nhưng chỉ đặt bó hoa ở trước cửa rồi bỏ đi chứ không dám vô.

- Thu Linh.

Thu Linh dùng quay lại.

Minh bước tới gần, nét mặt của chàng phờ phạc, đôi mắt thâm quầng như đã mất ngủ nhiều đêm. Minh

chắc phiền não và suy nghĩ nhiều lắm.

- Em... chị Tiên ra sao rồi.

- đờ hơn trước nhiều. Minh xuống cafeteria được không, anh có chuyện muốn nói với em... anh...

Minh ngập ngừng.

Thấy thái độ ấp úng của Minh, Thu Linh hiểu và đoán được Minh sẽ nói gì.

- Không cần đâu. Em nghĩ em đã biết được anh muốn nói gì rồi. Thôi em về, anh đi vô trong với chị Tiên đi. Đi đi.

Thu Linh cười nhưng là một nụ cười không có chút gượng ép mà rất thành khẩn. Rồi vội bỏ đi.

Rời nhà thương, Thu Linh thấy đầu óc của mình minh mẫn hơn bao giờ hết. Thu Linh đã biết mình phải làm gì. Lái xe đến Sun Light Travel, Thu Linh vô đó hỏi thử.

- Cô coi giùm con có chuyến bay nào đến Italy vào sáng chủ Nhật không?

- Để cô xem lại. Chỉ có chuyến đi Florence lúc 10:00 sáng ngày chủ Nhật thôi. Cái đó thì còn chỗ.

- Vậy cô đặt giùm cho con đi. One way thôi.

Cô bán vé máy bay nhìn Thu Linh ngạc nhiên hỏi lại "Con muốn one way thôi hả"

- ạ phải.

- Con đi học hả, mình đặt vé về trước, cứ tính ngày nào về thì rẻ hơn là lúc đó mới mua đó.

Thu Linh cười buồn,

- Nếu con biết được ngày nào mình có thể về thì tốt quá. Cô cứ đặt one way giùm con đi.

- Vậy đợi chút cô đánh vô, fax qua là in vé ngay cho con. Ngồi ghế đi con.

- ờ được rồi, cảm ơn cô.

Me.

Mẹ vẫn thường nói với con là trong cuộc đời của mỗi một con người không thể nào tránh được lúc lên lúc xuống, không ai hạnh phúc mãi mãi, và không ai sống trong cùng cực mãi mãi. Đó là con đường đời mà mỗi chúng ta đều phải đi qua, nếm đủ vị đắng, ngọt, chua, cay trước khi nhắm mắt rồi bỏ thế gian này.

Ông trời rất là công bình, chia đều cho mỗi người ngày vui và ngày khổ bằng nhau. Có người sướng trước rồi khổ sau, có người thì khổ trước sướng sau. Và trong cuộc đời của mỗi một người cũng nhất định có 15 phút lúc họ sáng chói nhất, hạnh phúc nhất, cũng như thành công nhất.

Con nghĩ con đã hưởng hết 15 phút đó rồi, hơn nữa cũng đã hưởng hết những ngày tháng hạnh phúc trong cuộc đời của mình ông trời dành cho, và những ngày tháng còn lại sắp tới đây chỉ còn lại là những sự đau khổ mà thôi.

Con may mắn được sinh ra làm con của mẹ Sóng trong một gia đình khá giả thật hạnh phúc. mà lúc nào con cũng hạnh diễn với bạn bè, và tụi nó cũng trầm trồ hâm mộ con. Từ nhỏ mẹ không để con thiếu thốn bất cứ điều gì. Khi con ngang bướng không nghe lời thì mẹ cũng không hêrây la con, và khi con làm lỗi thì mẹ cũng tìm cách che chở cho con.

Tình cảm của mẹ, tình yêu của mẹ và mạng sống của mẹ đã dành trọn cho hai anh em con. Con rất hiểu rõ điều này. Nhiều lúc con muốn xòa vào lòng mẹ Ôm mẹ nói con thương mẹ nhiều lắm, nhưng rồi con đã

không làm như vậy, mỗi lần định mở miệng thì con lại cảm thấy mắc cỡ, kỳ cục. Nhiều bữa khi mẹ hỏi con tối nay có muốn ngủ với mẹ không? Con trả lời không vì đi ngủ với mẹ thì phải ngủ sớm. Con biết mẹ buồn lắm, con cũng tự ghét mình. Ghét mình ham chơi thích đi ngủ trễ. Con cứ hẹn lần tuần sau con sẽ ngủ với mẹ, khi đến tuần sau con lại hẹn tuần sau nữa. Con cũng không ngờ là con đã không còn bao nhiêu cái tuần sau đó.

Con viết tới đây, mẹ đừng vội nghĩ đây là một lá thư trần trụi. Là con cái của Chúa, con nhớ mãi lời Phúc Âm cấm con cái chúa tự tử, tự mình hủy hoại đi mạng sống Chúa ban cho Con sẽ không làm chuyện dại dột đâu. Con chỉ muốn đi đến một nơi thật xa, ăn năn hối cải những lỗi lầm quá nặng mà con đã phạm. Cái lỗi lầm mà không những làm tổn thương đến người ta, đến mẹ, và gia đình mà còn khiến mình mang thương tích đến đây người. Con chỉ còn có cách là bỏ đi thật xa, để một ngày nào đó ông trời sẽ nhận thấy được sự ăn năn, hối lỗi của con, mà thương tình rút lại sự trừng phạt, sự trả báo để Ba trở về lại với Mẹ Trả lại gia đình hạnh phúc đầm ấm của chúng ta hôm xưa.

Con biết bây giờ là lúc mẹ buồn nhiều lắm, cần có người ở bên cạnh mẹ Xin lỗi mẹ con không thể ở bên. Nhưng mẹ còn có anh Thái, anh Thái sẽ rất hiếu thảo với mẹ Con cũng xin mẹ đừng có lo lắng cũng như buồn thương nhớ con. Con sẽ biết tự lo cho mình. Con thương mẹ.

Anh Thái

Phuong Nghi là một người con gái thật tốt, là người bạn thân của em, em mong anh sẽ đối sự thật tốt với Phuong Nghi Hãy chăm sóc mẹ giùm cho em. Nếu ba thật sự bỏ mẹ và lấy người đàn bà khác. Ngày ông ấy thành hôn, anh hãy tới gửi tặng ông ấy một món quà giùm em. Một câu nói rằng em hận và thù ghét ông ta cho đến chết.

Thu Linh

Thu Linh xếp lá thư lại rồi lấy tờ giấy viết lá thư khác, Thu cuối xuống viết vài hàng nhưng rồi lại xé đi vì nước mắt chảy xuống làm lem cả mực. Đã xé bỏ không biết bao nhiêu tờ giấy, chỉ biết khi dưới đất phủ toàn là giấy thì Thu Linh mới viết xong được lá thư.

Anh,

Đây là lá thư đầu tiên em viết cho anh, lá thư đầu tiên của tình yêu, cũng là lá thư cuối cùng em viết cho anh, bởi vì khi anh đọc được lá thư này thì em đã đến một thành phố cách thật xa nơi anh ở.

Vì đây là lá thư cuối, nên em muốn viết hết những gì trong lòng, để sau này em có buồn có nhớ, có thương thì cũng không thể viết thư cho anh nữa. Buồn quá anh nhỉ.

Anh có biết em đã nghĩ đến anh từ bao giờ không? Chắc anh đoán không ra đâu. Từ cái buổi học đầu tiên, lúc em và Thảo Hà bàn luận về Mr. Nguyen, anh quay lại cười với em thì em đã yêu anh ngay từ giây phút đó rồi. Vì sau cái hôm đó em bỗng nhiên cảm thấy hứng thú với những cuốn truyện viết về tình yêu giữa thầy trò, rồi em cũng đi mượn những cuốn phim, nhưng tất cả đều không có một kết cuộc hoàn mỹ. Em chợt hiểu ra, những cuộc tình duyên giữa thầy và trò bao giờ cũng là những cuộc tình duyên ngang trái, không đi tới đâu và tốt nhất là nên tránh xa thì hơn. Mỗi ngày em tự dặn mình đừng, đừng, nhưng rồi em làm không được và càng lúc lại càng lún sâu hơn đến độ ngờ ngờ ngáo ngáo, đau khổ vì tuyệt vọng.

Cho đến khi anh nói yêu em, thì em cảm thấy hạnh phúc lắm. Có lúc em nghĩ bất chấp hết tất cả, nếu người ta phản đối thì chúng ta có thể bỏ đi nơi khác. Anh có phải thấy ý nghĩ của em táo bạo lắm không? Nhưng em thất. sự đã nghĩ đến như vậy, bỏ mặc mọi chuyện, chỉ cần có anh bên em thôi. Em cũng đã từng nghĩ ra thật nhiều có gạt mình là em không phải là kẻ thứ ba, tình yêu không có tội gì. Nhưng em vẫn không thể tự gạt mình trong giấc ngủ. Không có đêm nào em được ngủ ngon, mỗi đêm em đều thức giấc toát mồ hôi lạnh đầy trán vì mơ thấy người ta đang rượt em, gọi em là hồ ly tinh, muốn chém em ra từng mảnh nhỏ. Em thật sợ lắm, sợ lắm anh à. Nhưng vẫn ráng ôm cái hy vọng, tâm hồn em không chịu tin, không muốn tin. Em cứ tin rằng sẽ có những biến cố bất ngờ xảy ra khiến chúng ta không cần phải xa nhau, em không phải là kẻ thứ ba nữa. Biến cố gì thì em không biết, nhưng em tin rằng em yêu anh, anh cũng yêu em thì chúng ta không cần phải xa nhau.

Nhưng sau cái ngày chị Tiên tự tử vô nhà thương thì em đã hiểu chúng ta không còn hy vọng gì nữa. Hôm ở nhà thương, thái độ ngập ngừng của anh, bối rối tìm lời để nói với em thì em đã biết anh muốn nói gì, em biết anh sẽ nói xin lỗi em vì anh không thể nào bỏ Tiên, làm lỗi với cô ấy. Em ngăn không cho anh nói hết lời vì em sợ mình sẽ không cảm lòng được rồi bật khóc trước mặt anh, khiến cho anh khó xử.

Em biết anh nếu anh phải chọn lựa, thì người mà anh chọn sẽ là Tiên chứ không phải em. Em không có trách gì anh vì anh không chọn em. Trái lại càng khiến em yêu mến anh hơn. Nếu như anh thật sự có thể bỏ Tiên mà thương yêu em, bỏ mặc sự sống chết của cô ấy thì sau này biết đâu anh cũng có thể bỏ em. Cho nên sự lựa chọn của anh lại càng khiến em hiểu được em đã không đặt tình cảm lên sai người. Nhưng chính vì vậy mà em không thể tiếp tục sống ở thành phố này. Em cũng là một con người bình thường có cảm giác có nước mắt. Chắc em không thể nào vui cho được khi biết anh đang ở gần em nhưng cười đùa hạnh phúc với người khác. Thà rằng em đến một nơi thật xa Cố gắng quên đi anh. Sau này lòng của em như thế nào thì em không biết trước, nhưng em cũng sẽ lấy chồng, cố gắng tạo hạnh phúc với chồng nghĩa là em sẽ cố gắng sống cho thật tốt, không nghĩ đến anh nữa, hoặc có nghĩ thì cũng nghĩ tới như một người thầy đã từng dìu dắt mình, dạy dỗ mình. Và em cũng mong rằng chính anh sẽ một lòng một dạ thương yêu người bạn gái của mình, đừng bao giờ nghĩ và nhớ đến em nữa. Anh đừng nghĩ là em vĩ đại, hay sự ra đi của em là một sự hy sinh. Sau bao nhiêu biến cố xảy ra trong gia đình em, em thật sự không muốn em trở thành trở thành một người mà em căm ghét nhất, là kẻ thứ ba Em thật mong sau khi kẻ thứ ba rút lui thì hai người có thể tốt lại như ngày xưa. Em thành tâm chúc phúc đến anh và chị Tiên, mong hai người được hạnh phúc mãi mãi.

Vĩnh Biệt Anh

Thu Linh

Bỏ lá thư vô bì thư, dán tem lại, Thu Linh đi đến bỏ lá thư vô thùng thư cách nhà khoảng 2 miles. Thu Linh không lái xe mà đi bộ Bên ngoài gió se se lạnh, lất phất vài hạt mưa. Thu Linh thấy lòng mình nhẹ đi rất nhiều.

"Hôm nay là thứ Bảy, lá thư này thứ Hai mới đến tay của Minh."

Bỏ thư xong, Thu Linh đi lang thang trên đường, ngắm trời ngắm đất, ngắm cái khung cảnh buổi tối ở San Jose, trước khi rời xa nơi này vĩnh viễn. Khi Thu Linh về đến nhà thì đã 11 giờ đêm. Thay áo ngủ Thu Linh chạy vào phòng mẹ.

- Mẹ à, cho con tối nay ngủ với mẹ nha.

Mẹ ngạc nhiên

- Sao ngoan vậy. Lúc trước mẹ nói bao nhiêu lần con cứ hứa lần hứa mãi, nói thích nằm một mình để lăn qua lăn lại.

- Hôm nay con thích làm em bé lại, con muốn ôm mẹ rồi mẹ hát cho con ngủ giống như lúc con còn bé.

- Con đúng là con bé khủng điên mà.

Mẹ mắng yêu.

- Mẹ, 2 hôm nữa là tết Tây rồi, bao nhiêu.

Thu Linh đùa

- Bao nhiêu cái gì, mình là Việt Nam theo tết Ta chứ đâu có theo Tết Tây.

- No, tết Tây khác tết Ta khác mà mẹ Mẹ \$200 nha.

- Ủ, để hôm đó tính.

Lấy cái gối cho Thu Linh, mẹ kê lên.

- Được chưa con.

- Dạ được rồi, cảm ơn mẹ.

- Thôi ngủ đi con.

Giọng của mẹ vui vẻ hơn. Mẹ đâu có biết sau đêm nay có lẽ phải thật lâu lắm hai mẹ con mới có thể gặp lại hay có thể sẽ chẳng bao giờ nữa

Cả đêm Thu Linh cứ nằm như vậy, không dám nhúc nhích hay trở mình vì sợ mẹ biết mình chưa ngủ. Cứ thức như vậy đợi cho đến trời sáng. Mẹ dậy, đi ra tiệm là Thu Linh vội dậy đi đến ngân hàng, rút hết tiền trong trương mục của mình. Về đến nhà gọi taxi dặn hai tiếng nữa đến đón. Thu Linh để cái lá thư cho mẹ ở trên bàn phấn, rồi về thu xếp quần áo, passport, vé máy bay và những thứ cần thiết vào vali, cũng chẳng mang nhiều làm gì. Xếp vừa xong thì taxi cũng vừa tới nơi. Xe từ từ chạy đi, Thu Linh quay đầu lại nhìn căn nhà lần chót.

"không biết bao giờ mình mới trở lại nơi đây. Cũng có thể là vĩnh viễn không bao giờ nữa. Vĩnh biệt ba mẹ, anh Thái, cậu Huy, Thảo Hà, Phương Nghi, Mai Hương, và... Vĩnh biệt mọi người"

Florence,

Còn ba hôm nữa là đến Giáng Sinh. Gần đến lễ nên lòng của ai cũng náo nức băng khuâng không tập chung làm việc. Người nào cũng viện cớ bận hay nếu làm thì cũng làm cho có không ra gì hết. Rốt cuộc chuyện gì Kiệt cũng phải ôm hết vô mình. Tuy là ở đây không có bao nhiêu người Việt, nhưng Kiệt vẫn cố gắng thực hiện giấc mơ của mình, làm một tờ báo có giá trị cho người Việt ở đây, chứ không phải là những tờ báo lá cải chỉ in toàn tin củ rích và toàn là quảng cáo.

Kiệt khệ nệ Ôm cả đồng hồ sơ, nhìn cái tướng hớt ha hời hải, tay áo xắn lên để khiêng đồ của anh ta không có ai nghĩ anh ta là chủ của một nhà báo và một đài phát thanh. Vô tới trong, Kiệt liếc nhìn sơ thấy Tú Anh đang kẹp phone vô cổ, một tay cầm cuốn sổ ghi quảng cáo cho khách hàng, còn tay kia cầm cây viết. Bên kia Quỳnh cũng giống như Tú Anh. Nhìn như vậy, nhưng đừng tưởng hai người họ đang làm việc mà làm. Kiệt đã quá rành hai người này, Quỳnh và Tú Anh đang cầm phone nói chuyện với nhau thôi. Cầm viết tỏ vẻ như đang làm việc. Nhìn kia hai cô bé cùng cười khúch khích, đúng là điên hết sức nói.

Kiệt đặt mạnh chồng hồ sơ xuống bàn, Tú Anh và Quỳnh giật mình đặt phone xuống.

- Có thấy Tử Vi không Tú Anh?

Tú Anh lắc đầu,

- Cô ta làm cái gì, cả tuần lễ cũng không đi làm, không xin phép. Tú Anh, gọi Tử Vi về đây.
Tú Anh vội lắc đầu.

- Con người của Tử Vi lạnh như đá, thường ngày đã khó nói chuyện rồi. Hơn nữa, lại sắp tới Giáng Sinh, con người của Tử Vi khó chịu lắm. Nói Quỳnh gọi đi.

- đừng nhạ Anh Kiệt nói Tú Anh trước mà sao đổ cho Quỳnh.

- Làm gì đẩy qua đẩy lại vậy. Đừng diễn tả cô ta dễ sợ như vậy chớ.

- Thì thật vậy mà. Ai ngu sáng sớm tự nhiên đứt đầu vô để nghe người ta nạt, sẽ bị sui cả ngày. Anh không sợ vậy thì anh gọi đi.

Tú Anh nói.

- Gọi thì gọi, tôi là chủ cô ta mà. Nếu cô ta còn không về thì tôi sẽ đuổi cô ta ngay lập tức. Kiệt nhắc phone lên, nhưng rồi đặt xuống lại.

- Nhưng hai người là chủ hay là tôi. Tú Anh gọi đi.

Tú Anh hậm hực cắn nhằn trong miệng rồi nhắc phone lên gọi. Chuông reng 5-6 lần mà không có ai trả lời.

- Không có ai ở nhà hết.

- Vậy thôi bỏ đi.

Nói rồi Kiệt bỏ vô phòng làm việc riêng của mình. Tiếng của Tú Anh thềm thì sau lưng.

- Nói cái miệng không, ông cũng sợ mà, bắt mình gọi?

Vô đến phòng làm việc riêng, Kiệt mở coi lại những bài vở sẽ lên khung chiều nay. Cái phần Trăng Thảm Thì do Tú Anh phụ trách. Kiệt đọc lướt qua, nhưng những hàng chữ đập vào mắt chàng khiến chàng phải cầm lại đọc kỹ lần thứ hai.

Hỏi,

Chị Tú Anh

Em năm nay 17 tuổi. Em có yêu thầm một anh học cùng trường, anh ấy rất tốt, học rất giỏi. Hôm trước, anh ấy đã tỏ tình với em. Nói là anh ấy thích em, muốn em làm bạn gái của anh ấy. Chị Oi, trong lòng của em vui mừng lắm, nhưng khổ nỗi ba mẹ em cấm không cho em có bạn trai, chùng nào lên đại học rồi mới được nghĩ đến chuyện đó. Em không muốn làm cha mẹ của em buồn, nhưng cũng không muốn xa anh ấy. Chị Tú Anh ơi, em phải làm sao bây giờ.

Cô Bé Kính Cận.

Đáp,

Cô Bé Kính Cận thương,

Hoa nở để rồi tàn, tình đẹp để rồi tan. Cho dù có yêu một người đến mấy cuối cùng cũng phải xa nhau mà thôi. Cha mẹ em dạy đúng lắm, không những bây giờ không nên có bạn trai, mà mai một cũng đừng nên bao giờ có. Tình yêu là liều thuốc độc giết dần mòn con người. Đau ngắn còn hơn đau dài. Hãy tránh xa nó đi.

Tú Anh.

Kiệt đặt tờ giấy xuống, thấy bực cả mình.

- Viết cái gì kỳ vậy. Như vậy gọi là gỡ rối tơ lòng cho người ta sao?

Kiệt bấm nút intercom gọi Tú Anh.

- Tú Anh vô đây chút.

- Cái mục Trăng Thầm Thì cô viết cái gì kỳ vậy, bộ muốn người ta đến mắng nhà báo của mình sao.

Tú Anh tròn xoe mắt.

- Mục tuần này đâu phải em trả lời.

- Vậy ai viết?

- Anh quên à, là anh nói em viết bài phóng sự về sinh viên, giao mục này Từ Vi làm tuần này mà Có vấn đề gì sao?

- Là Từ Vi Thì ra là vậy. Mai một nhớ nhắc tôi đừng giao mấy việc này cho cô ta.

Kiệt vỗ đầu.

- Không có gì nữa. Ra ngoài làm việc đi. Phải rồi cô viết giùm lại cái trả lời này đi.

- Cũng lại em nữa. Cái gì cũng Tú Anh hết.

Tú Anh cần nhằn rồi đi ra.

Là Từ Vi thì Kiệt không ngạc nhiên với cái lối trả lời này của cô ta. Đã gần hai năm rồi, Kiệt vẫn không thể hiểu được Từ Vi, chỉ biết cô ta là một con người rất quái lạ. Thường ngày thì ít nói, rất lạnh nhạt, làm việc cũng rất khá, nhưng mỗi khi Giáng Sinh đến thì con người trở nên rất khó chịu, hờ hững là quát người ta. Dường như Từ Vi ghét Giáng Sinh lắm. Nhưng thôi, ở đây ai cũng rất quái đản, thêm một Từ Vi nữa thì cũng không khác chi cho nhiều.

Cánh cửa bật mở ra, Kiệt ngược lên thì ra là Từ Vi, tóc của Từ Vi xõa dài, khuôn mặt tái xanh. Mùa lễ các cô gái ai cũng lựa mặc những chiếc áo màu đỏ. Còn Từ Vi thì lại mặc cả bộ đồ trắng toát, nhìn cô ta không khác gì mẹ Kiệt vẫn thường thắc mắc, không hiểu Tường thích cô ta ở điểm nào, mà luôn che chở cho cô ta.

- Cô có biết phép lịch sự gõ cửa là gì không?

Tử Vi không đáp vát cái phong thơ màu vàng lên bàn.

- đây là bài của tôi.

Nói rồi Tử Vi quay bước ra.

- Khoan đi đã

- Chuyện gì vậy

Tử Vi lạnh lùng

- Mấy câu truyện của cô viết cũng khá lắm. Nhưng những nhân vật của cô có vẻ rất giống nhau. Cái nhân vật nam lúc nào cũng quá hoàn mỹ. Dường như truyện nào thì cô cũng chỉ đang diễn tả một người nào. Cô có thể viết khác đi hay không? Còn nữa, câu truyện tuần này, tôi thấy không mấy thực tế. Một đứa con gái 18 tuổi lại có thể yêu sâu sắc đến như vậy hay sao? Đến độ bỏ nhà để mà đi. Cô có biết mấy con bé 18 tuổi ra sao không? Chỉ biết shopping đi chơi thôi, đâu có suy nghĩ già dặn như nhân vật của cô Tôi thấy tuổi tác của các nhân vật nữ của cô dường như đều quá nhỏ không mấy thật tế lắm. Tôi muốn cô sửa đổi lại một chút. Ý của cô ta ra sao?.

Kiệt nói xong rồi, Tử Vi im lặng giây lát rồi lên tiếng, giọng của chậm rãi, khuôn mặt vẫn lạnh như đá.

- Anh có nhiều ý kiến như vậy hay là anh tự viết đi. Anh không thấy một người con gái 18 tuổi biết yêu là như thế nào không nghĩa là không có, bài tôi đã nộp rồi, muốn đăng hay không là quyền của anh. Nếu anh thấy bất mãn với tôi thì đuổi tôi đi. Sẵn tôi cũng không mấy hứng thú với công việc này.

Tử Vi quay lại tính đi ra.

- Cô lại đi đâu đó.

- Bài tôi đã nộp rồi, hôm nay lại không có giờ nhạc chủ đề của tôi. Tôi không cần ở đây. Tôi đi đâu không nhất thiết phải khai báo cho anh.

Tử Vi đã bỏ đi. Kiệt đứng đó không nói được lời nào, chàng tức đến đỏ cả mặt. Dù gì thì chàng cũng là ông chủ, Tử Vi lại vô phép, không nể mặt. chàng chút nào. Nếu không phải vì Tường đã nhờ chàng coi giùm Tử Vi Hơn nữa Tường cũng là người hùn của nhà báo này. Ý kiến của anh ta dù sao Kiệt cũng phải tôn trọng còn không còn lâu chàng mới nhường nhện Tử Vi Chàng đã đuổi Tử Vi từ lâu.

Nút intercom hiện đỏ. Đang bực mình Tử Vi, Kiệt quát.

- Chuyện gì.

Tiếng của Quỳnh.

- Bác Sỹ Trình ở bên ngoài.

- Mời ông ta vô đi.

Kiệt dịu giọng.

- Làm gì mà nét mặt khó coi quá.

Tường Vui vẻ.

- Cái con bé của anh làm cho tôi muốn điên đầu. Cô ta vừa mới đi ra thôi, không gặp sao.

Tường lắc đầu, kéo ghế ngồi.

- Cô ta lại làm sai điều gì?

- Anh coi đi.

Kiệt đưa Tường coi rồi phì cười.

- Viết cũng khá quá chứ.

- Như vậy anh còn cười được hay sao? Tôi đoán cô ta chắc chắn là bị người ta bỏ nên mới thù ghét tình yêu như vậy. Anh nghĩ phải không?

- Tôi là bác sỹ phẫu thuật thôi, đâu phải về tâm lý, tôi làm sao biết được, Tôi chỉ biết Tử Vi chắc chắn có một quá khứ rất là buồn. Hai năm trước lúc tôi gặp Tử Vi, đó là vào dịp lễ Valentine Tử Vi uống rượu say chạy ra đường đâm vào xe của tôi. Trong những ngày Tử Vi nằm ở nhà thương, tôi mới biết Tử Vi không có thân nhân hay bạn bè ở nào ở đây. Điều trị cho Tử Vi được khoẻ lại như ngày hôm nay là một chuyện rất khó khăn vì Tử Vi không theo lời bác sỹ, Tử Vi có vẻ rất chán đời. Có đêm mưa thật lớn tôi trực ở bệnh viện, tôi thấy Tử Vi ngồi một mình trong mưa ở ghế đá. Lúc thấy như vậy, tôi rất thắc mắc tại sao một cô gái trẻ lại có vẻ rất chán đời. Tôi có hỏi nhiều lần nhưng Tử Vi không nói.

- Cô ta không nạt anh là may rồi, còn mong cô ta trò chuyện tâm sự với anh sao.

Tường cười.

- Nên tôi mới giới thiệu Tử Vi đến làm ở đây, hy vọng cô ta viết truyện viết thơ để trong lòng được nhẹ nhàng hơn.

- Anh muốn làm người tốt, chữa bệnh tâm lý luôn cho người ta nhưng cũng đừng nên dùng nhà báo của tôi chứ. Nếu còn giữ cô ta sớm muộn nhà báo của tôi cũng xảy ra chuyện. Anh đừng quên anh cũng có phần trong nhà báo này.

- Anh tính đuổi Tử Vi sao?.

- Tôi không những tính mà còn rất muốn đuổi cô ta Nhưng tôi sợ đuổi rồi mất luôn tình bạn già mười mấy năm.

Tường bật cười.

- Cám ơn.

Kiệt lờm,

- Thật ra tôi rất thắc mắc, tại sao anh lại giúp Tử Vi nhiều như vậy. Năm xưa nói là anh đùng cô ta, nhưng rồi anh đã lo lắng điều trị cho cô khoẻ lại. Tại sao còn lại phải kiếm nhà, kiếm việc làm cho cô ta. Cô ta không có lẽ phép, tánh tình lại kỳ lạ, anh coi cô ta đem mấy con rùa sống để ở bàn làm việc của mình coi như là hoa kiểng có phải quái đản không? Còn nói cô ta đẹp, cô ta mặt mày trắng toát, cứ xõa tóc rồi mặc đồ trắng, giống y như con ma Ban đêm mà gặp cô ta chắc tội chạy đó. Anh thích cô ta sao? Vì điểm nào, bên anh có biết bao con gái, mấy cô y tá của anh cũng đẹp lắm, đâu có cần phải thích Tử Vi Tôi thật không hiểu đó.

Tường bật cười.

- Anh đừng nói quá đáng như vậy về Tử Vi chớ. Thật ra cô ta không phải khó chịu như vậy đâu. Tử Vi dạy đàn cho bé Trúc nhà tôi. Tử Vi rất là hiền, bé Trúc cũng mến Tử Vi lắm. Anh cũng biết, bé Trúc phá đến độ nào, đã đổi bao nhiêu người dạy đàn, nhưng nó lại chịu nghe Tử Vi dạy. Không những vậy, mẹ của tôi, bà cụ cũng rất thích Tử Vi Và tôi cũng nói rõ là tôi không có ý gì với Tử Vi hết, tôi chỉ là giúp cô ta thuần túy trên phương diện của một người bạn thôi

- Anh nói sao thì sao đi.

Kiệt nói vậy nhưng khuôn mặt lộ rõ vẻ không tin.

- Thôi được, tôi đi về, Mẹ tôi dặn anh Đêm Giáng Sinh làm gì thì làm cũng phải nhất định tới, nghe rõ chưa?

- Được rồi.

Thời gian là liều thuốc chữa bệnh tâm bệnh hay nhất, vì thời gian sẽ làm nhạt phai tất cả. Nhưng sao đối với Tử Vi thì liều thuốc đó lại chẳng chút nhiệm màu. Đã hai năm trôi qua, không biết người ấy bây giờ ra sao. Có còn nhớ hay đã quên, riêng Tử Vi thì biết mình chưa hề quên được. Mỗi một ngày trôi qua, thì nỗi nhớ, nỗi đau càng day dứt hơn. Nhất là mỗi khi đến Giáng Sinh nghe tiếng chuông, tiếng nhạc thì những chuyện xưa lại từng cái cái trở về như một cuốn phim đang chiếu lại từng màn trong đầu của Tử Vi.

- đi Tử Vi, Di Tử Vi!

Tử Vi giật mình ra khỏi giòng suy nghĩ.

- Chuyện gì hở?

- Đoạn vừa rồi con đánh có đúng hông?

- Ồ, con đánh lại một lần nữa cho dì nghe lại đi.

- Dạ được.

- Sai rồi, cái nốt đó phải là F sharp, làm lại đi con.

- Dạ,

Bé Trúc quay xuống bấm một hai phím thì ngưng tay.

- Tại sao lại không đàn nữa.

- đi Tử Vi à, hôm nay Di không có được vui sao?.

- Dạ có phải, hôm nay dì thấy hơi mệt thôi.

- Cậu của con nói dì ghét Giáng Sinh lắm nên lúc này có lẽ dì không có được vui. Giáng Sinh được nghỉ ở nhà, lại có ông già Noen mang thật là nhiều quà tới. Tại sao dì lại ghét Giáng Sinh hở dì.

- Cậu của con chỉ nói chơi thôi, dì đâu có ghét Giáng Sinh. Phải rồi, năm nay con ước ông già Noen sẽ đem gì đến cho con. Kể cho dì nghe được không?

- Năm nay con muốn ba má của con từ Mỹ về đây ăn Giáng Sinh chung với con. Con đã lâu lắm không có gặp mặt họ Con thật nhớ ba má của con lắm.

Tử Vi vuốt tóc của bé Trúc, đưa bé thật tội nghiệp, ba má đi làm ăn gỏi để nó ở đây luôn với bà ngoại. Nghĩ đến bé Trúc, làm Tử Vi lại nghĩ đến bản thân mình.

- đi cũng vậy đó

Tử Vi thở dài khẽ nói.

- Ngoài cái đó ra con còn muốn gì khác không?
- Con muốn búp bê nè, skater nè, gấu bông nè.
- đđược rồi, nếu con ngoan thì ông già Noen nhất định sẽ đem đến hết mấy thứ đó cho con.
- Con có cái này tặng cho dì. Dì đợi con chút.

Nói rồi Bé Quỳnh chạy đi, một lát sau đẹp lại một tấm thiệp đưa cho Tử Vi Tử Vi mở ra coi, là một đóa hoa do bé Trúc vẽ, có hàng chữ CHÚC DÌ TỬ VI GIÁNG SINH VUI VẼ.
 Tử Vi thật rất cảm động

- Cảm ơn con thật là nhiều. Dì rất là thích.

Cánh cửa phòng đàn mở ra. Mẹ của Tường bước vào. Tử Vi đứng dậy gật đầu chào.

Mẹ của Tường vui vẻ đến bên cạnh.

- Sao, học xong chưa.
- ủa thưa xong rồi.

Tử Vi đáp.

Bà đưa cho Tử Vi một xấp tiền

- Tiền lương của con

Tử Vi coi lại rồi vội trả.

- Thưa bác, tiền lương của con đâu có nhiều như vậy.

Mẹ của Tường đẩy lại.

- Sắp tới Giáng Sinh, con lại có một mình thôi. Có thêm chút tiền để đó. Cảm ơn con lâu nay dạy cho bé Trúc, không những chỉ dạy đàn mà con nói chuyện với nó nữa. Cảm ơn con. Đêm Giáng Sinh con chỉ có một mình, hay con tới đây chơi đi. Ở đây rất là náo nhiệt, hợp với tụi trẻ tụi con lắm.

- ủa thưa cảm ơn bác, nhưng con rất là sợ ồn ào. Chắc con không tới được đâu. Con tới giờ đi học rồi, con phải về. Xin phép bác.

- Vậy bác cũng không ép con. Nhưng nếu lúc đó con thấy thích cứ gọi một tiếng, bác nói ông Trương mang xe qua rước con.

- ủa.

Tử Vi cầm cái xách rồi bước ra phía cửa, Tường cũng vừa mở cửa bước vào.

Tử Vi gật đầu chào rồi bước ra. Tường vội chạy theo.

- Tử Vi đợi đã . Để anh chở em đi.

- Tử Vi đợi đã. Để anh đưa em đi.

Tử Vi dừng quay lại

- Không cần đâu. Cảm ơn anh.

Tường chạy đến trước mặt Tử Vi Giọng của chàng vui vẻ.

- Giờ này xe bus lâu lắm mới có. Hôm nay là 22, trường học đã đóng cửa rồi, em chắc được nghỉ rồi phải không? Em muốn đi đâu, về nhà hay muốn xuống phố. Hay em muốn đi đâu khác. Hôm qua dưới phố mới giăng đèn cây thông rất là lớn, đẹp lắm, em muốn đi coi không? Hay là...

Tường rất là vui vẻ. Không hiểu sao sự vui vẻ, nhiệt tâm của Tường lại làm cho lòng của Tử Vi cảm thấy khó chịu, bực bội. Tử Vi lớn tiếng ngắt lời của Tường.

- Tôi đã nói không cần. Tôi đi đâu mắc mớ gì đến anh. Anh thật phiền quá. Anh rảnh lắm sao, cứ lo chuyện bao đồng.

Tử Vi nghĩ Tường chắc chắn sẽ nổi giận. Tường là một bác sỹ có danh vọng, địa vị, đi đến đâu cũng được mọi người trọng vọng. Chỉ có chàng lớn tiếng với người ta thôi, còn không ai dám có thái độ như vậy đối với chàng cả. Nhưng nét mặt của Tường không thay đổi, vẫn nụ cười trên môi. Giọng của chàng vẫn ôn tồn, dịu dàng.

- Thì coi như là anh nhiều chuyện đi. Khiến cho em cảm thấy phiền thì anh xin lỗi. Nhưng trời đã sắp tối rồi, dù sao anh không thể nào để một người con gái đi về một mình được. Để em đưa anh đi, được không Tử Vi.

Tử Vi thật sự rất xúc động, nhưng vẫn cứng giọng, cố gắng tỏ vẻ thật lạnh nhạt

- Nhưng em thật sự không cần. Em chỉ muốn đi một mình thôi. Anh hãy trở về nhà đi.

Tường ngập ngừng chần chừ. Tường cũng hiểu Tử Vi đã quyết định rồi thì không thể thay đổi được. Tử Vi đã muốn vậy thì để cô ta yên thì hơn.

- Vậy thôi, anh không ép em nữa. Em đi đường cẩn thận.

Tử Vi gật đầu rồi rảo bước đi. Tường quay về nhà. Nghe tiếng cánh cửa đóng lại, Tử Vi dừng quay lại nhìn căn nhà của Tường giây phút.

- Xin lỗi anh Tường.

Tử Vi thâm thì một mình. Tử Vi hối hận thật nhiều vì những lời nói lúc nãy của mình. Tường đã giúp cho Tử Vi rất nhiều, nếu như không có chàng thì bây giờ có lẽ Tử Vi đã phải ở ngoài đường rồi. Cho dù có bực đến mấy cũng thể nói ra những lời như vậy được. Nhưng... trời ơi, phải làm sao đây. Tình gia đình, tình yêu, tình bạn, tất cả đều thật quá mong manh. Bây giờ, ngay cả tình bạn bình thường Tử Vi cũng không muốn có, Cái cảm giác có được, rồi một ngày nào đó, bị mất đi tất cả thật đau lắm, còn đau khổ hơn lúc chưa có thứ đó, chưa biết đến thứ đó bao giờ.

Rời nhà của Tường, Tử Vi ngồi xe bus đến bãi biển của Venice Những lúc thật cô đơn, hay buồn phiền, nhất là vào những ngày cuối năm, Tử Vi thường hay đến nơi này. Có lẽ vì có người đã từng nói với Tử Vi, mùa Thu ở Venice là đẹp nhất, thật ra thì mùa Thu ở Venice hay bất cứ nơi nào đối với Tử Vi bây giờ thì cũng chẳng có gì là đẹp, nhìn những chiếc lá rơi thấy lòng lại càng thêm tan tác. Tuy vậy, mỗi khi đến nơi này Tử Vi thấy lòng của mình thanh thản, dễ chịu hơn. Và Tử Vi cũng biết rõ mỗi lần đến đây, lòng được vui trong giây phút đó. Nhưng khi về thì lại càng đau khổ và cô đơn hơn bao giờ hết, như có hàng ngàn mũi kim từng mũi, từng mũi một đang đâm vào tim của mình. Dẫu biết vậy, nhưng Tử Vi vẫn không kềm chế được bản thân. Bất kể là mùa Xuân, mùa Hạ mùa Thu hay là mùa đông như bây giờ, Tử Vi vẫn cứ phải đến nơi này, để rồi đến đêm về thì thao thức trằn trọc, phải dùng đến những ly rượu hay những viên thuốc ngủ để tìm quên.

Khi Tử Vi đến bãi biển thì mặt trời đã sắp lặn. Ánh mặt trời rơi chiếu trên mặt biển càng lúc càng mờ.

Trời hôm nay tối mau hơn ngày thường vì cả ngày nay mặt trời bị mây đen bao phủ. Lúc chiều có mặt trời

một chút nhưng bây giờ đã trở lại u ám. Biết chắc rằng sẽ mưa, mà sáng nay ra nhà Tử Vi vẫn không mang theo cây dù, dù rằng cây dù để ngay ở trước mặt. Có lẽ như người ta nói, thời gian có thể thay đổi nhiều thứ, nhưng không thể thay đổi tánh nết của một người.

Bãi biển ở Venice khác hẳn với những bãi biển ở California. Ở nơi này ngày thường thì rất vắng người, dường như là chẳng có ai đến. Có lẽ vì Italy được bao bọc bởi biển, và trong thành phố thì lại có nhiều những giòng sông nhỏ. những người sống ở đây ít đi xe hơi riêng hay xe bus, mà đi trên những con thuyền, thuyền đi rất chậm, nhưng quang cảnh hai bên thật là đẹp, gió man mát lạnh nhẹ nhẹ, trên thuyền còn có những người thổi saxophone, thổi hồi cảnh đẹp và êm đềm đến như vậy ai có thể bỏ lỡ. Nhưng vào những ngày Giáng Sinh thì bãi biển lại rất đông người.

Từng cặp trai gái nắm tay nhau dạo trên bãi biển, kể cho nhau nghe cuốn truyện hay họ vừa đọc tới qua, hay bàn luận về vở nhạc kịch họ vừa cùng nhau đi xem về. Tử Vi nhớ vào đêm Bình An năm ngoái, Tử Vi cũng đến nơi này. Tử Vi thấy trên tay của mỗi cô gái đều cầm một ngôi sao bằng pha lê Hôi ra mới biết ngôi sao bằng pha lê tượng trưng cho một sự tốt lành, một niềm hy vọng tốt đẹp cho tình yêu của họ. Họ thật là hạnh phúc, thật là vui vẻ, họ chắc chắn sẽ nhớ mãi buổi chiều và bãi biển nay nơi họ định tình và trao nhau những lời tỏ tình dễ thương nhất, cũng như Tử Vi nhớ mãi bãi biển năm xưa. Ở bãi biển đó, Tử Vi đã có được vài giây phút thật ngắn ngủi nhưng là những giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời của Tử Vi. Người đó đã nói ra tiếng yêu vốn đang cố giấu tận sâu trong đáy lòng.

Tử Vi kiếm một góc vắng người rồi ngồi xuống trên bãi cát. Biển thật là đẹp vì sóng ở đây rất là nhẹ. Tử Vi lấy ra cuốn tập và hộp bút màu định vẽ lại cảnh đẹp của biển. Vẽ được vài nét thì Tử Vi ngưng tay, những chuyện muộn phiền những kỷ niệm lại trở về trong đầu. Tử Vi ôm đầu, lắc thật mạnh không muốn nghĩ tới nữa. Nhưng làm sao mới có thể quên được. Tử Vi thấy thật ngộp thở, thật mệt mỏi. "Chúa xin Chúa hãy giúp cho con."

Mưa bắt đầu đổ xuống, bãi biển mới đó còn rất là đông người, thoáng một cái đã vắng hẳn đi chỉ còn lại vài người. Tử Vi đứng dậy nhưng chưa đi về, mà lang thang dạo trên biển. Chiếc áo khoác ngoài và tóc của Tử Vi đã ướt hết. Lúc đó một người đàn bà người Ý độ khoảng tuổi trung niên, chạy tới đập sau lưng Tử Vi. Tử Vi quay lại, bà ta chìa ra đưa cho Tử Vi cây dù. Thấy khuôn mặt ngơ ngác của Tử Vi, người đàn bà vội giải thích.

- Có cậu thanh niên nhờ tôi đưa cho cô cây dù.

Nói rồi bà ta bỏ đi ngay, Tử Vi còn chưa kịp nói tiếng cảm ơn.

Tử Vi nghĩ chắc là Tường, ngoài Tường và gia đình của chàng ra, ở Italy, Tử Vi đâu có quen ai, chắc Tường đi theo nhưng không muốn cho Tử Vi biết nên mới nhờ người ta đưa giùm cây dù.

- Anh Tường! Anh Tường

Tử Vi gọi lớn, mà không có ai trả lời. Nhìn quanh cũng không thấy ai, chắc là Tường đã về rồi. Có cây dù trong tay, mà Tử Vi cũng không mở ra. Đi trong mưa, tuy rằng ướt và lạnh cả người nhưng Tử Vi lại càng thấy thoải mái và nhẹ nhàng trong lòng. Lang thang thêm một lát nữa thì có bàn tay đập sau lưng.

Tử Vi giật bản người, quay lại thì ra là Tường.

- don't ever do that again, em sẽ bị đau tim đó. Sao anh lại đi theo em.

- Lúc này em đi anh thấy không an tâm, trở ra lại thấy em lên xe bus nên anh chạy xe theo em đến đây. Em có khùng hay không? Một mình đến nơi này, còn nữa mưa lớn như vậy không chịu về mà đứng ở đây. Dù nè, che lên đi.

Tường đưa cho Tử Vi cây dù, Tử Vi không khỏi ngạc nhiên.

- Anh đã đưa cho em cây dù rồi mà

Bây giờ đến phiên Tường ngơ ngác như Tử Vi lúc này.

- Anh đưa hời nào, này giờ anh kiếm chỗ đậu xe mới vô tới thôi.

- Thật không phải của anh sao? Vậy thì là ai.? Anh lại đùa trò thần bí phải không?

- đương nhiên không phải là anh, ai mà đem theo ba cây dù trong xe bao giờ. Cầm ba cây dù ra đường chắc là anh không bình thường rồi.

- Cầm hai cây cũng đã không phải là bình thường cho lắm.

Tử Vi nói.

- Không biết gì cả, hai cây dù là để lỡ gặp cô nào nhìn dễ thương, thì có sẵn cây dù, có cứ đi theo làm quen người ta. Sau đó cô ta phải trả dù, vậy là có cơ hẹn gặp người ta lần thứ hai. Tâm lý đàn ông, em biết bao nhiêu.

- Vậy sao. Cái cô bên kia không có dù kia, chạy qua làm cử chỉ ga lăng đi.

- Cô đó hả, lúc nãy đi ngang qua tính làm quen rồi, lại gần thì ra là anh đã gặp cô ta ở bệnh viện rồi nên thôi, nếu không làm gì có dù cho em.

- Tốt quá ha... phải rồi, quen biết rồi thì càng tốt, sao không đi làm quen đi.

- Ừ, quen biết rồi đúng là tốt, khổ nỗi anh gặp cô ta bên bệnh viện tâm thần, nên...

Tường đùa nhưng khuôn mặt của chàng cứ tỉnh tỉnh không cười,

- Anh sao không hà. Người ta như vậy mà nói bị điên.

- Thật đó, chứ trời mưa lớn như vậy mà đứng dưới mưa, người bình thường đâu có ai làm như vậy. Tử Vi đánh nhẹ lên vai của Tường.

- Ý anh nói em không bình thường phải không?

- Anh không nói nha, là em tự nói thôi đó.

Tử Vi bật cười.

- Thôi về đi, tối rồi đó.

Tường nói. Tử Vi gật đầu, trong lòng vẫn còn thắc mắc không biết ai tốt bụng đã đưa cho mình cây dù. Đêm nay là đêm Bình An, bên nhà của chàng đầy cả khách khứa. Đã biết trước kết quả, nhưng Tường vẫn hy vọng là Tử Vi sẽ đến buổi tiệc tối nay. Nhưng như năm trước Tử Vi không đến. Món quà định tặng cho Tử Vi còn ở dưới gốc thông. Tường xin lỗi bạn bè vắng mặt một hồi rồi lái xe thật nhanh đem món quà đến nhà cho Tử Vi. Món quà này Tử Vi chắc sẽ thích lắm.

Trong nhà Tử Vi, tiếng nhạc trong nhà phát ra thật là lớn. Tường bấm chuông năm sáu lần mà Tử Vi vẫn không ra mở cửa. Không lẽ Tử Vi không có nhà. Tử Vi đã đi đâu rồi, nếu ra ngoài sao trong nhà lại để đèn và nhạc. Không lẽ lại như Giáng Sinh năm ngoái, Tử Vi ở nhà cắt mạch máu tự tử. Cũng may là Tường mang quà Giáng Sinh đến phát giác, chở Tử Vi đến nhà thương kịp lúc. Nghĩ đến đây tay của Tường toát cả mồ hôi. "Đừng nha Tử Vi, đừng nha"

Chàng vội đá cánh cửa. Cánh cửa ọp ọp cũ kỹ chỉ cần đá nhẹ thì đã bung ra.

- Tử Vi! Tử Vi em ở đâu.

Chàng vội đá cánh cửa. Cánh cửa ọp ẹp cũ kỹ chỉ cần đá nhẹ thì đã bung ra.

- Tử Vi! Tử Vi em ở đâu.

Không có tiếng trả lời. Trên nền nhà ngổn ngang những mảnh vỡ thủy tinh.

- Tử Vị Tử Vi

Phòng khách, nhà bếp cũng không thấy Tử Vị Nghe tiếng rớt vỡ của thủy tinh ngoài ban công, Tường vội chạy ra. Một cảnh tượng làm cho chàng muốn đứng tim. Tử Vi đang ngồi vắt vẻo trên chiếc lan can bằng gỗ ọp ẹp theo năm tháng đã mục. Một tay vịn thành lan can, còn tay kia thì cầm chai rượu red rose Mặt của nàng đỏ ửng vì rượu. Tử Vi đã say khướt.

- Tử Vi mau xuống đây.

- Tại sao anh tới đây.

- Xuống đây đi Tử Vi.

Tử Vi lắc đầu.

- Không xuống đâu. Ngồi ở đây thật thoải mái lắm. Em giỏi lắm, em không có sợ cao. Em đi trên thành cho anh coi nha.

Tử Vi tính đứng dậy, Tường vội chạy tới chụp cánh tay của Tử Vi kéo nàng xuống. Kéo được Tử Vi xuống, Tường vội lôi Tử Vi vô nhà, Tử Vi vùng vằng giằng ra, khó khăn lắm Tường mới lôi Tử Vi vô được nhà tắm. Lấy cái vòi nước lạnh Tường xịt lên trên đầu của Tử Vi.

- Em đã tỉnh lại chưa. Cứ hai ba bữa là em lại giờ cái trò khùng điên này một lần. Chừng nào em mới chịu tỉnh táo hả.

Tường kéo Tử Vi đến trước tấm gương.

- Nhìn trong gương đi, hãy tự hỏi mình đi bây giờ em giống ai hả.

Nước lạnh làm cho Tử Vi tỉnh táo lại phần nào. Tử Vi giằng ra khỏi tay của Tường.

- Buông tôi ra, tôi ra sao mắc mớ gì đến anh, cho dù tôi muốn tự tử hay tự hủy hoại mình cũng là chuyện của tôi. Không liên quan gì tới anh.

Tường bắt đầu nổi nóng. Chàng đã mất hết sự kiên nhẫn của mình với Tử Vi.

- Phải không liên quan tới tôi, tôi đúng là nhiều chuyện. An tâm đi, từ nay tôi sẽ không làm kẻ nhiều chuyện nữa. Cô muốn sống thế nào thì sống đi. Sống làm một kẻ ích kỷ, tự hủy hoại đời của mình. Có nghĩ đến người nhà của cô nếu biết cô mỗi ngày sống như vậy họ đau lòng ra sao không?

Tường ngưng giây phút, giọng của chàng dịu lại.

- Anh không biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì khiến cho em trở nên như vậy. Nhưng làm người thì không có ai có thể tránh được chuyện buồn. Có những người lúc nào cũng cười vui vẻ, không phải là họ không có chuyện buồn, nhưng vì họ hiểu được vui thì cũng phải sống, buồn thì cũng phải sống. Tại sao lại phải cứ đày đọa mình trong phiền não. Sau khi những chuyện không được vui xảy ra, một con người có quyền buồn, có quyền uống rượu cho vui sầu. Nhưng chỉ đến một giai đoạn nào thôi, rồi họ phải tỉnh táo lại, tiếp tục vui vẻ bắt đầu lại cuộc sống mới. Tại sao em lại không thể làm như vậy. Hai năm, đã quá đủ rồi Tử Vị Em sống như vậy không những là đang hại mình, còn hại đến bạn bè, gia đình, những người quan tâm đến em. Vì họ không thể tập trung làm việc, không thể vui được vì họ phải bận tâm lo lắng cho em, không biết giờ phút nào em lại nổi điên muốn làm chuyện dại dột. Em bị xe đụng trúng nhưng ông

trời đã không để cho em chết. Thì em lại càng không thể tự hủy hoại cuộc đời của mình, sống mãi như thế này em hiểu không?. Có hiểu hay không? Anh không nói nữa đâu. Em hãy tự suy nghĩ đi.
Tường đã bỏ đi, Tử Vi gượng đứng lên nhìn vô tâm gương. Người trong gương là một con người tiêu tụy, xanh xao, đầu tóc rối bời.

"Người trong gương thật là mình hay sao?"

Cả buổi sáng nay còn người của Tường không biết bị gì. Đụng cái gì là vỡ hay đổ cái đó. Trong lòng bức dọc thì đúng là làm chuyện gì cũng không được suông sẻ. Tường vẫn còn đang bức về chuyện của Tử Vi. Nhiều lần Tường cầm phone định gọi Tử Vi, coi Tử Vi ra sao. Nhưng rồi lại thôi. Tử Vi đúng là đã hết thuốc chữa, tánh tình lại ngang bướng, đâu có liên quan gì tới chàng. Để mặc Tử Vi nghĩ tới làm gì cho phiền.

Tường bấm nút intercome gọi cô ý tá của chàng.

- Thư Kỳ vô đây chút.

Cánh cửa phòng mở ra, rồi tiếng chân đi vào, Tường không ngược lên nhìn

- Em fax cái này qua cho bệnh viện cho anh,

Tường chỉ cái binder màu đen để ở góc bàn

- "Rồi pha dùm cho anh ly ca fê, mang vô đây.

- Anh muốn bỏ đường hay sữa.

- Bỏ...

Tường chột ngưng, giọng nói nhẹ nhàng đó. Tường ngược lên, trước mặt chàng là một người con gái trong chiếc áo choàng màu đỏ thật xinh, và nụ cười rạng rỡ thật tươi tắn. Mái tóc cắt ngắn layer, trông rất tân thời. Tường sững sờ.

- Tử Vi?

- Cafe anh muốn bỏ đường hay sữa? Hay là em bỏ hazel nut cream cho anh nhé Được không?

- Không cần đâu Tử Vi Em... em thật khác quá.

Tử Vi thẹn thùng

- Em nghĩ phải thay đổi một chút.

Tường gật đầu.

- Tươi tắn, vui vẻ như vậy mới giống là một cô gái, mới giống cái tên của em chứ. Để anh làm mai cho em cũng dễ hơn mà.

Tường đùa. Tử Vi cũng cười.

- Anh lúc nào cũng giỡn hết.

- Phải rồi, kiếm anh có chuyện gì? Em thấy chỗ nào không khoẻ hay cần thêm thuốc hả.

Tử Vi lắc đầu.

- Phải có chuyện mới kiếm anh được hay sao?

- đương nhiên là không phải, chỉ tại xưa nay nếu không phải là để lấy thêm thuốc, em đâu có tới đây.

Tường cười

- Em tới rủ anh đi ăn trưa, anh có rảnh không?

- được cô Vi rủ không rảnh cũng phải rảnh. Em muốn đi đâu ăn trưa, để Thư Kỳ gọi đặt chỗ trước cho mình.

- dante Rio, chỗ đó đẹp lắm

- dante Rio là chỗ hay có minh tinh tới ăn phải không?

Tường hỏi.

Tử Vi gật đầu.

- Ủ huh!. Cho nên mau đi đi, nếu không khó kiếm bàn lắm. Đứng dậy đi.

Tử Vi kéo cánh tay của Tường.

- được rồi, được rồi. Em thay đổi mau thật đó. Ngày hôm qua khuôn mặt còn lạnh như tiền, hôm nay thì giống mấy cô bé, mê tài tử Đan bà thật là khó hiểu quá.

- Chứ sao, cho nên đàn ông mãi mãi không hiểu được tâm lý của người đàn bà đâu.

Tử Vi đùa.

Hôm nay đã là giữa tháng 2. Cũng là chiều ba mươi của lịch tạ Ngày mai đã là năm mới, bắt đầu một trang mới cũng là dịp tốt nhất để Tử Vi bắt đầu lại một trang mới cho cuộc đời của mình. Những thứ cũ phải nên quên đi và cũng không nên giữ làm gì.

Tử Vi mở ngăn kéo lấy cái chìa khóa của cái rương lớn. Trong cái rương này đựng những kỷ niệm đẹp nhất cũng như buồn nhất của Tử Vi Tử Vi lấy ra từng thứ xếp trên giường, con rùa bông, cái palm notebook, cái khăn choàng cổ bằng len đan xong đã lâu mà không thể tặng. Bên dưới là cuốn nhật ký đã nửa năm nay Tử Vi không viết nữa. Cầm cuốn nhật ký của lên, Tử Vi đến ngồi bên lò sưởi rồi bật cho lửa lớn lên.

Cuốn nhật ký này không ghi ngày tháng, cũng không ghi chi tiết, mà chỉ là những bài thơ Tử Vi viết trong những đêm thao thức trăn trở không ngủ được. Tử Vi mở ra đọc lại. Mở đầu là một đoạn văn ngắn, sau đó thì chỉ là những bài thơ.

Chiều hôm nay tôi chạy tới bên bờ biển. Bầu trời âm u ảm đạm cũng như cõi lòng của tôi. Không có hoa, không có nhạc, không có tình yêu, chỉ có một màu trắng chia lỵ Tôi như chiếc lá vàng khô trên lề đường, cô đơn lẻ loi, bị cuốn đi trong gió không biết sẽ bay về nơi nào, không biết ngày mai sẽ ra sao.

Tôi dùng vải trắng quấn chặt tai và mắt của tôi lại, để không còn có thể nghe, không còn có thể thấy, để không còn phải nghĩ đến Minh. Nhưng hình ảnh của chàng, nụ cười của chàng vẫn hiện về trong đầu của tôi. "Minh, phải làm sao em mới có thể quên anh? Phải làm sao? Phải làm sao?"

Những trang kế tiếp là những bài thơ Mỗi một bài thơ đều mang những niềm thương nỗi nhớ về một người.

Em yêu anh khi vừa tròn mười tám

Chớm mến anh người trai trẻ tài hoa

Nụ cười ấm với ánh mắt hiền hòa.

*Viên phấn trắng anh mở tương lai mới
Nhớ buổi nào chúng mình vừa gặp gỡ?*

Thoáng nhìn nhau lòng đã thấy xuyên xao

Rời hình anh tràn ngập mãi về sau

*Ngày không gặp em buồn lên khoé mắt.
Chiều không anh tâm hồn băng khuâng nhớ*

Gió chiều đông lạnh buốt cả tâm tư

Bởi vắng anh nắng như phủ mây mù

*Hoa bướm đẹp cũng trở thành xa lạ.
Rời những bữa trông trường vừa tan học*

Một mình em lê bước đến cô đơn.

Lòng thiết tha nghe thương nhớ đến anh hơn.

*Môi khẽ gọi tên anh người tha thiết.
Anh ở đâu em buồn anh có biết*

Bên người ta có còn nhớ em chẳng

Em phương này tim vỡ theo ngày tháng

Mơ hay em... đã chết tự bao giờ.

Em ở phương này anh ở đâu

Hai khung trời nhớ một khung sầu.

Tình ta trời dày vào ngăn cách

*Gọi mãi tên mà chẳng thấy nhau
Em đếm thời gian trên ngón tay.*

Buồn thương chất nặng cả đôi vai

Lòng sao nặng trĩu sâu ngăn cách

*Vì anh là làn mây trắng bay.
Mây nhớ chân trời em nhớ anh*

Gió đưa mây đến cuối trời xanh

Còn em trời chẳng cho đôi cánh

Nên vẫn lạc loài thương nhớ anh

Nếu thời gian có thể quay trở lại

Lúc em còn là con bé thích đùa vui

Lí lắc bên anh, tung tăng với nụ cười

Chưa vương sầu, chưa biết gì đau khô?

Nếu thời gian có thể quay trở lại

Lúc mẹ cha còn nồng thắm bên nhau

Gia đình ấm êm chẳng vương chút âu sầu

Thì em chẳng như nay tìm rạn vỡ

Nói vậy thôi chứ không thềm đâu nhé

Ngược thời gian thì ta chẳng yêu nhau

Dẫu biết nhau để nặng trĩu âu sầu

Tuy đau khổ nhưng em không hối hận

Ta bên nhau để rồi yêu và hận

Hận trách trời sao tạo cảnh trái ngang

Tiếng yêu mới trao nhưng phải vội tàn

Để một đời, em sẽ hoài ghi nhớ.

Thời gian làm nhạt phai tình

Sao vương vấn mãi mối tình năm xưa

Bên ngoài oi ả nắng trưa.

Nhưng em thấy lạnh rét vào trong tim.

Tim ơi sao chẳng chịu yên

Cứ nhưc nhớ mãi nhớ người đêm đêm

Để rồi nghe nhớ thương thêm

Ợi chờ anh đến dù là trong mơ.

Im lặng làm sao một buổi chiều

Lòng em rạn nứt bởi tình yêu

Ô hay! Thu đến bao giờ nhi?

*Vắng vẻ nghe hôn những tịch liêu
Em phải xa anh giữa một chiều*

Yến oanh ngừng hót gió đầu hiu

Ong buồn quay quần bên hoa trắng

U uẩn vẫn vương mãi một chiều.

Tháng ngày vẫn lặng trôi

Tim vẫn nhớ một người

Tình đã lỡ tình rồi

Sao vẫn nhớ về nhau

Những kỷ niệm xưa

Sao vương vẫn mãi

Đặt bút viết chưa nên chữ

Lệ đã chảy xuống thành dòng.

Đọc đến đây, Tử Vi vội đóng sách lại, giục vô trong ngọn lửa đang cháy phừng phừng. Tử Vi ôm đầu bật khóc.

"Tại sao bao nhiêu cố gắng của tôi vẫn không thể khiến tôi quên đi được. Tại sao?"

Mẹ của Tường đã dặn trưa nay mọi người phải tụ họp ở đây để đi chùa. Ai nói ở nước ngoài thì không có hương vị tết như Việt Nam. Florence tuy rằng không có đông người Viet như Cali, đồ ăn cũng có lẽ cũng không ngon bằng, nhưng vào những ngày tết ở đây cũng có trảng pháo bánh chưng xanh, dưa hành củ kiệu, giò lụa, bánh mứt, và cả hoa mai vàng, tuy rằng hoa mai đây chỉ là mai giả mà thôi.

Lúc trưa tất cả mọi người tụ họp ở nhà của Tường rồi cùng đi chùa. Tử Vi theo đạo Chúa nhưng vì mẹ của Tường rủ mãi nên đành phải đi theo. Đạo nào thì cũng dạy cho người ta trở thành người lương thiện, nên đi chùa thì cũng chẳng có hại gì. Mẹ của Tường lại đích thân may cho Tử Vi chiếc áo dài màu vàng nhạt để mặc đi chùa ngày hôm này. Làm sao có thể từ chối được

Ngôi chùa đi đến là một ngôi chùa nhỏ của người Hoa. Ngôi chùa này tuy nhỏ nhưng tập nập khách du xuân ra vào. Sự đặc biệt của ngôi chùa này là có hơn 10 ngàn tượng Phật. Bốn bức tường ở đây được chia ra từng khung nhỏ, mỗi cái khung có đặt một tượng phật mạ vàng nhỏ, cả bốn bức tường của mỗi gian phòng ở chánh điện đều có cách trang trí như vậy.

Mùi hương trầm quyện với mùi pháo tạo ra một vẻ rất là tết. Kiệt phá phách len lén lúc các sư bà không để ý, anh ta bẻ một cành hoa đào trong sân. Nói cái gì là lộc, năm nay anh ta chắc chắn sẽ được đào hoa. Đào hoa đâu thì không thấy, chỉ thấy liền trước mắt là anh ta tự đào họa cho mình thôi. Vì vừa thốt ra những lời đó, anh ta liền bị người bạn gái của mình néo lỗ tai và tịch thu mất cành hoa đào của anh ta. Trong chánh điện của Chùa thì đầy cả người. Người thì cầm cây nhang lớn, người thì cầm cả bó nhang nhỏ. Nhưng người nào cũng cầm nhang. Khói mù mịt cả gian phòng. Nhà của Tử Vi không bao giờ thấp nhang, Tử Vi lại chưa đi chùa bao giờ nên thấy thật ngộp ngạt khó chịu. Mắt của Tử Vi cay xè, chảy cả nước mắt. Tường thấy vậy đề nghị.

- Mình ra ngoài đứng nha.

Tử Vi vội đồng ý ngay. Trên đường ra ngoài, đi ngang qua phòng xin xăm Tường hỏi.

- Em có tin xăm không?

- Em chưa có xin xăm bao giờ, nên không biết.

- Vậy thử đi.

Tử Vi lắc đầu.

- Coi như là chơi cho vui thôi. Qua đây thử đi.

Tường đưa cho Tử Vi bình xăm. Tử Vi lắc ra được cây xăm số 42. Lấy lá xăm rồi đến đưa cho sư bà giải xăm, sư bà là người Tàu nhưng biết nói tiếng Việt.

- Bạch thầy giải cho con lá xăm.

Vị sư già lầm nhậm lá xăm.

Mạng vận chiếm chi thiệt mỹ tai.

Tri quan bí thực thời tương lai.

Mưu vi số tái đa nan toại

Kiên tuế thu đông duyên vận lai

- Đây là lá xăm tình duyên. Số của con có sao đào hoa chiếu mệnh. Con được rất nhiều người thương mến. Và tình duyên sau này của con cũng rất tốt. Nhưng mấy năm vừa qua duyên tình của con rất xấu, có thể nói là tệ nhất. Được cái thời gian đó đã sắp hết rồi, thu đông sắp tới tình duyên của con sẽ đẹp trở lại, con sẽ đám cưới.

- Đa cảm ơn thầy.

Tử Vi đứng dậy.

- Không có gì.

- Em có tin hay không?

Tường hỏi. Tử Vi lắc đầu cười

- Tình yêu còn không có, thì làm gì có chuyện đám cưới như sư bà dạy.

- Biết đâu đang ở bên cạnh em nhưng em không để ý thôi.

Tường nhìn Tử Vi bằng một tia mắt kỳ lạ, Tử Vi vội né tránh nhìn đi chỗ khác.

- Mấy người kia chắc đã lễ Phật xong rồi, mình ra kiếm họ đi.

- Kiệt cứ loay hoay chụp hình, đến khi đi lấy đồ ăn thì khay thịt bò đã hết rồi.

- Sao mà ăn mau quá vậy.

- Ai biểu anh chậm tay quá. Ngoài kia còn nhiều lắm. Chịu khó ra nướng đi.

Tú Anh nói.

- Tú Anh, Ê ,ra nướng tiếp đi.

- Nướng khói như vậy, người của em sẽ dính toàn là mùi BBQ, lát nữa em còn có hẹn với một anh chàng rất ư là đẹp trai nữa. Anh nướng đi.

- Quỳnh!

- Ở đây không phải là toà soạn. Anh đừng có hòng sai em. Đàn ông thì phải ga lăng một tí, tự ra nướng đi. Kiệt đành phải đi ra ngoài nướng thịt. Thấy cái tướng vụng về của anh chàng Tử Vi tội nghiệp.

- Thôi để em nướng cho.

Mặt của Kiệt tươi ngay nhưng anh ta ngại từ chối.

- Thôi, áo dài của em đẹp quá, mắc công lửa dầu văng vào. Anh làm được rồi.

- Không có sao đâu mà. Anh tránh ra đi. Em làm cho.
Từ chối cho có lệ vậy thôi, chứ Kiệt giao ngay.

- Chỉ có Tử Vi là tốt nhất. Ê hỏi thật chứ tại sao lúc này em thay đổi vậy, nói chuyện nhẹ nhàng nè, lại tốt nữa. Anh thấy có chút không quen đó. Hỏi thật, có phải em đang cặp kè không?

- Anh còn ba hoa nữa thì em để cho anh nướng đó.

Tử Vi đùa. Bé Trúc chạy trong nhà chạy ra nắm của Tử Vi.

- Vô nhà đi con, ngoài này khói lắm.

- đi Tử Vi, dì nói là tối nay đi coi phim mà.

Phải rồi, Tử Vi hứa với con bé hôm nay dẫn nó đi coi phim mà quên mất.

- Ồ được rồi, đợi dì lát đã.

- Sắp trễ rồi dì Tử Vi, đi mau đi.

Con bé nắm tay của Tử Vi kéo đi, Tử Vi đưa lại cho Kiệt cái cây gắp thịt

- Em không giúp anh được rồi, thôi ráng làm đi nhạ Từ từ thôi Trúc.

Đến chỗ Tường đang đứng bé Trúc rủ.

- Cậu có muốn đi coi phim với cháu hông?

- Ồ, nếu dì Tử Vi của cháu cho cậu đi?

Bé Trúc ngược nhìn Tử Vi.

- đi Tử Vi, có chịu hông dì.

- Chịu, có người mua vé cho mình mà. Đương nhiên là dì chịu. Nhưng em phải ghé về nhà thay áo khác đã.

Cái rạp phim được xây ngay ở trong cái mall thật là lớn. Người ta thật biết tính toán, xây rạp phim trong này cả hai đều có lợi, Chủ nhân những tiệm đồ trong mall và chủ nhân của rạp xine vì những ông chồng chờ vợ đi shopping chán quá, đâu có gì bằng là có thể vô rạp coi một cuốn phim ngồi máy lạnh mát coi một cuốn phim hay trong khi chờ vợ. Người vợ thì có thể an tâm lựa đồ cho thỏa thích vì không có người đi bên cạnh cần nhìn chán quá, hay mau mau đi. Rồi khi đợi giờ chiếu phim thì người ta cũng có thể dạo trong mall, mua một vài cái áo hay những món đồ dễ thương họ bắt gặp.

Hết phim mọi người túa ra, bé Trúc lẳng xăng chạy trước. Rồi chạy vô một cái tiệm gift shop.

- Trúc! Đừng có chạy nhanh quá

Tử Vi đuổi theo. Tường ngăn lại.

- Kệ nó đi, nó không lạc đâu. Cái mall này ngày nào nó cũng theo cô em họ của anh dạo trong này mà.

Nghe Tường nói, Tử Vi cũng an tâm một chút đi chậm lại.

- Cuốn phim đó cũng hay chứ ha.

- ủa,

- Em...

Tường đi sát gần bên Tử Vi, bỗng nhiên chàng nắm lấy bàn tay của Tử Vi, Tử Vi vội rút tay lại. Tường giữ lấy đôi vai của Tử Vi.

- Tử Vi, lòng của anh thế nào em hiểu được mà phải không?

- Em... em hiểu, nhưng em, anh không hiểu gì về quá khứ của em đâu. Em...

Tường ngắt lời của Tử Vi.

- Người nào cũng có quá khứ, anh không cần biết chuyện đó. Anh chỉ cần biết đến tương lai và hiện tại bây giờ. Bây giờ anh rất yêu em, và sau này cũng chỉ yêu mình em thôi. Cho anh một cơ hội được không? Tử Vi thật sự xúc động vì những lời nói của Tường, Tường là một người thật tốt.

- Em... em

Tử Vi còn đang ngần ngừ thì bé Trúc tay cầm một bó hoa, chạy tới đưa cho cho Tử Vi.

- đi Tử Vi hãy đồng ý làm bạn gái của cậu của con đi. Cậu của con rất là thương dì. Please, Please

Tử Vi nhìn Tường

- Anh dạy cho nó nói phải không?

- Anh đâu có.

Tường cười

- Tử Vi cầm bó hoa của bé Trúc trao cho, khẽ mỉm cười

- Anh thật lưu manh quá, lợi dụng con nít.

- Nếu mà có được người bạn gái, lưu manh một chút cũng đâu có sao.

Tường nắm lấy bàn tay của Tử Vi, ánh mắt chàng tràn niềm hạnh phúc.

Ngay lúc đó bản nhạc Unchain Melody phát ra ở trong mall vừa hết, một bài nhạc khác cất lên. Lời nhạc vừa hát lên

My love,

Therés only you in my life

The only thing that's bright
My first love,

You're every breath that I take

You're every step I make

Tử Vi đứng sững lại bó hoa trên tay của Tử Vi rớt xuống đất. Là bài Endless Love Những cảnh trên chiếc xe buổi chiều hôm đó lại như một cuốn phim chiếu lại từng màn trong đầu của Tử Vi.

- Tử Vi! Em làm sao vậy.? Tử Vi.

Tử Vi không nghe thấy gì cả, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh buổi chiều hôm đó. Tử Vi rút tay ra khỏi bàn tay của Tường

- Xin lỗi anh, xin lỗi. Em đã lầm rồi, em tưởng em có thể quên, có thể chấp nhận, nhưng không phải vậy, em đã lầm rồi.

Nói rồi Tử Vi vội bỏ chạy.

- Tử Vi! Tử Vi

Tường chạy theo, nhưng Tử Vi đã leo lên chiếc taxi đậu trước cửa đi mất.

Anh Tường,

Những chuyện xảy ra em thật không biết phải giải thích làm sao, chỉ có thể nói câu xin lỗi với anh. Em có từng nói với anh là em có một quá khứ, nhưng quá khứ của em không giống quá khứ của người ta, không phải chỉ cần người ta chấp nhận là có thể sống vui vẻ làm lại từ đầu. Quá khứ của em là một bóng ma sẽ theo em mãi cho dù em có đi đến nơi nào. Vĩnh viễn là một lỗ hổng trong tim không thể hàn gắn được.

Hai năm trước em bỏ nhà ra đi đến nơi này, nghĩ rằng sự ra đi của mình là cách giải quyết hay nhất.

Thật ra thì sự ra đi thì chỉ là một lý do viện cớ cho em, em không muốn đối diện với thực tế. Không muốn thấy ngày người mà em yêu nhất đám cưới, rồi sẽ vĩnh viễn xa em. Em ra đi để không cần phải thấy ngày đó. Em bảo lòng ra đi để quên hết mọi chuyện, thật ra thì khi ra đi em đã ôm theo mình tất cả những kỷ niệm, và mỗi ngày sống lại trong những kỷ niệm đó.

Cho đến bây giờ, tuy biết rằng là sự thật người đó đã bên người khác nhưng trong lòng em vẫn không tin là chuyện đó đã xảy ra. Có lẽ khi thật sự thấy người đó cùng vợ, cùng con, một gia đình hạnh phúc trước mặt của em thì em mới thật sự tin tưởng. Sự đau khổ dẫn dắt mỗi ngày của em là sự cấu sè của tâm hồn giữa thực tế và những kỷ niệm đang cố bám níu.

Trong những ngày tháng em sống thật đau khổ, anh đã xuất hiện, anh thật rất tốt. Là một mẫu bạn trai lý tưởng. Như một câu nói của một nhà văn hào "Cách hay nhất để quên đi người xưa là có một người mới bên mình." Rồi em đã níu lấy anh như một người sắp đuối bám níu vào cái phao giữa lòng biển cả. Em thật sự cố gắng tìm mọi cách để quên, để có một bắt đầu mới. Nhưng em làm không được. Những kỷ niệm xưa vẫn như một bóng ma hiện về đêm đêm.

Em phải trở về lại California, trở về đối diện lại những thứ em đang lẩn trốn. Trở về để thấy tận mắt người đó cùng vợ cùng con, là một gia đình hạnh phúc thì em sẽ cam lòng. Bóng ma trong lòng em mới

có thể biến mất. Còn như em ở lại đây, chấp nhận anh thì đối với anh không công bằng, em cũng đang tự lừa dối mình thôi vì bóng ma trong lòng em mãi mãi vẫn còn đó. Chúng ta cũng không thể nào có hạnh phúc.

Biết đâu một ngày nào đó em có thể thật sự quên đi người đó. Còn bây giờ thì em không thể hứa hẹn gì với anh cả. Em cũng không chắc là sẽ trở lại nơi này. Anh hãy quên em đi, em không xứng đáng với mối tình của anh, em đối với anh chưa hề có chút thật thà, em không phải lớn lên trong cô nhi viện, Tử Vi cũng không phải là tên thật của em. Anh tới hỏi anh Kiệt cuốn truyện Tình Mãi Bên Anh thì anh sẽ hiểu tất cả.

Em ngừng ở đây. Cầu chúc anh sẽ kiếm được một người con gái không vương vấn một quá khứ, một lòng một dạ bên anh.

Thu Linh

Thu Linh gấp lá thư rồi đưa cho Kiệt.

- Anh đưa cho anh Tường giùm cho em.

- Tử Vi, không Thu Linh em đi thật sao, em đã suy nghĩ kỹ chưa.

Thu Linh gật đầu.

- Em chưa có bao giờ suy nghĩ kỹ như bây giờ.

Tiếng loa gọi lên hành khách chuyển bay về California lần hai.

- Thôi em đi. Có lời này muốn nói với anh lâu rồi, thật ra anh là một ông chủ rất tốt lại dễ tánh. Được làm việc với anh là một kinh nghiệm quý báu nhất của em. Cảm ơn anh. Mai một nếu có dịp trở lại nơi này, em mong lúc đó anh không phải là ông chủ một tờ báo mà là thật nhiều tờ báo.

- Cảm ơn Tử Vi Em mãi mãi là Tử Vi trong lòng tụi anh.

- Ciao

- Ciao Tử Vi.

" Rốt cuộc đi một vòng lớn mình cũng trở về lại nơi này." Thu Linh đứng trước nhà ngần ngừ chưa vô. Một lát lâu Thu Linh tính dứt cái chìa vô mở nhưng rồi lại thôi. Ba mẹ đã ly dị biết đâu căn nhà cũng đã bán. Tay của Thu Linh run run bấm chuông, cánh cửa từ từ mở ra.

- Rốt cuộc con về tới rồi.

- Mẹ,

Thu Linh ôm chầm lấy mẹ Hai mẹ con ôm nhau khóc.

- đđề mẹ coi con, con đã ốm đi nhiều quá, ở nhà cái gì cũng có mẹ lo cho từng chút, ra ngoài sống một mình chắc con chịu khổ nhiều lắm phải không?

Thu Linh lắc đầu.

- Tại sao một lá thư con cũng không gửi về, hay một cú điện thoại cũng không đánh về báo cho mẹ biết con ở đâu. Bỏ đi như vậy có biết ba mẹ nhớ lo cho con đến độ nào không?

- Xin lỗi mẹ, từ nay con sẽ không dám như vậy nữa đâu.

- Vô nhà đi con. Anh ơi! Anh mau xuống đây.

Nghe mẹ gọi Thu Linh ngạc nhiên.

- Tới ngay Chuyện gì đó em.

Tiếng của ba Thu Linh,

Chùm chìa khoá a trên tay Thu Linh rơi xuống đất.

- Ba.

- Thu Linh, thật là con sao.

Ba của Thu Linh không tin ở mắt mình.

- Ba mẹ không có...

- Ba mẹ đã ở bên nhau bao nhiêu năm. Đôi lúc gây gổ thì nói ra những lời như vậy thôi, tình cảm của ba mẹ không có người thứ ba nào có thể xen vào. Tại sao con lại nông nổi, khờ dại bỏ nhà đi như vậy hả.

- Ba.

Thu Linh chạy đến ôm lấy bả Thu Linh nhìn ba của mình. Chỉ hai năm thôi, tóc hai bên thái dương của ba đã bạc trắng. Ba trông già đi thật nhiều.

- Tại sao tóc của Ba lại bạc đến như vậy.

- Một người cha thương nhớ đến đứa con gái thì tóc mau bạc như vậy đó con.

- đđề con nhuộm lại cho ba nhạ Bảo đảm ba sẽ đẹp trai lại ngay.

Ba của Thu Linh bật cười.

- đđược rồi, lâu lắm rồi ba mới đđược nghe lại tiếng cười, tiếng nói lí lắc của con. Cho dù con có chuyện gì thì cũng có ba mẹ, ba mẹ lúc nào cũng sẽ giúp cho con. Mai này không đđược làm mấy cái chuyện đại đđột bỏ đi như vậy có biết không.

- Yes Sir.

- Ba mẹ. mới biết đđược con ở Florence, đã mua vé máy bay đđịnh sang đó kiếm con thì con đã về đđây rồi. Thôi lên lầu bỏ đồ đi con, phòng của con mẹ mỗi ngày đều quét dọn như hồi con còn ở nhà Lên thay đồ rồi xuống đđây kể cho ba nghe hai năm qua con đã làm gì, con sống con ra sao.

- Cậu Huy và anh Thái đđâu rồi Ba.

- Thằng Thái đã đi ra ngoài rồi, còn thằng Huy ở trong phòng của nó đó. Tội nghiệp, nó cứ nghĩ là vì những lời nói gì của nó khiến con bỏ đi. Sau ngày con đi thì nó đã không còn giống như lúc trước nữa. Đã đi làm lại đđàng hoàng, đi làm về là cứ nhốt mình trong phòng.

Từ Vi đi lên lầu, tới trước phòng của Huy, Thu Linh đẩy cửa bước vào. Huy ngồi ở bàn làm việc, tóc đã đđược cắt ngắn đđàng hoàng. Huy đeo cái kính cận loại không gọng. Trông Huy thật chừng chặc, khác hẳn với anh chàng player năm xưa.

- Em không ăn đđâu. Em rất bận lắm.

Huy không ngược lên, tưởng là mẹ của Thu Linh.

- Thật bận đến nỗi không có vài phút trò chuyện với đđứa cháu của cậu hay sao?.

Huy vội ngược lên.

- Thu Linh.

Huy chạy tới bên Thu Linh.

- Cháu đã chịu về rồi sao. Cháu đã ốm đi nhiều đó.

Linh cười buồn, kéo cái ghế ngồi xuống.

- Ốm đđỡ tốn tiền mua thuốc giảm cân mà. Lúc này cậu ra sao. Cậu nhìn khác quá. Chững chặc hơn nhiều. Có còn hôm nay một người mai một người không?

Huy cười.

- đđi đđêm hoài cũng sợ gặp ma mà. Cậu của cháu bây giờ chỉ chuyên tâm làm việc thôi. Tháng sau cậu của cháu sẽ chính thức là phó biện lý của quận hạt. Santa Clara Oai không?

Thu Linh gật đầu.

- Cháu biết cậu đđược mà. Cậu có gặp thầy Minh không? Thầy Minh bây giờ ra sao? Lúc cháu đi hình như còn mấy tháng nữa là thầy đđám cưới. Bây giờ chắc thầy có con rồi phải không cậu?

- Cháu vẫn còn chưa quên Minh hay sao?

- Nếu có thể quên một người dễ dàng như vậy thì đđâu có gọi là yêu. Nhưng cậu an tâm, cháu chỉ hỏi thăm vậy thôi, cháu không có ý gặp mặt thầy Minh đđâu. Cũng như xưa, cháu không muốn làm kẻ thứ ba.

- dù muốn cháu cũng không thể làm kẻ thứ ba được, vì họ không có đám cưới. Hai năm trước Tiên đã bỏ đi. Nghe nói là đang sống ở England, cô ta đã đám cưới năm ngoái rồi.

- Tại sao họ lại đến nông nổi như vậy, cháu không phải đã bỏ đi rồi sao, Tiên lại rất yêu anh Minh đến độ tự tử. Tại sao họ lại có thể chia tay.

Thu Linh sững sốt.

- Bình thường thì là như vậy, nhưng khi đối diện với thực tế phũ phàng thì chẳng còn tình yêu gì đâu. Con người ai lại không ích kỷ. Cái đêm thứ Hai ngày mà Minh nhận được lá thư của cháu. Đêm đó nó uống rượu say rồi đi đua xe gắn máy với người lạ Rồi...

Huy chột im không nói tiếp.

Thu Linh linh tính có chuyện không may đã xảy ra.

- Rồi sao.. có phải có tai nạn không? Anh Minh xảy ra chuyện có phải không?
Huy không trả lời. Thu Linh quay bỏ đi.

- Cháu đi đâu đó.

- Cháu đi kiếm anh Minh.

- đừng có đi, nó không có muốn gặp cháu. Nếu muốn gặp, lúc ở Ý nó đã gặp cháu rồi.

- Anh Minh đã đến Ý.

Huy gật đầu

- Minh đã biết cháu ở Florence từ lâu, nhưng nó không nói ra, cho đến vài bữa trước thấy mẹ của cháu buồn quá nên nó mới nói với cậu địa chỉ của cháu.

Thu Linh cảm thấy tâm trí mình thật hỗn loạn.

- Thật ra anh Minh đã xảy ra chuyện gì. Tại sao cậu lại không nói rõ.

- Cậu... cậu...

Huy lắc đầu thờ dãi.

- Cháu là một người nóng tính lắm, cậu không nói thì cháu sẽ tự đi tìm câu trả lời cho mình.

Thu Linh bỏ xuống nhà lấy xe đi, bỏ mặc tiếng gọi của Huy.

Nhà của Minh không có ai ở nhà. Con nóng nảy lúc này cũng đã quạ Thu Linh đã bình tĩnh trở lại. Tại sao Minh lại không muốn gặp mình. Nếu Minh thật không muốn gặp mình, mình xuất hiện như vậy có phải không được tốt hay không? Nghĩ vậy, Thu Linh lái xe ra xa Đậu một góc khuất nhưng vẫn có thể nhìn rõ căn nhà của Minh.

Khoảng hơn tiếng sau, Thu Linh thấy chiếc xe mui trần màu trắng chạy lên garage Là xe của Minh. Thu Linh đã nhìn thấy Minh, khuôn mặt chàng nghiêm nghị có vẻ buồn hơn xưa. Nhưng Minh vẫn đẹp trai phong độ như ngày xưa. Có gì thay đổi đâu tại sao lại không chịu gặp mình.

Minh mở cửa bước xuống, Thu Linh đã thấy được sự khác hôm xưa. Minh khập khiễng từng bước từng bước vào nhà. Thu Linh bụm miệng lại để không bật khóc thành tiếng. Cũng là tại mình, tại sao lại viết lá thư đó đến cho Minh, để chàng phải buồn phiền đi uống rượu say, Minh rất là chùng mực sao lại có chuyện đi đua xe với người lạ, nếu như không phải mình thì Minh không có bị như vậy.

- Lina, come down, come inside.

Minh quay lại gọi con Lina vô nhà, chàng đã thấy Thu Linh, chồng sách trên tay chàng rơi xuống đất. Minh chết lặng. Nhưng trong giây lát, chàng đã lấy lại thái độ điềm tĩnh ngay. Bao nhiêu sự thương nhớ dồn nén trong lòng bấy lâu, Thu Linh muốn chạy sà vào lòng của Minh, Thu Linh tưởng Minh cũng như vậy. Nhưng không, Minh vẫn đứng yên ở đó, giọng của chàng chậm rãi lạnh nhạt

- Em về đến rồi ha?

Nước mắt của Thu Linh lăn trên mặt

- Chuyện đã hai năm rồi, tại sao anh lại không nói cho em biết một tiếng. Tại sao anh lại dẫu em.

Minh nói lảng sang chuyện khác.

- Hôm nay thầy có nhiều bài cần phải chấm. Em hãy về nhà đi.

Minh quay bước vô nhà. Thu Linh chạy theo nắm cánh tay của Minh.

- Anh đứng lại. Anh đừng có dùng lời nói thầy trò với em. Lúc xưa nói giữa chúng ta có bức tường ngăn cách là Tiên, nhưng Tiên đã bỏ đi. Tại sao anh lại không có tìm em. Tại sao.

- Tại sao! Không phải đã quá rõ ràng hay sao mà em còn phải hỏi tôi.

Minh quát lớn.

- Bức tường ngăn cách giữa chúng ta vẫn còn nhưng đã cao hơn xưa. Anh đã không có còn phải như ngày xưa, chúng ta cũng không xứng đôi nữa.

Minh dịu giọng lại, Thu Linh nhận thấy sự đau khổ của chàng.

- Em hãy trở về Italy đi. Nói đó người bác sỹ kia mới xứng đôi với em. Anh ta mới có thể chăm sóc cho em. Hãy về đi.

- Anh biết về anh Tường,?

Minh gật đầu.

- Hôm đó trên bãi biển anh đã nghe em gọi tên của anh ta, hai người rất là vui vẻ, rất xứng đôi. Em hãy trở lại đó đi.

- Thì ra anh đã là người đã đưa cho em cây dù. Phải, anh Tường tốt với em lắm, anh ấy cũng rất tốt nhưng người em yêu là anh thôi. Anh đã đến Venice! Anh biết em khổ đến như thế nào, mà anh cũng không chịu gặp em. Anh tàn nhẫn lắm, anh thật tàn nhẫn lắm anh biết không.

Thu Linh đánh lên người của Minh, rồi ôm lấy chàng. Minh cũng vòng tay ôm Thu Linh vô lòng, bỗng nhiên chàng gỡ tay của Thu Linh ra.

- Không được. Em hãy đi về đi. Chúng ta đã không còn có thể nào được nữa. Phải anh có thể lái xe được, có thể miễn cưỡng đi lại được. Nhưng thực tế nói khó nghe một chút bây giờ anh là một thằng thọt, một tên què em có hiểu rõ hay không? Anh bây giờ đã không có còn chút gì giống thần tượng của em, anh mãi mãi không lái motorcycle được nữa, không thể đá banh, không thể chơi basketball, không thể lái jet ski, cái gì cũng không thể nữa. Em có hiểu hay không?

- Em không phải thích anh vì những thứ đó. Em yêu anh vì con người của anh thôi. Một con người tài giỏi, thích thiệp. Em yêu người đã đưa cho em cây dù trong một buổi chiều tan học mưa tầm tã rồi chạy

như vậy dưới mưa. Em yêu cái người đã trò chuyện với em khi em có chuyện buồn. Em yêu cái người đã không bỏ mặc em một mình, ngồi cùng xây lâu đài cát với em. Em...

- Đủ rồi. Đừng nói nữa.

Minh cắt ngang.

- Chúng ta đừng tự lừa dối nhau nữa. Bây giờ có lẽ em không để quan tâm, nhưng sau này mỗi khi đi trên đường, mỗi khi ở trong mall, những ánh mắt soi mói của người ta sẽ nhìn vào mình. Lúc đó em nhất định sẽ suy nghĩ. Anh bị như ngày hôm nay là tự mình gây ra, không liên quan gì tới em, em không cần vì trách nhiệm mà ở chung với anh. Anh không cần người ta thương hại. Em có hiểu hay không? Em hãy đi về đi.

- Vậy được rồi, được rồi.

Thấy cái xe đang chạy tới trên đường Thu Linh lao ra đường. Minh vội rượt kéo Thu Linh lại, cái xe chạy qua thật sát chỗ Minh và Thu Linh đứng, chỉ trong tích tắc nếu Minh không kéo Thu Linh lại kịp thì Thu Linh đã bị xe đụng trúng.

- Em bị điên rồi sao. Tại sao lại muốn tử tử hay sao.

Thu Linh bật khóc

- Em không phải muốn tử tử, em chỉ muốn bị xe đụng trúng để em bị què thôi. Để anh không còn mặc cảm nữa.

- Tại sao em lại điên khùng như vậy. Không được làm như vậy, anh không cho em làm như vậy.

- Nếu không thì anh muốn em phải làm sao mới cho em ở bên anh. Hai năm nay, không có anh em thật khổ sở lắm anh có biết không? Nếu như anh không còn yêu em nữa, thì anh đuổi em sẽ đi ngay không phiền tới anh nữa. Nhưng em biết anh còn yêu em mà. Nếu không thì anh sẽ không có tới Venice để gặp em, quan tâm lo lắng cho em. Anh không chịu gặp em nhưng sợ em bị ứt nên nhờ người ta đưa em cây dù. Anh có biết là đã bao nhiêu lần em muốn chết vì nhớ anh không?

Thu Linh ôm lấy Minh.

- Em không thể thiếu anh đâu Minh. Không lẽ anh có thể thiếu em hay sao.

- Không, anh không thể thiếu em.

Minh khuất phục

Hai năm sau.

Chiều thứ Sáu đường nào cũng kẹt xe. Hôm nay là cuối năm người ta đi chơi xa hay về nhà ăn Giáng Sinh nên đường lại càng đông xe hơn. Xe nhích từng chút từng chút một. Minh nóng lòng như lửa đốt. Kiểu này không biết bao giờ mới về tới nhà. Chiều nay họp mặt bên nhà vợ, ông cha vợ của chàng thì rất là dễ tánh, nhưng chỉ có một cái rất khắt khe là ông rất ghét người ta đến trễ. Nếu đến trễ chắc chắn sẽ bị nghe bài giảng người Việt Nam và giờ giây thun.

- Thu Linh! Thu Linh.

- ủa.

Thu Linh ở trong bếp nói vọng ra.

- Em đang nấu gì vậy.

- Cơm nếp, anh ăn không?

Minh lắc đầu.

- Lúc nãy trên xe anh gọi phone em đang ăn, bây giờ ăn nữa sao.

- Bây giờ đâu có phải là một người ăn mà là hai người mà. Sao trễ vậy anh. Có phải đi đá banh không?

- Làm gì có.

- Anh đừng để em biết anh có nhạ Chân của anh mới giải phẫu lạnh lại thôi, ít ra phải 3-4 tháng anh mới có thể đá banh lại được, anh nhớ đó.

- Biết rồi. Lúc nãy về kẹt xe quá. Vội lại anh ghé qua tiệm mua cái này. Em coi nè.

Minh hí hửng khoe Thu Linh những thứ đồ trang trí cho phòng em bé chàng vừa mua.

- Để thương quá. Nhưng còn chưa biết là con trai hay con gái làm sao mà anh trang trí.

- Nhà mình dư phòng, thì trang trí một phòng cho con trai một phòng cho con gái. Đứa này là con trai hay con gái cũng được, để dành cái phòng kia lại cho em nó thôi. Anh đã vẽ design rồi, Ngày mai anh sẽ trang trí phòng em bé.

- Vậy còn phòng đàn của em, chừng nào anh mới dán wallpaper đây.

- Từ từ nha

- Cứ hẹn không hà. Anh chỉ biết con thôi.

- Em không phải là ghen với baby chứ. Thiết tình

- Minh à, Anh thích con trai hay con gái?

- Trai hay gái anh cũng thích. Con trai thì anh sẽ làm huấn luyện viên dạy tennis cho nó , biết đâu thành Michael Chang Việt Nam.

Thu Linh bật cười khúc khích.

- Em cười gì đây.

- Tội quá đi, cái vợt tennis của anh mua hai năm rồi còn trong cái bao chưa gỡ giá đó. Còn đòi làm huấn luyện viên

- Thì tại lúc này anh chưa rảnh chơi tennis thôi. Mai mốt...

- Ái da.

Thu Linh bỗng nhăn mặt.

- Chuyện gì vậy.

Minh lo lắng.

- Em thấy sao hả.

- Nó đá em đó.

- Ô, nó phản đối đó mà, muốn giống bộ đá banh chứ không chơi tennis.

Minh giỡn.

Đồng hồ trên tường đánh báo hiệu sáu giờ tối.

- Thôi chết sáu giờ rồi, mau đi thay đồ đi.

Thu Linh chạy vô phòng cầm ra hai cái áo hỏi Minh.

- Anh! Anh thấy cái nào đẹp hơn.

Minh ngã người ra sofa,

- Thôi chết rồi, bây giờ em mới lựa áo chắc chắn là lát nữa anh sẽ bị nghe giảng.

Đêm Bình An năm nay khác hẳn với đêm Bình An bốn năm trước. Đêm nay căn nhà thật vui nhộn, lại có thêm nhiều thành viên mới nữa. Mấy người đàn bà trong nhà tụ họp hết dưới phòng. Dưới gốc cây thông chất đầy cả quà. Như những mấy năm trước, Thu Linh và cậu Huy lại cứ lác, mở hé hé coi trong các hộp đựng cái gì, rồi cũng như lúc xưa, hai cậu cháu lại mở tung hết. Anh Thái đi ngang khẽ nhẹ lên đầu Thu Linh.

- Có chồng, sắp làm mẹ rồi mà còn như con nít.

- Kệ em. Món quà này của anh nè. Là cái đồng hồ.

- Way, sao em lại mở của anh vậy. Chưa đến 12 giờ mà.

- Bộ anh hay tới trễ lắm hay sao nên bạn của anh mới tặng cho anh đồng hồ để cho anh biết giờ. Chết anh rồi, để ba biết sẽ giảng cho anh bài giờ giây thun.

- Em đúng là mát quá. Không biết tại sao có người lại chịu lấy em.

Thu Linh cầm cái hộp quà đập anh Thái.

- Qua cứu chồng của em đi kia. Đang bị ba quay quác kia.

Thu Linh ngó quá thấy Minh đang ngồi bên cạnh bà Thu Linh thấy thật tức cười. Ba thật là dễ dãi, không hiểu sao Minh lại sợ ba lắm.

Chú Bình đang phàn nàn với ba của Thu Linh.

- Stock xuống giữ quá, biết trước nó xuống như vậy tháng trước em bán hết rồi. Một cái account HP của em thì đã có thể pay off căn nhà. Bây giờ bán cả ba cái cũng chưa thể pay off nữa. Thế mới chán không ghê chứ.

- Tôi đã nói chú, stock chơi chút đỉnh thôi. Stock lên xuống bất thần mình lại không rành, nguy hiểm lắm. Minh, con cũng có nhiều stock lắm, ra sao rồi.

- Ạ stock của con đã bán ra hết lâu rồi.

- Có mua lại không?

- Ạ không?

- Thời buổi này cũng không nên chơi stock, giữ tiền lại thì tốt hơn. Thanh niên không có nên quá háo thắng hay hấp tấp. Ba nghe con Linh nói con đi coi nhà trên Palo Alto Ra sao rồi. Mà mua gì xa quá vậy. Căn nhà dưới này thì làm sao.

- Căn ở đây tụi con vẫn giữ, tại con thấy dưới Palo Alto trường học tốt, trường đại học cũng tốt nên mua để đó thôi. Giá nhà càng lúc càng lên nên mua cũng không sợ bị mất giá.

- Còn cái vườn rượu nho của con ra sao? Nếu cần tiền thì nói Ba, tiền của Ba cũng nằm trong ngân hàng thôi. Con cần thì cứ việc lên tiếng.

- Ạ bây giờ thì con chưa cần tới.

- Anh, vô đây em nhờ chút.

Minh đứng dậy.

- Xin phép ba.

- Ủ đi đi.

- Sao bây giờ em mới gọi.

Minh nói nhỏ vô tai Thu Linh.

- Sao anh không đứng dậy đi.

- Đang nói chuyện, anh đâu có dám chứ. Không hiểu sao, ba của em hình như đặt biệt nghiêm khắc với anh.

Thu Linh bật cười.

- Thì tại anh lấy đứa con gái cưng nhất của ba nên ba phải đặc biệt nghiêm khắc canh chừng anh đó.

Minh than thở?

- Kiểu này coi bộ phải khổ dài dài.
Cậu Huy mở máy hát karaoke.

- Minh hát không?

Minh lắc đầu.

- Ở nhà mỗi lần mở máy lên định hát, thì Thu Linh lại lấy máy hút bụi ra hút. Không hiểu là ý gì, nhưng lâu ngày thì cũng get được cái hint một tí.

Thu Linh bật cười, đập nhẹ vai chồng.

- Ông chỉ sạo không hà.

- Thu Linh vô đây mẹ nhờ tí.

Mẹ ngoắc Thu Linh vô phòng sách.

- Ạ, con tới liền,

- Có cần anh giúp không?

Minh đỡ Thu Linh đứng dậy.

- Không cần, anh ngồi đây chơi đi.

- Mẹ cần con làm gì?

- Không có lá thư cho con nè. Con đọc đi, mẹ ra ngoài coi thím Như Ý làm mấy món ăn ra sao.

Thu Linh cầm lá thư, thì ra là thư của Tường.

Tử Vi

Có lẽ bây giờ anh phải gọi em bằng Thu Linh thì đúng hơn, nhưng dẫu gì thì anh cũng cảm thấy quen thuộc với cái tên Tử Vi, còn cái tên Thu Linh thì thật quá xa lạ, thôi thì anh dùng tên Tử Vi nhé. Tử Vi, hai năm nay anh đã không liên lạc với em, không phải vì anh còn nhớ chuyện hôm xưa mà là anh đang theo đuổi mộng tưởng của mình. Anh đã tham gia vô hội bác sỹ không biên giới, tới chữa bệnh ở những nước thuộc thế giới thứ ba. Hai năm nay anh đã đi khắp mọi nơi. Chỗ ở không nhất định nên không thể liên lạc với em. Tuần sau anh sẽ đến Jamaica cũng là nước cuối cùng anh sẽ dừng chân trước khi trở về làm việc lại ở Florence.

Em không nói một lời, trở về California anh thật giận lắm. Nhưng sau khi đọc lá thư của em, đọc câu chuyện của em anh đã hiểu được. Anh còn hiểu được một điều khác đó là người anh yêu là Tử Vi không phải là Thu Linh, sự thu hút anh nơi Tử Vi đó chính là tánh tình kỳ quặc của cô ta, một con người đôi lúc thật lạnh nhạt, đôi lúc lại thật dịu dàng yếu đuối, không phải là một Thu Linh nghịch ngợm yêu đời. Nhưng Tử Vi không phải là một con người có thật, không còn tồn tại trên thế gian và anh cũng đã chấp nhận sự thật đó.

Anh thành tâm chúc phúc đến em, Thu Linh. Chúng ta sẽ mãi mãi là anh em tốt.

Tường

Cánh cửa đẩy ra.

- Thu Linh, làm gì đó.

- Em đọc thư, là thư của anh Tường. Anh coi không?

Minh lắc đầu

- Bây giờ không coi tối nay đừng hỏi nha.

- Tường anh tò mò xí xọn như em sao?

Minh cười.

- Nhưng anh ta bây giờ ra sao.

- Anh ấy đã tham gia vô hội bác sỹ không biên giới, bây giờ đang ở Jamaica.

- Anh ta thật vĩ đại quá.

-Ừ huh, nhưng em thấy chồng của em vĩ đại hơn nhiều. Anh Tường là bác sỹ cứu một số người thôi. Nhưng chồng của em đào tạo ra người nè, học trò của anh sau này sẽ có người là bác sỹ, luật sư, thương gia, biết đâu có người sẽ là tổng thống. Chồng của em không phải vĩ đại lắm sao.

Minh bật cười.

- Nói ngọt như vậy, muốn anh ngày mai làm cái phòng cho em chứ gì.

- Anh thật là thông minh quá đi. Nói ra là hiểu ngay.

Thu Linh đùa.

Mình choàng tay ôm vợ. Chàng hôn lên tóc của Thu Linh.

- Bà xã, anh yêu em.

- Minh! Thu Linh ra ngoài tắt đèn cây nè.

Tiếng của Huy réo gọi.

- Thôi mình ra ngoài đi.